

Giới thiệu Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người

Thể loại: Đô thị, ngược, SE

Trong câu chuyện này nữ chính có số phận không mấy may mắn khi cô bị bọn buôn bán người bắt lần lượt qua tay những kẻ đầu trâu mặt ngựa khác nhau. Đến khi Hồng Thất thấy được một tia hi vọng là khi Ông Hy Ván là người chấp nhận thu nhận cô.

Cứ nghĩ hạnh phúc may mắn đã đến với mình, nhưng không ngờ, người bạn của cô, Dung Hoa xuất hiện, kìm hãm tất cả những kế hoạch bỏ trốn của cô.

Trích đoạn:

“Thẩm Dịch Đình đem vali tiền giao cho Ông Hy Ván, hẩn nhìn Thẩm Dịch Đình một cách kì, chẳng quan tâm đến số tiền mặt kia, đó cũng chút là tiền biểu trưng, số tiền còn lại đã chuyển khoản cọc trước, hẩn chỉ hỏi Thẩm Dịch Đình một câu:

"Rốt cuộc cậu xem tôi là gì?"

"Uống tiên sinh? Anh hỏi như vật không phải là vì nhiệm vụ và Hồng Thất..."

Ông Hy Ván liền ngắt lời anh:

"Không sai! Tôi muốn Hồng Thất thực sự nhúng tay vào việc kia, chứ không phải là cậu ra tay bảo bọc cô ấy."

Thẩm Dịch Đình có vẻ do dự, nhưng kiên quyết đáp:

"Hồng Thất còn rất trẻ..."

"Vậy cậu không muốn phá hủy tương lai xán lạn đã định của cô ấy? Tôi là người định đoạt, không phải cậu, nhiệm vụ lần này đem như bỏ qua, nhưng Hồng Thất không phải búp bê của cậu, mà là búp bê của tôi."

Thẩm Dịch Đình nhíu mày, nói:

"Vậy anh huấn luyện cô ấy để làm gì?"

Ông Hy Ván nhếch môi, đẩy mắt xoẹt qua tia giao hoạt cùng tàn bạo:

"Chơi đùa một chú thỏ con cũng rất thú vị, phụ nữ đẹp thì dùng với mục đích gì, cậu cũng rõ, thỏ con ngây thơ thế này, bỏ đi sớm sẽ rất uổng phí!"

Không phải Thẩm Dịch Đình cố không hiểu, ngược lại, anh còn hiểu rõ con người Ông Hy Ván hơn bất cứ ai, Hồng Thất, cuối cùng sẽ có kết cục bi thảm hơn tất cả những người phụ nữ khác.

Anh đi khỏi đó, trong lòng nặng nề vô cùng.

Tuyệt rất lớn, cả ngày Hồng Thất chỉ tập bắn chứ không phải chạy bộ như những ngày khác.

Di Hà cũng nhờ người sửa máy sưởi trong phòng của Hồng Thất.

Thẩm Dịch Đình đột nhiên xuất hiện, cùng cô nắm súng một hồi rồi chậm chậm hỏi:

"Tại sao em muốn làm thuộc hạ cho Ông tiên sinh?"

Cô liền đáp:

"Tất nhiên là vì em muốn sống rồi..."

Người đàn ông đó chưa bao giờ quan tâm tới cô, nhưng cô sẵn sàng hi sinh tất cả mọi thứ cho hẩn.

Thanh xuân của cô, từ khi gặp hẩn, chìm ngập trong những tội ác phạm pháp, súng và máu. Đứng từ xa, nhìn hẩn và Dung Hoa ở bên cạnh nhau, trong tâm hồn của cô gái trẻ, như chìm vào nỗi giận dữ kinh hoàng.

Cô gái đó, sẽ còn ngây ngô như ban đầu hay sẽ trở thành một con ác quỷ thật sự?

Đến cuối cùng, tất cả mọi chuyện xảy ra ở thời niên thiếu của cô, tất cả đều chẳng quên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Con mưa đổ xuống tầm tã.

Mưa cuối đông lạnh lẽo, Hồng Thất ra khỏi trung tâm, dắt xe đạp trở về nhà. Ánh đèn đường ban đêm hắt xuống lòng đường làm mặt đường sáng óng ánh như một lớp vàng.

Vì vụ cái miệng nhỏ, cô gái hát bài Someone like you của Adele, vừa đi vừa ngắm nhìn thành phố về đêm.

Thành phố là thành phố khá nhỏ, phát triển kinh tế không cao, trọng điểm là một khi công nghiệp ở vùng trung tâm, nơi bố mẹ Hồng Thất đang làm việc.

Rẽ vào một con ngõ nhỏ, cô đạp xe thật nhanh vào cửa nhà. Chồng xe kĩ càng cô mới cởi chiếc áo mưa đang ướt đầm ra khỏi người rồi đi trong nhà. Bố mẹ đều đi làm đêm, cô phải ở nhà một mình. Cũng giống như nhiều đêm khác, cô học bài và dự định sẽ đi ngủ sớm.

Chương trình thời sự đang phát trên tivi, cô biên tập viên xinh đẹp với giọng nói bắt tai đang điểm qua thông tin:

"Gần đây, các vụ mất tích liên tiếp xảy ra. Ngày hôm qua, chiều ngày 25 tháng 10 một nữ sinh đã bị bắt cóc. Theo camera ghi lại được, cô gái này bị bắt cóc bởi một nhóm người trong một chiếc xe mười sáu chỗ hiệu Toyota. Đến hôm nay vẫn chưa tìm thấy manh mối. Nghi ngờ rằng đây là đường dây buôn bán người đa quốc gia..."

Hồng Thất nghe cô phát thanh viên nói cũng hết sức bàng hoàng. Buôn bán người ư? Kinh khủng quá. Trước đây cũng nghe nói có nhiều cô gái bị bắt bán sang những nước khác làm trâu làm ngựa cho người khác. Còn có người chết không thấy xác.

Bỗng cô thấy lạnh cả sống lưng. Con người ra không cần đẹp đẽ, đẹp thì chúng bắt làm "gái làng chơi", xấu xí thì xui xẻo hơn, bị đem bán làm tay sai cho người khác, cuối cùng chính là bị lấy nội tạng, còn thân xác thì sẽ bị ném đến một nơi xa xôi hẻo lánh, người nhà không tìm thấy, hay bị bỏ vào thùng rác như súc vật.

Ai cũng có số phận, người sinh ra đã trong hoàn cảnh nào, nếu đã bị định đoạt là chịu khổ, thì có cố gắng mấy cũng chỉ có thể khích lệ bản thân vượt qua mà thôi, còn nỗi khổ thì vẫn còn ở đó, chẳng bao giờ ta thoát được.

Gió thổi nhẹ nhẹ, cô leo lên giường, đồng hồ điểm mười một giờ tối. Điện thoại cô bỗng rung lên, một dãy số lạ hiện ra. Côi hơi dè dặt khi có số lạ gọi đến, tuy nhiên cô vẫn bắt máy.

Bên kia đầu vang lên giọng phụ nữ:

"Có phải Hồng Thất không? Bố mẹ cháu bị tai nạn trên đường đi làm về, cháu mau tới đi, ba mẹ cháu đang ở bệnh viện X."

Cô như kẻ điên mở cửa lao ra ngoài, chỉ kịp khoá cửa lại, dắt xe đạp, đạp hết sức để chạy đến bệnh viện X.

Gió thổi rất mạnh, mưa rơi, cô trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ lạnh đến co hết cả ngón tay ngón chân lại. Đi qua một khoảng tối, cô nhìn thấy phía trước là một chiếc xe nhưng tối quá cô không thấy rõ, trong lòng lại đang lo lắng cho ba mẹ, cô chẳng quan tâm đến chiếc xe.

Nhưng dường như cô cũng quên, chiếc xe đó là chiếc xe được cảnh báo trên tivi lúc tối.

- - - - -

Cô mở mắt, xung quanh tối đen, chỉ nghe thấy tiếng xe chạy, cô sợ hãi không biết phải làm thế nào. Ú ớ được vài câu, cô chợt nghe tiếng người đàn ông bên ngoài vọng vào:

"Mau đi trói chúng, bịt miệng lại, có lẽ thuốc đã hết tác dụng rồi!"

Cô giật thót mình, chỉ có cách nín thở vờ như chưa tỉnh, để người kia trói mình. Qua ánh sáng le lói ở cửa, cô tí hí nhìn người đàn ông kia, một gã vừa lùn vừa mập nhưng khuôn mặt vô cùng dữ tợn, trên người xăm rõ hình một con hổ, cô bị nhân hình không ra nhân hình của hắn làm vào sợ đến tái mặt.

Lâm vào tình trạng này cô đã biết rồi cuộc mình đang lại bắt, giống như trên ti vi vào tối hôm đó. Qua ánh sáng bên ngoài, hình như đã là buổi trưa. Trong đầu cô chỉ còn hình ảnh lúc cô ngang qua chiếc xe trong bóng tối đó, cô bị bọn họ kéo vào trong xe, đúng lúc đó bố mẹ cô vừa đi ngang qua, cô tuyệt vọng gọi hai người, nhưng chẳng ai để ý cả.

Đó là những gì cô còn nhớ. Thực ra, cuộc gọi đó là lừa cô thôi.

Trong đầu cô chỉ xuất hiện qua lại những hình ảnh kinh dị, trống ngực đập thình thịch.

Gã kia đi ra khỏi nơi cô đang bị trói, cô bắt đầu nhìn quanh. Qua khe sáng nhỏ bé ở cửa rọi vào, cô nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Dung Hoa!

Cô ấy là bạn học của Hồng Thất.

Cùng mười bảy tuổi, Hồng Thất ngoài gia đình ra thì không còn gì khác. Nhưng Dung Hoa tuy không phải là tiểu thư nhà giàu lại chẳng phải con nhà quyền quý, Dung Hoa so với Hồng Thất lại hơn về mọi mặt, ngoại hình, học lực, tiền bạc, bạn bè đều nhiều hơn.

Trong lớp, Hồng Thất khá ít nói, bạn bè vì thế mà chỉ đến được trên đầu ngón tay. Đã học chung với nhau được hai năm nhưng Hồng Thất và Dung Hoa cũng chưa bao giờ thực sự nói chuyện như những người bạn thật sự.

Lúc này, cô gái xinh đẹp trước mặt Hồng Thất thật sự chính là Dung Hoa, cường cầu mấy thì Hồng Thất vẫn cảm thấy mình có hi vọng trốn thoát.

Chiếc xe đó di chuyển mãi, cô bị trói cả người nên không cách nào thoát được. Qua cánh cửa bên ngoài, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy ánh trăng sáng. Bị bắt bán, cô tự hỏi làm sao mình còn có tâm trí để ngắm trăng? Trong khi rất nhiều cô gái cũng bị bắt giống cô vẫn đang nhắm nghiền mắt.

Bọn họ vẫn không biết, có một kiểu người giống như cô vậy, với người khác, thuốc mê có tác dụng rất lâu, còn đối với cô, nó chỉ là vài tiếng. Trước đây, trong lần tiểu phẫu cắt amidan, bác sĩ xét nghiệm máu của cô và cho biết cô có lượng hoạt chất chống gây mê trong máu, kết quả của một hội chứng không quá phổ biến. Lần đó cô bị gây mê gấp đôi người thường, thế nhưng cô vẫn là người tỉnh dậy sớm nhất.

Chẳng ai tỉnh dậy cả.

Cô tranh thủ lúc mình còn tỉnh mà suy nghĩ cách trốn chạy.

Họ sẽ đưa cô đi đâu? Sang nước khác? Vượt biên ư?

Cô cho rằng phải bỏ trốn trước khi họ đưa các nạn nhân vượt biên. Bây giờ xe vẫn chạy ổn, có lẽ họ đang đi qua con đường lên phía Bắc. Vì qua hết con đường này, cửa khẩu ở ngay trước mặt.

Làm sao họ qua mặt được hết cảnh sát giao thông?

Cô vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Đến sáng hôm sau. Cô được họ mở trói, tất cả những cô gái kia đều đã tỉnh lại. Người hoảng loạn la hét liền bị bọn người hung tợn đánh cho mấy bạt tai ngã nhào xuống sàn xe. Những cô gái sợ hãi nép hết vào một góc, người thút thít khóc, người cố gắng chạy ra ngoài nhưng trước những tên to cao vạm vỡ và sẵn sàng đánh họ mọi lúc thì lòng can đảm kia cũng tự nhiên bay biến.

Gã ném cho những cô gái tội nghiệp vài hộp cơm, qua ra bằng chất giọng khàn đặc khó nghe do hút thuốc lá nhiều:

"Ăn đi. Đưa nào không ăn ông cho chết."

Rồi ai cũng ăn, một phần vì sợ gã bậm trợn kia, một phần họ cũng đói rồi vì mấy ngày chưa có gì vào bụng.

Hồng Thất nhìn Dung Hoa. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Dung Hoa đã ướt đầm nước mắt. Dung Hoa run rẩy ôm lấy cô, khóc lóc thảm thiết:

"Có phải tớ sẽ chết không? Bọn họ sẽ làm gì chúng ta vậy?"

Hồng Thất mặc dù chưa bao giờ thân thiết với Dung Hoa như thế nhưng trong lòng cũng trĩu nặng một chút dịu dàng, bàn tay vỗ vỗ vào vai Dung Hoa, nói:

"Cứ ăn no cái đã, chúng ta nhất định phải bỏ trốn. Cậu yên tâm, chúng ta không sao cả."

Có ăn được một ít cơm, Hồng Thất lại nghiên cứu phải bỏ trốn thế nào.

Các cô bị đem đến một căn nhà kì lạ giữa mảnh đất trống. Một người phụ nữ xinh đẹp với lối trang điểm lòe loẹt bước vào trong căn nhà, bà ta yêu cầu bật đèn sáng lên.

Đôi mắt chuốt macara dày cộm bắt đầu quan sát những thiếu nữ xinh đẹp, đôi mắt cong chẳng khác nào một con cáo bắt đầu xem xét.

Cánh tay bao bởi một chiếc bao tay màu đen bí ẩn, bà ta chỉ lần lượt những người mà mình chọn. Đến phiên cô, bà ta suy nghĩ rất lâu. Chẳng ai biết bà ta nghĩ gì cả, rồi bà ta cất giọng ngọt ngào đến khó chịu mà nói:

"Những cô gái tôi không chọn thì cho qua bên kia hết, còn những cô được chọn thì ở lại chỗ tôi!"

Cô đảo mắt, bà ta chỉ chọn được vài người, có cả Dung Hoa.

Cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, bà ta nhìn cô bằng ánh máy lạnh lùng đến mức cô lạnh toát cả sống lưng mà không dám quay đầu đi hướng khác. Bà ta cúi người xuống, cánh tay nâng cằm của cô lên, nói:

"Cô gái này không đặc biệt nhưng có người cần một cô gái như cô ta. Các người nhớ phải trong coi cô gái này cẩn thận!"

Rồi quay sang nhìn Dung Hoa, nói tiếp:

"Cả cô gái kia nữa."

Trong số các thiếu nữ ở đó có một cô bé còn rất nhỏ tuổi, hình như chỉ mới chín mười tuổi. Cô bé đó giương đôi mắt ngây thơ nhìn mọi thứ đang xảy ra. Lòng cô đau như cắt, cô bé đó còn nhỏ quá, những thứ đang xảy ra dường như quá xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Sự xuất hiện

Đêm hôm đó là một đêm mưa lớn, cô thức giấc khi nghe tiếng động bên ngoài, ngẩng đầu nhòm qua cửa sổ. Trong màn mưa mờ nhạt, cô nhìn thấy hai kẻ lúc sáng lờ mờ sặc sỡ một người. Hoảng hốt, cô tung cửa chạy ra ngoài, chẳng có đi canh giữ cả, nhưng ngoảnh đầu lại nhìn thấy Dung Hoa. Cô đưa tay lên miệng "xuyết" một tiếng rồi nói:

"Không ai canh cửa cả. Mau mở trói cho mọi người."

Nói rồi cô thoăn thoắt đánh thức những người khác, giúp họ cởi trói. Mọi người túa ra trong cơn mưa. Dung Hoa nhìn cô nói:

"Chúng ta mau đi thôi!"

Hồng Thất nhìn ra cửa sổ, rồi nói:

"Cậu đi trước đi, nhớ tìm cảnh sát, gọi điện thoại cho ai đó khi có thể nhé, tớ sẽ đi sau, tiếp sau cậu thôi!"

Dung Hoa hơi do dự nhưng cũng chạy đi.

Hồng Thất ngay tức khắc chạy về hướng lúc này hai kẻ kia đã kéo một người, cô biết đó là cô bé kia.

Cô đi qua một hàng cây cỏ lau cao hơn vai, đến một khu tối đen như mực, chỉ có ánh trăng rọi xuống, cô nép vào một bụi cây, nhìn hai gã trước mặt.

"Con bé này tuy còn bé nhưng ngon ra phết!"

"Thôi đi! Cũng nay là lần trước không đếm con bé này nên chị Cả không biết, chúng ta mới có cơ hội, nếu không chỉ cần nó qua được cửa khẩu, số tiền sẽ đủ dè chết mày!"

Hồng Thất giật bản mình khi nghe cuộc nói chuyện của họ, cô bé đó...họ đã.

Hai gã đang đào một cái hố, đem thi thể nhỏ xíu còn đang trần trụi chôn xuống đất.

Cô chợt lạnh cả sống lưng. Cô bé đó...tội nghiệp quá, cho dù là ai, cũng đang cùng hoàn cảnh như cô, cô càng ham muốn được sống, được quay về nhờ pháp luật trừng trị những kẻ hung ác này, đem bọn họ phơi bày ra ánh sáng. Cô bắt đầu quay lưng chạy, chạy thật nhanh, hết sức có thể.

Ngay lúc cô vừa chạy đi, hai người kia dường như cũng phát giác điều gì đó. Họ bắt đầu đuổi theo.

Trong một đám cỏ lau rất cao, cô rẽ ra đi theo con đường cũ. Nhưng cô vẫn không thể chạy hơn hai người thanh niên dày dạn sương gió kia.

Cô chợt va phải một người mà bật ngã ra sau, đúng lúc hai người kia túm lấy tóc cô. Cô giương mắt giờ cánh tay lên cầu cứu người đàn ông đối diện.

Anh ra khuất dưới cái ô màu đen che nửa phần mặt, đôi giày da bị dính một ít bùn đất, anh mặc một chiếc áo khoát màu đen. Anh cất giọng nói lạnh nhạt nói:

"Mau đi tìm những người đã chạy trốn, nếu không.."

Bọn họ bắt đầu lôi cô đi, ngay trước mặt người đàn ông đó.

"Con bé chị Cả nói phải chăm sóc đây mà, đúng là lão, chạy theo chúng ta... Không phải nó nhìn thấy..."

"Im đi! Cho người truy quét ngay, nếu không mất một đứa mày dè cái mạng này cũng không đủ!"

Cô chỉ nghe được như thế rồi bị đánh ngất đi.

- - - - -

Dung Hoa cảm đầu chạy, cũng chẳng biết mình đang chạy đi đâu nữa. Rồi cô chợt nghe thấy tiếng hò hét ở phía khu nhà đó:

"Mau tìm bọn chúng, có tất cả hai mươi lăm người, tìm cho đủ."

Cô còn run sợ hơn khi mà người đàn ông nào đó đang đứng trước mắt mình, hắn ta đứng đó và được một người bên cạnh che ô. Hắn nhìn cô, cô cũng khựng lại, chẳng thể nhúc nhích trước ánh mắt lang sói của hắn.

Mưa làm ướt cả người của Dung Hoa, cô lạnh đến phát run, trong mắt người đàn ông kia, cô bỗng trở thành con thỏ không tìm được nơi trú mưa nên lạnh đến run lấy bấy vậy.

"Ông chủ." Người bên cạnh nói.

"Đem cô ta đi cùng tôi!". Giọng nói âm trầm của người đàn ông làm Dung Hoa cup cả người lại, chỉ biết đi theo sau hắn ta.

Cho dù bây giờ cô có muốn chạy cũng không thoát khỏi mười mấy người đi theo sau hắn.

Mưa mỗi lúc một to hơn, Dung Hoa chợt hắt xì một cái, người đàn ông phía trước đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn cô hỏi:

"Em tên gì?"

Cô vì lạnh mà giọng nói cũng trở nên ngập ngừng:

"Dun..g Ho..a!"

Hắn không có biểu cảm gì cả, một mạch quay đầu đi về phía chiếc xe sang trọng, kéo cô ngồi vào trong xe, hắn quay sang nói với thuộc hạ bên cạnh:

"Gọi bác sĩ đến toà thành đi!"

Dung Hoa run rẩy ở bên cạnh hắn, khó khăn lắm mới dám cất miệng hỏi một câu:

"Ông là ai?"

"Ta ư? Ông Hy Vãn, người chọn em!"

Đôi mắt màu xanh đẹp đến kì lạ của hắn như thu hút hết tâm tư của Dung Hoa, cô thù người một hồi lâu. Hắn là con lai sao? Về quý tộc lãnh ngạo đó, khiến người ra đấm đuổi ngay từ lúc gặp gỡ.

Trong tâm hồn của cô gái mười bảy tuổi, người ta chưa hắn đã trưởng thành nhưng trái tim cũng đã biết rung động, trái tim nhót bé lần đầu biết dao động trước một người khác giới.

Chiếc Roll Royce lăn bánh chậm chậm, rời khỏi đó.

Trong đêm mưa hôm đó, tất cả các cô gái bỏ trốn đều bị bắt lại ngoại trừ Dung Hoa.

Chị Cả đi qua đi lại trên sân nhà, nhìn một loạt thiếu nữ bị đánh ném trên sân, rút một điều thuốc trong bao ra hút, một tia khói trắng cũng lượn lờ.

Đêm đã về khuya, mưa vẫn rả rích, không khí đột ngột trở nên lạnh lẽo vô cùng, bà ta nhìn Hồng Thất vẫn nằm yên trong một góc, nhủ mảy:

"Làm sao cô gái kia lại ngất như vậy? Chẳng phải tôi đã nói là phải chăm sóc cô ấy hay sao? Một vị khách đặc biệt đang tìm cô ấy, nếu không xong các cậu có nghĩ mình giữ được mạng không?"

Hai tên kia ngay lập tức rụt cả người lại, rồi tí xín lỗi cùng giải thích:

"Chị Cả đừng trách tội em, cô gái này chạy trốn thì bị chúng em bắt lại, buộc phải đánh ngất đi để tránh cô ta lại bỏ trốn tiếp."

"Thôi đi.. Đem những cô gái tôi chọn về chỗ của tôi, còn những người còn lại đem cho Vĩ Thanh, cậu ta sẽ lo liệu ngay lập tức."

Chợt chị Cả khựng lại, đếm số người rồi hỏi:

"Khoan đã, lần trước báo lại cho tôi là mười lăm người, sao bây giờ chỉ còn có mười bốn người?"

Hai gã nhìn nhau rồi nói:

"Ông tiên sinh đem một cô gái kia đi rồi!"

Chị Cả nhủu mày:

"Vậy sao? Hấn vẫn còn tìm người nữa để làm gì?"

Như một phản xạ, cô nhìn về phía Hồng Thất trên người chỉ có một bộ đồ ngủ mỏng manh bị bẩn quá nửa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Vị khách của cô

Hồng Thất tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng bị khoá kín, hai người đàn ông lạ mặt đang đứng sẵn ở đó, cô thấy kinh lùi về một góc.

Chị Cả xuất hiện, trên tay cầm theo một bộ váy màu trắng tinh khiết, bà ta cúi người xuống trước mặt Hồng Thất.

Giọng nói à nhẹ nhàng nhưng cũng đầy uy hiếp:

"Thay bộ váy này ra, nếu không... Con nhìn thấy cô bé đêm hôm đó không? Có muốn mình cũng có kết cục như vậy không?"

Quả nhiên câu nói tác động rất mạnh vào Hồng Thất, cô run rẩy đón lấy bộ váy, đi theo sự hướng dẫn của "mẹ".

Mất một lúc lâu cô mới thay xong bộ váy.

Khác với tưởng tượng của, chiếc váy rất bình thường.

Cô dù sao cũng cho rằng phải sống trước đã, những chuyện khác sẽ làm sau, cho nên lúc này nếu cãi lại, cô sẽ thật sự không có hi vọng quay về.

Bước ra khỏi căn phòng đó, cô đi theo sau "mẹ". Bà ta dẫn cô đến một căn phòng, ở đó, nhiều thiếu nữ cũng mặc như cô.

Trước cửa sổ sát đất của căn phòng có một người đàn ông quay lưng về phía cô, hấn đang chậm rãi hút thuốc, rất từ tốn, phóng thái vương giả cao ngạo độc tôn. Rồi hấn quay lại, nhìn một lượt.

Chị Cả từ lúc nào đã ra khỏi đó, để Hồng Thất với nỗi lo lắng kinh hoàng, không phải là "tiếp khách" chứ? Cô cứ nghĩ về điều đó. Cô còn quá trẻ để chết, còn chưa kịp báo hiếu cho cha mẹ, bây giờ lại chẳng biết mình sẽ đi đâu.

Dung Hoa không có ở đó, Hồng Thất không dám nhìn thẳng, chỉ dám cúi đầu nhìn ngón chân của mình.

Ai cũng như vậy, lâm vào tình cảnh này, không những hoang mang mà còn không có cách suy nghĩ rõ ràng.

"Cô..."

Hấn cất giọng.

Chẳng ai biết hấn đang gọi ai cả, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, mỗi Hồng Thất vẫn chỉ đang trốn tránh.

Ngón tay thon dài đang chỉ về hướng cô gái cúi đầu đó. Những thiếu nữ bên cạnh cô bặm môi nói nhỏ với Hồng Thất:

"Là gọi cô đó!"

Hồng Thất ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp đôi mắt màu xanh thăm thẳm đang nhìn mình.

Hấn không giống như cô tưởng tượng, chẳng phải một ông già khó nhìn, một kẻ xấu xa, phải nói là hấn rất...cao quý.

Khuôn mặt tựa như được tạc một cách tỉ mỉ với tỉ lệ tuyệt đối, giọng nói đó trước nay cô chưa từng nghe một thứ âm thanh hay đến vậy. Hấn lại chậm chậm lên tiếng:

"Những người khác ra ngoài!"

Những cô gái vừa buồn vừa vui đi ra ngoài. Hồng Thất ngoảnh đầu nhìn những người khác dần dần ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại mình cô và hấn.

Chỉ có tiếng thờ nhẹ của hấn và mùi nước hoa thoang thoảng đầy nam tính. Cô chẳng biết nó là hương gì cả, nhưng đặc biệt khác với những loại cô đã từng biết.

Mùi long đản hương thoang thoang, hần đứng lên, dằng đứng đặc biệt cao ráo, cao hơn cô hơn cả cái đầu, ngoài đang vết đàng hoàng của hần ta, cô chẳng biết thực chất của hần như thế nào.

"Em có muốn được ra khỏi đây không?" Hần hỏi.

Cô gật đầu.

"Vậy thì trở thành người phụ nữ của tôi, tôi sẵn sàng đưa em ra khỏi đây!"

"Tôi..." Cô ngập ngừng.

"Tôi có thể trở thành người mà anh có thể trọng dụng!"

Hần nhếch môi, ngồi xuống ghế, hỏi ngược lại cô:

"Trọng dụng như thế nào?"

"Chỉ cần anh cho tôi một công việc." Cô nói:

"Tôi sẽ hoàn thành!"

"Vậy sao?"

Hần đứng lên, nắm lấy cổ tay cô kéo cô ra ngoài.

Hần ném cô vào một chiếc xe sang trọng đậu bên ngoài, qua mặt kính, cô nhìn thấy nơi mình vừa mới ra khỏi chính là một quán bar có tên Thủy Tinh.

Hần khởi động xe chạy rất nhanh. Bên ngoài là màn đêm của một thành phố xa lạ, trời không mưa, không khí cũng êm dịu.

Hần đưa cô đến một toà thành cao và rộng, trong khi cô còn đang trở mắt nhìn thì hần đã gọi cô đi theo mình đến tầng ba.

Đến nơi, cô nhìn xuống bên dưới, ánh đèn sáng trưng, hai kẻ mặc áo đen đang lôi một người đàn ông đang bị trói, máu me bết bết.

"Bắn hần ta đi!"

Hần đưa cho cô một khẩu súng có gắn ống giảm thanh, mắt hướng về người đàn ông dưới mặt đất.

Cô cầm lấy khẩu súng mà trống ngực đập thình thịch, phải làm gì để sống, co huết, nhưng coi chưa bao giờ nghĩ mình một ngày sẽ nắm lấy một khẩu súng như thế, và chuẩn bị giết một người, dù không biết cô có thể bắn trúng hay không nhưng cô còn chẳng có can đảm bóp cò nữa là.

Hần kiên nhẫn đứng sau lưng cô, chờ cô hành động.

Đến cuối cùng, Hồng Thất cần môi bóp cò, súng giật lại rất mạnh, nhưng hoàn toàn viên đạn không trúng vào người phía dưới.

Cô chỉ tưởng tượng ra cảnh mình sắp bị ném đi như một tấm gấm rách, không ngờ hần không nói gì cả, lấy khẩu súng khỏi tay cô, thay vào đó bằng khẩu hần lấy ra từ trong người mình.

"Phải bắn như thế này!"

Hần nói rồi nắm lấy bàn tay cô, đơn thuần hướng xuống dưới tầng.

"Đoàng!"

Cô choáng váng với âm thanh súng nổ viên đạn bay vun vút ghim thẳng vào đầu, máu phun ra như xối. Cô chỉ thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng.

Hần cúi người đỡ lấy cô gái đang ngã đi.

"Nhát gan như vậy lại muốn được tôi dùng làm thuộc hạ, ngốc!"

Lần đầu tiên, đồ ăn dâng tới miệng hần lại bỏ xuống. Cô gái này, thật quá khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thảm Dịch Đình

"Đừng!" Hồng Thất giật mình thức giấc, bàn tay lạnh ngắt, khung cảnh máu me kia lại hiện về.

Ngoài khung cửa sổ tuyết rơi lất phất, tuyết đầu mùa ư? Cô tự hỏi.

Bước xuống giường, cô ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh, đi nhanh ra khỏi phòng.

Bước ra một khi sảnh lớn, cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, đèn chùm lấp lánh như vô vàn viên kim cương, bạc cầu thang dài được lát bằng loại đá sang trọng, không gian rộng rãi hoa lệ khiến cô như ngạt thở.

Hắn từ cửa chính đi vào trong theo sau là một người nhìn rất quen, cô đang cố nhớ ra thì chợt vụt lại hình ảnh buổi tối cô bỏ trốn, người che ô khi cô bị hai gã bặm trợn kia túm tóc kéo đi, chính là hắn, dù lúc ấy hắn che ô gần hết khuôn mặt, nhưng cô vẫn nhận ra.

Cô chỉ nghe loáng thoáng trong cuộc nói chuyện của hai người, người cứu cô khỏi quán bar được gọi là Uông tiên sinh, còn người kia là Thảm Dịch Đình, họ nói chuyện rất tôn ti.

Thảm Dịch Đình rời đi.

"Cô còn đứng đó!" Hắn nói.

Cô giật cả mình, vội chạy xuống lầu.

Nền nhà khá lạnh nhưng cô không mang dép nên càng cảm thấy buốt cả bàn chân.

Uông Hy Vãn lạnh lùng nhìn lướt qua cô, âm trầm cất giọng hỏi:

"Em tên gì?"

"Hồng Thất!" Cô đáp.

Hắn nói tiếp:

"VẬY NHƯ MONG MUỐN CỦA EM, TÔI GIỮ EM LẠI LÀM THUỘC HẠ CỦA MÌNH. TỪ NAY VỀ SAU, PHẢI HOÀN THÀNH TẤT CẢ NHỮNG NHIỆM VỤ MÀ TÔI GIAO PHÓ. ĐI THEO THẨM DỊCH ĐÌNH, HẮN SẼ HUẤN LUYỆN CHO EM!"

Cô gật đầu, quay đi, để lại Uông Hy Vãn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế màu đen sang trọng, trong lòng vô số suy tư. Làm sao hắn có thể chọn cô trong khi cô không có tài cán gì, tuổi đời còn khá nhỏ?

Vị bác sĩ Hoàng từ trên lầu đi xuống, cúi đầu trước Uông Hy Vãn, nói:

"Dung tiểu thư đã hạ sốt!"

"Tốt! Chăm sóc cô ấy cho thật tốt! Mọi việc ở bệnh viện, đã có người khác ứng phó!" Uông Hy Vãn nhìn ly rượu vừa mới rót ra, nói.

"Tôi hiểu, Uông tiên sinh!" Bác sĩ Hoàng cúi đầu rồi rời đi.

Đây không phải lần đầu hắn tới Thương Thành, có điều thường là tới để điều trị cho Uông Hy Vãn, còn lần này lại điều trị cho một cô bé, còn đặc biệt hơn, Dung tiểu thư rất giống một người thân đã mất trước đây của Uông tiên sinh, thật kì lạ. Chưa có cô gái nào được hắn chăm sóc lúc đến vậy, chẳng lẽ, Uông Hy Vãn xem Dung tiểu thư chính là em gái mình sao?

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, trong Thương Thành, người nhiều vô số, nam có, nữ có, người chú ý tới Hồng Thất lại càng nhiều hơn. Đa phần họ không hiểu vì sao Uông Hy Vãn nhận thuộc hạ nữ, nhưng không ai dám nói gì nhiều cả.

Thảm Dịch Đình đưa cô tới bãi tập, trong khi cô đang mặc váy, giữa đêm tuyết rơi rất lạnh, mà cô cũng đi khá chậm, vì chân như đông cứng trong lớp tuyết. Anh đi chậm lại, để ta cô đang đi ở phía sau, rồi đột nhiên cởi áo khoát của mình ra, đưa cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh phủi những bông tuyết trên đầu cô xuống, giọng nói êm nhẹ cất lên:

"Tôi gọi em là Hồng Thất được không? À...tôi là Thảm Dịch Đình."

Cô gật đầu.

Anh bắt đầu đi tiếp.

Cô vì hành động ấy mà khựng lại hồi lâu. Trong lòng nhen nhóm một đốm lửa nhỏ nhoi đầy ấm áp.

Anh ngoảnh đầu lại, trên môi là nụ cười nhẹ, tuyết trắng phủ đầy trên mái tóc đen bóng:

"Còn không đi mau?"

"Vâng, em đến ngay!"

Hai bóng đang nhỏ nhắn trong tuyết đi qua để lại những sáu chân in trên tuyết sâu, nhìn từ xa thấy rất rõ.

Ánh mắt màu xanh nước biển nhưng xuyên qua màn tuyết, thoáng chốc chỉ thấy bóng dáng cao ngạo đang say sưa nhấp một ngụm rượu vang màu đỏ như máu. Hai chiếc bóng cứ khuất dần, Thương Thành rộng lớn đến vậy, chẳng có một nơi nào trong mắt Uông Hy Vãn lại xa xôi đến như vậy.

Tuyết vẫn lát phát bay.

- -----

Suốt một tháng liền cô không ngừng tập súng dưới sự huấn luyện của Thẩm Dịch Đình, cho dù trong lòng không biết mình đang làm gì nhưng cô vẫn thờ phào nhẹ nhõm vì được tiếp tục sống. Chỉ nhớ đến những cô gái cũng rơi vào tình trạng như mình trước đây, Dung Hoa và cô bé bị giết ấy, cô không sao thờ nổi. Con người ta sinh ra bằng xương bằng thịt, cũng là người giống nhau, cũng được mẹ cha sinh thành, vì sao lại có thể đem bán như một loại đồ vật như vậy?

"Nghiêm túc! Bắn vào bia!" Anh hét lớn.

Cô giật mình, nhìn những người khác đang cười vọt mình, trong lòng có chút tức giận cùng xấu hổ.

Không biết nhờ động lực nào, cô lại một phát bắn trúng ngay vào tâm, ngay cả tin cô còn không dám. Thẩm Dịch Đình im lặng cả đám người kia cũng im lặng, rồi cả đám người bắt đầu tung hô, điều đáng nói ở đây chính là cô đã dành một tháng để lắp ráp súng và tra đạn, dùng thêm hai tuần sau để tập bắn, những lần trước ngoài trượt ra ngoài thì chẳng bao giờ trúng vào bia.

Cô cũng la lớn ăn mừng giống như chiến thắng lớn nhất cuộc đời.

Cô gái nhỏ cũng vui mừng mà cầm súng chạy lung tung.

Đột nhiên mọi người đều im lặng.

Cô hớn hờ hỏi:

"Sao vậy?"

Càng lùi về sau, mọi người càng im lặng, bỗng cô và phải một bức tường cứng ngắt, toàn thân như lan ra một thứ lạnh lẽo, cô không dám quay đầu lại. Bên tai chỉ có cảm giác như hơi lạnh chen vào vào, giọng nói còn lạnh hơn tuyết ngoài trời lúc bấy giờ:

"Trời lạnh thế này, vẫn tập sao?"

Mọi người đều im lặng, nhìn cánh tay dài hữu lực của Uông Hy Vãn vòng qua người Hồng Thất.

Thẩm Dịch Đình bước đến, cúi người nói:

"Tuyết rơi rất lạnh nhưng việc làm ấm người lên cũng rất tốt cho sức khỏe!"

"Vậy sao? Xem ra, cần phải kiểm tra Thất Thất xem sao?" Hắn vừa nói vừa bước lùi ra sau mấy bước.

Một người phía sau biết ý liền chạy đi lấy một chiếc ghế.

Nơi tập súng nhỏ nhỏ này được chắn bên trên bằng một loại tôn lạnh, bên dưới vẫn là mặt đất lạnh ngắt, Hồng Thất một phần vì sợ đồ mất xanh biển ngoài kia, một phần vì sợ mình không bắn trúng, có phải hắn sẽ trừng phạt cô không?

"Bắn đi! Thất Thất."

Cô lại tự hỏi vì sao hắn lại mình như vậy. Thật kì lạ! Tâm hồn của cô gái ngây thơ không hẳn đã nguội, nhưng chưa đủ sâu sắc để đọc được tâm tư mỗi người.

Nhắm thẳng, thay đổi tư thế, chỉ tập trung vào tấm bia phía trước, Thẩm Dịch Đình đứng bên cạnh cô, trong lòng luôn tin tưởng hơn một tháng qua cô đã dạy dỗ cô rất ổn.

"Đoàng"

- Vòng 7

"Đoàng"

- Vòng 4

"Tốt lắm!" Ông Hy Vãn đứng lên, đi về hướng cô đang đứng.

Hắn nói tiếp:

"Nhưng để đứng bên cạnh tôi như vậy chưa đủ! Cần phải ít nhất bắn liên tiếp vào tâm của lần lượt nhiều tấm bia khác nhau!"

Hắn hướng mắt nhìn Thẩm Dịch Đình nói:

"Cậu tập trung một chút."

Nói xong hắn liền quay đi, bóng dáng cao lút qua màn tuyết trắng, trên chiếc áo lông sang trọng vẫn động lại bông tuyết lạnh lẽo. Trong lòng của những kẻ thuộc hạ đang được huấn luyện ở đó, có chút gì đó nhận thức được về sự quan tâm đặc biệt của Ông tiên sinh dành cho cô gái này.

Trước nay, Ông Hy Vãn ngoài đến để loại người thì hẳn chẳng đến bãi tập để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Gặp gỡ 2

Cô sống trong một căn phòng nhỏ phía sau Thương Thành, cô quen được một cô gái trong nhà bếp.

Tiểu Tuyết là cô gái rất hiền lành, cũng rất gần gũi với Hồng Thất, cô ấy luôn kể với cô về cô gái mà cậu chủ mang về. Từ đêm hôm đó, cô gái kia bị sốt không thuyên giảm, đến cả hơn một tuần, cậu chủ lúc nào cũng chăm sóc cho cô ấy, nhưng đến bây giờ vẫn chưa được gặp mặt vị tiểu thư may mắn đó.

Hồng Thất bề ngoài không mất quan tâm nhưng trong lòng lại vô cùng tò mò, tiểu thư ư?

Cô trở về dọn phòng của mình như thường lệ, chỉ một lát dọn dẹp xong, Hồng Thất đi vào bếp cùng Tiểu Tuyết. Nửa buổi chiều, dì Hà cũng đi ra ngoài, cả căn bếp rộng lớn chỉ có mỗi hai cô gái trẻ. Tiểu Tuyết là con gái của dì Hà, chỉ mới mười bảy tuổi, cùng trang lứa của cô. Tiểu Tuyết nấu ăn rất ngon, vừa đúng gặp một cô gái đam mê ăn uống như Hồng Thất, như cá gặp nước. Tiểu Tuyết cũng mấy lần nấu ăn cho cô.

"Cậu thấy thế nào?" Tiểu Tuyết nhìn Hồng Thất bằng ánh mắt đáng yêu hỏi.

"Ngon tuyệt!" Hồng Thất giờ ngón tay cái tán thưởng.

Trên dưới Thương Thanh người tính ra tới mất mười người, nhưng họ chỉ xuất hiện đúng giờ, đúng vị trí mình được giao việc, Hồng Thất không có cơ hội gặp mặt.

Cô kể chuyện của mình cho Tiểu Tuyết nghe, dự là sẽ nhờ cô chỉ đường cho mình. Người trong Thương Thành tuyệt đối không liên lạc với những mối quan hệ bên ngoài. Cho nên Tiểu Tuyết chỉ có thể về giúp cô một số con đường mà Tiểu Tuyết biết được khi ra ngoài theo kì hằng tháng cùng dì Hà.

Hồng Thất giấu đi tờ giấy đó.

Bốn giờ chiều, tuyết mỗi lúc một lớn, cả khoảng trống trước Thương Thành ngập một lớp tuyết dày. Dung Hoa xuống giường, đứng bên khung cửa sổ ngắm tuyết lay bay, đôi mắt buồn rười rượi. Nữ nhân đẹp nhất chính là ở đôi mắt, chỉ một ánh nhìn lại khiến cho người ta khó lòng nào quên được. Không giống đôi mắt to tròn đen láy của Hồng Thất, Dung Hoa có đôi mắt cân xứng như viên ngọc, một ánh nhìn như nắng chiều tà, đó là đôi mắt của kẻ sinh ra mạng sứ mệnh làm chủ một cách cao quý.

Màn tuyết mờ che khuất tầm nhìn, nhưng Dung Hoa vẫn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô vội vã chạy xuống dưới lầu, đến sảnh chính, không che chắn mà chạy ra màn tuyết, miệng gọi với theo:

"Hồng Thất, có phải là cậu không?"

Bóng dáng kia dần hiện rõ qua mỗi bước chân chạy tới của Dung Hoa, rồi người kia quay lại, vẫn là đôi mắt đen láy đáng yêu và buồng bình, nụ cười bật ra:

"Dung Hoa, là cậu sao?" Hồng Thất hỏi.

"Là tớ!"

Hồng Thất chỉ kịp lao vút tới ôm lấy Dung Hoa, có chút nghẹn ngào mà rung rúc nói:

"Ngày hôm ấy tớ không trốn kịp. Tớ nhìn thấy họ chạy đi tìm mọi người, khi tỉnh dậy tớ không nhìn thấy cậu đâu nữa...."

Dung Hoa cũng nghẹn ngào, tuyệt rơi nhiều, Dung Hoa liền nói:

"Chúng ta đi đâu đó nói chuyện!"

Ngồi xuống một dãy ghế ở phía Bắc, Dung Hoa liền hỏi:

"Làm sao cậu có thể đến đây được?"

Hồng Thất đáp:

"Ngày hôm đó người đàn bà kia đem tớ và những cô gái khác cho một người đàn ông chọn lựa, tớ cứ nghĩ mình không xong rồi. Nhưng tớ nói hấn ra rằng tớ muốn làm việc cho hấn, rồi hấn thật sự cho tớ làm thuộc hạ của hấn, còn cho người huấn luyện tớ. Còn cậu?"

"Đêm hôm đó...hấn đưa tớ về!"

"Vì sao hấn làm vậy?" Hồng Thất hỏi.

"Tớ không biết!" Dung Hoa đáp.

Hồng Thất chợt nắm lấy hai cánh tay của Dung Hoa, nói:

"Tớ có sẵn kế hoạch rồi, có một con đường sau toà thành này mà Tiểu Tuyết chỉ cho tớ, đi được khỏi đây chúng ta sẽ đến đồn cảnh sát khai báo sự việc, rồi ta sẽ trở về nhà. Cậu đi cùng tớ nhé? Tớ không biết Uông Hy Vãn là người như thế nào, nhưng hấn ta thật không an toàn một chút bảo. Thời gian qua, cậu sống ổn chứ? Hấn rất cuộc có ý định gì lại giữ chúng ta lại, tớ lo quá!"

Dung Hoa yên lặng hồi lâu. Đến khi có ánh đèn xe rọi vào, Dung Hoa mới thất kinh nói:

"Hấn về rồi! Tớ phải đi đây, tối ngày kia, gặp nhau ở trong khu vườn phía Tây."

Dung Hoa chạy rất nhanh vào trong.

Uông Hy Vãn bước ra khỏi xe, tuyết lay bay rơi vãi trên nền áo khoác màu đen, hấn nhìn thấy Hồng Thất ngồi trên ghế, nhưng hấn không nói gì. Khoảnh khắc hấn đi lướt qua cô, cô thấy lòng hơi hụt hẫng, cô không hiểu vì sao nữa.

Trên đời này, cái nhìn đầu tiên vẫn là thứ đẹp và được giữ mãi trong lòng, lần đầu tiên cô thấy lòng mình rạo rực vì một người đàn ông. Cô chỉ mới mười bảy tuổi, tâm tư này làm sao có thể hiểu nổi, hấn chưa bao giờ tỏ ra một chút suy nghĩ của mình, vì sao hấn cứu Dung Hoa?

Hồng Thất chạy thật nhanh về bãi tập.

Cô lao đầu vào điên cuồng tập luyện, chạy hơn chục vòng sân, đến khi không thể chạy được nữa mới vật ra nằm dài trên nền.

Cô thở hổn hển, chợt bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của Thẩm Dịch Đình đang nhìn mình, anh ta chậm chậm bước về phía cô, ngồi xuống bên cạnh, nói:

"Có chuyện gì sao? Tôi không buộc em phải tập luyện như thế!"

"Thẩm Dịch Đình." Đột nhiên cô gọi tên anh.

"Gì?" Đôi mắt đen sâu hút của Thẩm Dịch Đình nhìn chăm chăm cô.

Hồng Thất ngồi dậy, cách anh một khoảng, hỏi khẽ:

"Vì sao anh làm việc cho Uông Hy Vãn?"

Thẩm Dịch Đình hơi yên lặng, anh xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay trỏ của mình, nói:

"Em có biết trước đây tôi chưa từng nghĩ mi nhà sẽ làm việc cho hấn. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn phải quy phục. Vì sao ư? Vì tôi là kẻ tệt hại."

Anh nói rất bi quan, nhưng đôi mắt thì lại rất kiên cường.

"Vậy bây giờ anh hối hận ư?" Cô hỏi.

"Không! Tôi luôn chấp nhận những quyết định của mình, tôi luôn tin vào chính mình, Tiểu Thất ạ!" Anh cốc một cái rỗ kêu vào đầu cô rồi nói tiếp:

"Ăn tối đi? Chạy cả buổi chiều chắc là rất đói!"

Hồng Thất uất ức xoa xoa trán, nhần nhó nói:

"Đau đây! Tôi cho anh như đòn bây giờ!"

"Vậy sao?" Anh cười nói.

Cô vừa giơ tay lên định đánh lên vai anh nhưng cuối cùng lại trượt mắt, Thẩm Dịch Đình nhanh chóng chạy mất dạng.

"Này! Thẩm Dịch Đình anh mau đứng lại cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đó là tất cả khả năng của em ư?

Ăn tối xong, Hồng Thất đi dạo trong vườn, những người vệ sĩ lúc này đã lơ là canh giữ, cô nhìn đồng hồ, tâm giờ tối ư?

Lúc này là thời điểm vệ sĩ buông lỏng canh giữ. Vậy ngày một cô có thể thử nhân lúc họ lơ là mà bỏ trốn.

Cô đi về phòng.

Đó là một căn phòng riêng khá nhỏ, tách ra riêng với các khu xung quanh, có một cậu hoa đang cố gắng duy trì sự sống trên khung cửa sổ. Tủ quần áo, một chiếc giường vuông ở góc phòng, tấm chăn màu đen phủ lên trên, cô nằm xuống giường.

Trong lòng cứ nhộn nhạo, đầu cô không ngừng hiện lên bóng dáng cao lớn của Ông Hy Ván. Hẳn bao nhiêu tuổi với vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng đó? Cô tự hỏi. Rồi cô lại giật mình khi bản thân lại đang suy nghĩ đi đâu rất xa. Hẳn đến quán bar kia để giải khuây sao? Tại sao hẳn lại chấp nhận một người như cô, vốn dĩ đã không có tài và cũng chưa thực sự trưởng thành?

Tuổi mười bảy của cô cứ ngỡ sẽ trôi qua êm đềm, cho tới ngày hôm đó, cuộc đời cô bước đến con đường này, bạn bè, gia đình và còn tương lai của cô nữa, cô trong nhớ rất rõ thời gian trước, khi cô còn tự do tự tại.

Cô hay mơ mộng, bởi ở độ tuổi xinh đẹp này cô vẫn luôn hi vọng cho một tương lai rất đẹp đẽ, về người bạn trai trong mơ, một mối tình cũng đẹp như mơ vậy.

Rồi từ đâu nước mắt cô lăn dài, cô sợ nếu như mình không thể quay về được, thời gian tiếp theo cô sẽ làm gì. Cha mẹ cô, họ sẽ thế nào nếu mất đi cô con gái duy nhất.

Cô thiếp đi từ lúc nào, nước mắt vẫn còn đọng trên má.

Trong một lúc mơ hồ, cô nhìn thấy dáng người cao cao trên người hẳn nồng đượm mùi thuốc lá, hơi thở ấm áp có lúc quấn quanh mặt cô, rồi chợt xa, nhưng bàn tay ấm áp lại nắm lấy bàn tay cô như những nhớ, rồi lại rời xa.

Cô chợt mở mắt. Chỉ có ánh đèn mờ từ chiếc đèn ngủ xung quanh cô, chẳng có ai cả. Tuyệt vời thật đều. Tuyệt vời gần một tháng nay, nhưng chưa có dấu hiệu ngừng lại.

- - - - -

Khi cô thức giấc đã nhìn thấy Trịnh thiên đứng chờ cô ngoài cửa. Hẳn cách qua một khoảng, không nhìn trực tiếp cô, nói:

"Ông tiên sinh hội cô làm nhiệm vụ."

Hắn đi mất.

Cô chẳng kịp suy nghĩ lao như tên bắn vệ sinh cá nhân, thay quần áo, đến phòng tập trung.

Phòng tập tung cách xa bãi tập mười mấy mét, là một căn phòng lớn, rộng, khi tất cả thuộc hạ đều tập trung ở đây, Ông Hy Ván sẽ xuất hiện.

Nhưng chẳng ai cả, chẳng ai ở đây cả, Hồng Thất chỉ đi một mình, tất cả im lặng như tờ. Ông Hy Ván ngồi trên chiếc ghế bành, dường như đã chờ cô lâu lắm vì cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trong phòng và chiếc hạt tàn đã chứa cái ba mẩu tàn thuốc.

"Anh gọi tôi." Cô nghiêm trang nói.

"Nhiệm vụ đầu tiên cho em. Em thấy thứ trên bàn chứ?" Hấn nói.

"Thấy!" Cô đáp.

"Biết là gì không?" Hấn lấy chiếc túi có chất bột màu trắng bên trong đưa tới cho cô.

Cô quan sát, còn không hết bàng hoàng, nó là:

"...Ma túy!"

Hấn nhếch mép:

"Em thông minh đấy, vậy em có dám đem nó đi không?"

Cô hơi run, đó là lần đầu tiên cô chạm trúng thứ quái quỷ này, hơn nữa, vận chuyển ma túy là trái pháp luật, điều này khiến cho cô rụt rè, cô không muốn phạm pháp. Nhưng...cô không muốn trở thành người phụ nữ của hấn, đánh mất bản thân chỉ sống và chờ tới ngày mình bị vứt bỏ. Cô là người biết tự lượng sức mình, điều này cô không làm được.

Vậy cô nên làm gì bây giờ?

Hấn rất bình tĩnh quan sát từng chút biểu hiện của cô.

"Tôi làm!" Cô nhất quyết đáp, dù sao chỉ ngày mai thôi, cô sẽ trốn khỏi đây, sẽ không sao cả, đây là đi cô bị ép. Cô nghĩ thế.

Hấn gật đầu.

"Chỉ thế, em phải duy nghĩ rất lâu mới quyết định nhận chuyển gói hàng này. Không có suy nghĩ khác ư?"

"Đúng vậy!" Cô đáp.

Hấn nhếch môi, đôi mắt từ lúc nào đã trở nên chây lười dựa lên thành ghế:

"Đi cùng Thẩm Dịch Đình đến đó!"

-- --

Cô vẫn không ngừng nghĩ về nhiệm vụ kia.

Chiều tối, cô đi cùng Thẩm Dịch Đình ra khỏi toà thành. Anh vẫn luôn như thế, vẫn rất quan tâm đến cô. Tâm trạng của cô như thế nào anh đều thấu hiểu, anh làm việc cho Uông Hy Văn bao nhiêu lâu đủ hiểu con người hấn như thế nào.

Dùng người ư? Chẳng có gì là do dự cả, có tác dụng, có thể trung thành vì hấn tận tụy hấn không từ bỏ một ai cả, ngay cả Hồng Thất, một cô gái sau này sẽ còn có thể làm nhiều việc hơn nữa.

Đến một casino, lúc này đã là tám giờ tối, bên trong nhộn nhịp vô cùng, cô chỉ biết đi theo anh mà thôi.

Dường như anh đã quen với những việc như thế, đi vào trong anh đột nhiên ngoảnh đầu lại nói với cô:

"Ở đó, chờ tôi, đừng trực tiếp phạm pháp!"

Cô chỉ kịp nói với theo:

"Ý anh là..."

Nhưng Thẩm Dịch Đình đã đi mất hút trong một loáng.

Cô đứng ở đó, ngẩng ngốc nhìn mọi việc đang diễn ra. Những chiếc bàn đặc biệt được xếp mọi cách trật tự, những người quản lí trong casino đi vòng quanh quan sát nhân viên chia bài, đủ mọi loại trò chơi đặt cược, cô chẳng hiểu họ đang làm gì.

Cũng có lúc cô ngoảnh đầu nhưng vào căn phòng mà Thẩm Dịch Đình vừa bước vào, trong lòng có chút chờ đợi, cô không cảm thấy tự nhiên khi ở đây, hay nói chính xác chính là bất tiện.

Một lát sau, anh cũng bước ra, nhưng trên tay xuất hiện thêm một va li màu đen, anh kéo cô đi ngay khỏi đó.

Ngồi vào xe, cô mới kịp hỏi:

"Vì sao anh lại tự mình làm việc này, đó là nhiệm vụ mà em phải làm!"

Anh vờ như cười vờ như đùa cợt nói:

"Tôi 25 tuổi đầu, nếm đủ vị đời rồi, nếu ăn một viên đạn cũng chẳng sao. Nhưng em chỉ mới 17 tuổi, chưa đến mức phải để bản thân lâm vào cảnh khốn cùng!"

Cô chột im lặng, Thẩm Dịch Đình khởi động xe, lái được một đoạn thì Hồng Thất chột hỏi:

"Vậy Ưông Hy Vãn lớn hơn anh bao nhiêu tuổi?"

Cô hỏi thế bởi lẽ cô nghĩ, Ưông Hy Vãn thực sự sẽ lớn tuổi hơn cả Thẩm Dịch Đình, là suy đoán nên cô không chắc chắn, chỉ chờ câu trả lời của Thẩm Dịch Đình.

Anh cười nhẹ, đáp:

"Là 29 tuổi!"

Cô vừa nghe trong lòng như có một tiếng sét đánh mạnh mẽ, là 29 tuổi ư? Vậy...

Cô lại tự đánh gục đi những suy nghĩ của mình, cô đang nghĩ gì vậy chứ, toàn những chuyện chẳng hay ho gì. Mà cô cũng là tự mình đa tình thôi, chẳng có lí do gì khi hẳn chọn cô mà không chọn những người khác cả, có lẽ cô không quá xinh đẹp nữ tính như những thiếu nữ kia nên hẳn thấy kì lạ, hoặc hẳn thích nét bướng bỉnh ngạo nghễ như cô nên hẳn mới chọn cô, lựa chọn này hoàn toàn xuất phát từ sự vui vẻ giải trí của hẳn, ngoài ra, chẳng còn điều gì khác.

Thở hắt ra một hơi, cô nhìn hướng ra đường phố qua ô kính xe, gần hai tháng coi mới nhìn thấy được khoảng trời thực sự, còn cái lồng mang tên Thương Thành kia, kim hãm cô đến mức phát điên rồi, suốt ngày toàn nghĩ lung tung cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vì sao lại làm vậy?

Nửa đêm, Hồng Thất chột tỉnh giấc. Rồi cô chẳng tài nào ngủ được nữa, vì cô cứ mở mắt thao láo nhìn trần nhà. Chứng mất ngủ của cô ngày càng trầm trọng từ khi không uống thuốc nữa. Cô cũng chẳng có ý muốn đi ngủ cả.

Thấy mắt hơi rát, cô dụi dụi mắt, bên ngoài gió tuyết thổi vù vù, lạnh ngắt. Năm nay tuyết rơi dày, ở phía Bắc như thế này thì chắc chắn có bão tuyết, không biết ở Thành phố T, bây giờ cũng giống như mọi năm, vô cùng rét buốt.

Cô nhìn tấm chăn mình đang đắp, rồi cứ nhìn trần nhà mãi, bắt đầu đếm cừu.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu...hai mươi ba con cừu...năm mươi sáu con cừu...tám mươi chín con cừu... Cô đếm nhiều nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo vô cùng, cô bắt đầu trằn trọc rất lâu, cô nhớ về những chuyện trước đây, khi ba mẹ ly hôn, rồi mẹ tái hôn, cô chưa bao giờ phản đối, người bố sau cũng đối xử rất tốt với cô. Nhưng lâu lâu cô lại nhớ đến người bố ruột, người bố cô mà đi năm cô mười hai tuổi, sau khi bố mẹ ly hôn.

Có lẽ mười hai tuổi chưa hẳn đã hiểu chuyện nhưng nhất định là cô biết được bản thân mình đang rơi vào tình trạng như thế nào. Cô chưa từng trách ai cả, vì đối với cô chỉ cần sống đơn giản đã là may mắn rồi, chẳng cần đòi hỏi gì khác.

Thế rồi cô nhồm người dậy, lấy một trang giấy và một cây viết cũ trong ngăn kéo ngồi xuống ghế và bắt đầu viết. Cô bắt đầu viết những gì vụt qua trong đầu cô, về buổi sáng dịu dàng khi cô thức giấc, có ánh nắng lọt vào khe phòng, về những chiều tà cô thơ thẩn ngắm về những bạn cũ của mình, ngồi dưới một gốc cây trò chuyện với những người bạn mới.

Đã rất lâu cô không nhìn thấy ánh nắng của những ngày ấy.

Thời gian trôi qua như bay vậy, khi cô xem đồng hồ thì đã thấy lúc này đã gần 5 giờ sáng.

Tuyết rơi lạnh, hệ thống lò sưởi hình như có chút trục trặc nên căn phòng lạnh như ngăn đá tủ lạnh. Còn sớm nên cô không nhờ ai cả, chỉ ngồi im trên giường quần chân thật kín.

- ----

Thẩm Dịch Đình đem vali tiền giao cho Ưông Hy Vãn, hẩn nhìn Thẩm Dịch Đình một cách kì, chẳng quan tâm đến số tiền mặt kia, đó cũng chút là tiền biếu trưng, số tiền còn lại đã chuyển khoản cọc trước, hẳn chỉ hỏi Thẩm Dịch Đình một câu:

"Rốt cuộc cậu xem tôi là gì?"

"Uống tiên sinh? Anh hỏi như vậy không phải là vì nhiệm vụ và Hồng Thất..."

Uông Hy Vãn liền ngắt lời anh:

"Không sai! Tôi muốn Hồng Thất thực sự nhúng tay vào việc kia, chứ không phải là cậu ra tay bảo bọc cô ấy."

Thẩm Dịch Đình có vẻ do dự, nhưng kiên quyết đáp:

"Hồng Thất còn rất trẻ..."

"Vậy cậu không muốn phá hủy tương lai xán lạn đã định của cô ấy? Tôi là người định đoạt, không phải cậu, nhiệm vụ lần này đem như bỏ qua, nhưng Hồng Thất không phải búp bê của cậu, mà là búp bê của tôi."

Thẩm Dịch Đình nhíu mày, nói:

"Vậy anh huấn luyện cô ấy để làm gì?"

Uông Hy Vãn nhếch môi, đầy mắt xoẹt qua tia giảo hoạt cùng tàn bạo:

"Chơi đùa một chú thỏ con cũng rất thú vị, phụ nữ đẹp thì dùng với mục đích gì, cậu cũng rõ, thỏ con ngày thơ ấu này, bỏ đi sớm sẽ rất uổng phí!"

Không phải Thẩm Dịch Đình cố không hiểu, ngược lại, anh còn hiểu rõ con người Uông Hy Vãn hơn bất cứ ai, Hồng Thất, cuối cùng sẽ có kết cục bi thảm hơn tất cả những người phụ nữ khác.

Anh đi khỏi đó, trong lòng nặng nề vô cùng.

Tuyết rất lớn, cả ngày Hồng Thất chỉ tập bắn chứ không phải chạy bộ như những ngày khác.

Di Hà cũng nhờ người sửa máy sưởi trong phòng của Hồng Thất.

Thẩm Dịch Đình đột nhiên xuất hiện, cùng cô nắm súng một hồi rồi chậm chậm hỏi:

"Tại sao em muốn làm thuộc hạ cho Uông tiên sinh?"

Cô liền đáp:

"Tất nhiên là vì em muốn sống rồi."

- ----

Khi Hồng Thất thức giấc đã nhìn thấy mình ngủ trên ghế lớn trong một căn phòng sang trọng, chưa hiểu vì sao mình lại ở đây, di Hà đã đứng bên cạnh, đưa cho coi một bộ quần áo màu đen:

"Cậu chủ nói đi đưa quần áo cho cháu!"

Hồng Thất nhận lấy.

Trong lòng cô có chút nhộn nhạo.

Thay xong bộ quần áo, Trịnh Thiên dẫn cô đi xuống lầu. Trịnh Thiên là người cùng được huấn luyện với cô, anh ta rất giỏi, có võ, năng lực học tập tốt, bắn súng càng giỏi.

"Hôm nay, chúng ta sẽ hộ tống ông chủ đến một bữa tiệc quan trọng, chúng ta đi sau, xe ông chủ sẽ đi trước. Vì an toàn của cô cậu chủ, chúng ta sẽ dốc hết sức. Hồng Thất, em chưa có kinh nghiệm, nên chưa ta một chút!"

Vừa nói Trịnh Thiên vừa ngồi vào xe, Hồng Thất cũng mở cửa xe tự ngồi vào vị trí của mình.

Chiếc xe Land Rover phía trước bắt đầu khởi động, qua tấm kính xe trong suốt, cô nhìn thấy hai bóng người ngồi trong chiếc xe sang trọng đó. Một là Uông Hy Vãn, người kia lại rất giống Dung Hoa. Hoá ra đêm nay, kế hoạch bỏ trốn của cô lại bị phá vỡ như thế này.

Tiếng động cơ vang dội, chiếc xe lăn bánh, xe của Trịnh Thiên đang cầm lái vẫn sát nút chiếc Land Rover phía trước.

Trong lúc lái xe, Trịnh Thiên có lúc nhắc nhở cô:

"Một lát khi cô cậu chủ bước xuống xe, chúng ta sẽ theo sát sau lưng, đến khi vào bữa tiệc, sẽ đứng bên ngoài, tuy nhiên, liên tục quan sát bảo vệ sự an

toàn của cô cậu chủ. Em lấy tai nghe đeo vào đi, nó sở trong ngăn bên dưới bàn đồ điện tử."

Cô lấy tai nghe đeo vào, nói:

"Cảm ơn anh, em sẽ cẩn thận!"

"À, súng, em lấy khẩu màu đen, khẩu màu xám của tôi. Giấu súng thật kĩ, không nên để người khác phát giác!"

"Vâng!" Cô gật đầu.

Đi khá lâu, xe dừng lại.

Bước xuống xe, mọi việc đều ổn thoả. Hồng thất đứng phía Bắc, Trịnh Thiên đứng phía Nam.

Xem ra đây là một bữa tiệc của giới trong ngành, những vị tai to mặt lớn cũng xuất hiện, có người mang theo gần mười vệ sĩ, cố tình tỏ ra quyền lực. Nhưng dưới sự quan sát của cô thì những người tiếp cận Uông Hy Vãn và Dung Hoa ai cũng tỏ ra kiêng nể.

Có lúc, Uông Hy Vãn cũng cười nhẹ nhàng nhìn Dung Hoa, đôi mắt màu xanh ẩn hiện ý quan tâm, còn không cho cô ấy uống rượu.

Nhưng đôi mắt xanh chợt nhìn về hướng cô gái mặc y phục đen quan tâm chăm chú nhìn quanh, trên tai vẫn đeo tai nghe, thân dáng nhỏ bé, tóc núi cao, khuôn mặt có chút trẻ con, trong lòng chợt có chút thay đổi.

"Hy Vãn! Anh sao vậy?" Dung Hoa hỏi.

Hắn lắc đầu:

"Không sao!"

"Ồ đó có xảy ra điều gì kì lạ không?" Trịnh Thiên hỏi.

Qua tai nghe, cô nghe Trịnh Thiên nói, quan sát kĩ một lần nữa mọi việc, đáp:

"Không có gì kì lạ cả!"

Anh "ừ" một tiếng rồi im lặng.

Dần về khuya, cả bữa tiệc đều huyền ảo trong những bản nhạc piano xa hoa, trên sân khấu, nghệ sĩ dương cầm trình diễn một màn đầy ấn tượng. Trong lúc những vị khách ra vào ngày một đông, những phu nhân hay bạn gái của những kẻ có tiếng ra vào tấp nập, váy áo sắc sỡ, miệng cười tươi như hoa, trên tay cầm ly rượu sang trọng, đứng bên người chồng hoặc người tình của mình.

Ánh đèn có chút mờ ảo, cũng là lúc người đi vào ra ngày một đông, choáng cả tầm nhìn của Hồng Thất. Trong đám đông kia, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen có tư thái vô cùng thần bí hướng về phía Uông Hy Vãn.

Ngay lập tức cô nói với Trịnh Thiên:

"Có kẻ tình nghi, một người đàn ông khoảng 25 tuổi, mặc sao đen quần đen tóc loà xoà, rất đáng nghi ngờ đang hướng về phía cô cậu chủ."

Anh liền đáp:

"Hành động!"

Cô bước nhanh lên theo bức tường, tiếng đến phía Uông Hy Vãn đang đứng. Bỗng ngay lúc ánh đèn quay đi, cô chỉ nhìn thấy bóng của một khẩu súng có gắn ống giảm thanh, cô chỉ kịp lao về hướng đó, khẩu súng vừa nhắm ngay người Uông Hy Vãn, Hồng áh hất liền lay thân mình che cho hắn. Trịnh Thiên cũng vừa chạy tới, anh ngay lập tức rút súng bắn ngay vào đầu gối của thủ phạm vì phải bắt sống thủ phạm mới tra ra được kẻ đứng sau. Phải là một kẻ đứng sau có tiếng tăm mới dám sai người ám sát Uông tiên sinh như vậy.

Tiếng súng làm tất cả mọi người hét lên, rồi họ tủa ra ngoài, chỉ mình Trịnh Thiên nhìn thấy Hồng Thất thân đầy máu ngã xuống nền, ngất đi từ lúc nào.

Uông Hy Vãn nhìn Hồng Thất, kéo tay Dung Hoa đi khỏi đó, ném lại một câu:

"Ngu xuẩn!"

Dung Hoa nhìn thấy mọi việc diễn ra như vậy thì sợ đến tái mặt, trong lòng cô vô cùng lo lắng cho Hồng Thất nhưng lại không dám cãi lời Uông Hy Vãn, cuối cùng cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em thật ngốc!

Trịnh Thiên bế cô lên xe, đưa cô đến bệnh viện.

Họ là thuộc hạ, mà đã là thuộc hạ, đừng bao giờ trông chờ vào sự quan tâm của chủ nhân.

Bởi vì Uông Hy Vãn là người giải quyết nợ nần cho gia đình Trịnh Thiên, và cũng là người mua Hồng Thất khỏi địa ngục trần gian kia, chẳng thể đòi hỏi ở ông chủ một chút gì cả, nó đúng, cho nên bị thương, phải tự bản thân mình chăm sóc, thanh toán chỉ cần nhắc đến tên ông chủ, họ sẽ ngay lập tức thực hiện, số chi phí điều trị sẽ do quân gia lo liệu.

Hồng Thất bị đem vào phòng cấp cứu, Trịnh Thiên đứng bên ngoài, vô cùng bình tĩnh, anh gọi điện thông báo việc này cho Thẩm Dịch Đình.

Thẩm Dịch Đình vội vàng lao tới, có vẻ vô cùng lo lắng hỏi Trịnh Thiên:

"Hồng Thất bị sao?"

Nhưng Trịnh Thiên chẳng nói gì, hần mở điện thoại nhấn gọi cho những vệ phụ đã bắt tên thủ phạm hay chưa sau đó mới cất giọng:

"Hồng Thất đỡ đạn cho ông chủ, vết thương trông có vẻ nặng, máu chảy rất nhiều!"

Thẩm Dịch Đình nắm chặt nắm tay, trong lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn bình tĩnh nói:

"Cậu về đi, tôi ở đây là được. Thẩm vẫn tên thủ phạm, nhất định tìm ra kẻ chủ mưu."

Trịnh Thiên gật đầu, đi khỏi bệnh viện.

Thẩm Dịch Đình đứng như trời trồng suốt một đêm. Chưa bao giờ anh lo lắng nhiều đến vậy, còn nhớ trước đây bản thân chỉ là một tên giang hồ chỉ có khả năng đánh nhau nhưng chẳng thể dùng điều đó để làm điều gì, anh cũng chưa thấy lo lắng như bây giờ.

Hồng Thất xuất hiện trong một đêm tuyết trắng, mặc dù khuôn mặt nhợt nhạt nhưng đôi mắt vẫn rất trong trẻo, rất đáng yêu. Nhưng anh cũng có nhiều chuyện mà bản thân không thể làm. Với những vui việc phức tạp như thế, nhất định anh không có cách giải quyết.

Mấy tiếng trời qua, rất lâu sau phòng mở mới mở ra, bác sĩ bước ra. Thẩm Dịch Đình liền lao tới, vội vã hỏi:

"Cô ấy sao rồi hả bác sĩ?"

Vị bác sĩ chừng tứ tuần chậm chậm nói:

"Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, vết thương rất sâu nên cần thời gian hồi phục. Bệnh nhân đang ở phòng hồi sức, tạm thời người nhà chưa được thăm bệnh nhân."

- - - - -

Dung Hoa nằm trên giường vẫn không ngừng run rẩy, trong lòng vô cùng lo lắng cho Hồng Thất, cuối cùng liền xuống giường, khoác áo dày thêm một chút, chạy xuống dưới lầu.

Ở dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn thấy Dung Hoa, hai tên vệ sĩ cúi đầu, nói:

"Tiểu Thư không được tự mình rời khỏi đây!"

Dung Hoa sốt ruột nói:

"Vậy các người đưa tôi đi, đến bệnh viện đi, Hồng Thất bị thương... Tất cả trách nhiệm tôi sẽ gánh hết, nếu anh Hy Vãn trách phạt, tôi gánh!"

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau, cuối cùng cũng gật đầu. Hai người đi lấy xe, điều động thêm vào người đến thế chỗ họ rồi lái xe đưa Dung Hoa đến bệnh viện.

Nửa đêm, tuyết rơi rất dày, Dung Hoa chạy một mạch xuyên qua màn tuyết đến sảnh chính, vội hỏi cô y tá trực đêm:

"Chị ơi, ở đây có bệnh nhân mới nào là nữ bị đạn bắn, cấp cứu cách đây khoảng vài giờ trước, tên cô ấy là Hồng Thất không ạ?"

Cô y tá tra cứu trên máy tính, sau đó mới đáp:

"Có, em là người nhà bệnh nhân?"

"Vâng ạ!" Cô đáp.

"Hong Thất...chúng tôi chưa cập nhật được năm sinh và thông tin về cô gái này..."

- - - - -

Uông Hy Vãn đứng bên cạnh chiếc giường trắng muốt, Hồng Thất trên giường nhọt nhọt, ông thở vẫn đều đặn giúp cô hô hấp dễ dàng hơn.

"Sao lại ngốc như vậy?"

Uông Hy Vãn chợt thốt lên.

Cánh tay dài với những ngón tay đẹp khê chạm lên đôi gò má cô cứ chỉ dịu dàng chưa từng có, nhìn cô đến hít thở cũng khó khăn mà tim hân như bóp nghẹt.

Vết thương trên ngực trái ít nhiều gây tổn thương phổi, làm cô hô hấp không được ổn định, trên mảnh băng garo vết thương của cô vẫn thấm ra một ít máu đỏ tươi. Nhưng hân cũng không thể để cô tiếp tục ở đây, nếu không sẽ có nguy cơ cô tìm đến cảnh sát, nói mình bị bắt cóc, cô sẽ trở về nhà.

Hân đắn đo ít lâu, cuối cùng hân rút tất cả các loại máy trên người Hồng Thất, nhắn tin cho bác sĩ Trương chuẩn bị ở Thương Thành hân bế Hồng Thất lên tay, âm thầm đi khỏi bệnh viện.

Dung Hoa vừa mở thang máy lên phòng của Hồng Thất thì cũng vừa lúc thang máy khác mở ra, Uông Hy Vãn bế Hồng Thất đi ra ngoài. Khi Dung Hoa mở cửa phòng bệnh, đã không có ai trong phòng. Thẩm Dịch Đình cũng xuất hiện, anh ngơ ngàng nhìn chiếc giường bệnh trống không.

- - - - -

Uông Hy Vãn đặt Hồng Thất xuống chiếc giường màu đen to lớn trong một căn phòng lộng lẫy, vết máu càng ngày càng thấm đỏ ra garo vết thương trước ngực. Bác sĩ Trương ngay lập tức tiêm thuốc giảm đau cho cô. Nếu không, đến lúc cô tỉnh dậy, sẽ đau đến không thể thở được mất.

Tình hình của cô khá ổn, chỉ là do động mạnh nên máu mới rỉ ra vết thương. Nhưng Uông Hy Vãn có vẻ khá lo lắng, vì Hồng Thất nhọt nhọt, mồ hôi đổ ra ướt cả y phục, còn mê man nói gì đó, cơ thể thì nóng hầm hập.

Bác sĩ Trương nói:

"Vô ý chính là đang trong quá trình phản ứng với thuốc nên mới mống như thế. Thuốc mê vẫn còn rác dụngC gây ra một số phản ứng khác. Cơ thể nóng lên phát sốt cũng là hậu quả của vết thương, không có gì nguy hiểm cả. Tôi sẽ liên tục theo dõi."

Uông Hy Vãn gật đầu, đi ra ngoài nhưng trong lòng vô cùng náo loạn.

Hân đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi lạnh ngắt, trắng tinh làm dày thêm lớp tuyết bên dưới.

Đúng lúc Dung Hoa vừa mới trở về nhà, trên người vẫn còn đọng lại bông tuyết trắng tinh, Dung Hoa nhanh chóng đi đến chỗ hân đang đứng, gấp gấp nói:

"Anh Hy Vãn, Hồng Thất không thấy đâu nữa!"

Hân hít một hơi thuốc, nói:

"Anh đưa cô ấy ra về đây rồi!"

Dung Hoa nhạc nhiên:

"Cô ấy có ổn không? Có bị thương nặng lắm không?"

Hân không nói gì, chỉ tiến tới mấy bước phui phui bông tuyết trên tóc và quần áo của Dung Hoa, dịu giọng nói:

"Không! Em gái, mau về phòng nghỉ ngơi đi, đã rất muộn rồi. Anh sẽ không phạt em tự ta đi khỏi đây nhưng sẽ không có lần sau nữa."

Cô bất đắc dĩ gật đầu, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tỉnh giấc

Cả một đêm không thể đến được số lần Ưông Hy Vấn vào thăm Hồng Thất.

Thông qua các thuộc hạ khác, Thẩm Dịch Đình biết, Ưông Hy Vấn đã đưa Hồng Thất về Thương Thành.

Cả đêm, Hồng Thất nằm trên giường của Ưông Hy Vấn, hắn không hề chớp mắt suốt một đêm, nhưng mới sáng sớm đã tranh đi nơi khác, không muốn khi cô tỉnh dậy bất gặp hắn. Nhưng trong lòng lại không biết khi cô tỉnh lại sẽ đau, có khóc không...

Cuối cùng, hắn thực chỉ ngồi bên cạnh chờ cô tỉnh lại.

Chờ rất lâu, đến mức hắn ngủ quên lúc nào không hay.

Hồng Thất mơ thấy một giấc mơ, trong mơ, Hồng Thất thấy mình mặc một chiếc áo cưới rất đẹp, cùng tiến vào lễ đường với Thẩm Dịch Đình, nụ cười của cô chưa bao giờ xinh đẹp đến thế. Nhưng chính giây phút đẹp dễ ấy lại xuất hiện một bóng người cao, nắm lấy tay cô kéo ra khỏi lễ đường.

"A!"

Cô choàng tỉnh, giật mình tỉnh dậy, vết thương lại dội lên, đau đến phải hét lên tiếng, khiến Ưông Hy Vấn giật mình.

Hắn liếc qua cô, sau đó chợt quay đi. Cô vẫn nhìn theo hắn, đến khi bác sĩ Trương bước vào.

Ông ta thoải mái nói:

"Hồng Thất, cô may mắn đấy, viên đạn này sượt qua phổi, cũng không trúng tim, nếu không..."

Ông ta thay bình dịch truyền cho cô. Vì cô rất đau nên chẳng thể nói nhiều, chỉ hỏi:

"Sao..tôi lại...ở đây?"

Bác sĩ Trương đáp:

"Tôi không rõ, đêm qua tối đây đã nhìn thấy cô ở đây! Cứ dưỡng bệnh cho tốt đi, vết thương kê giữ trí này sẽ để lại sẹo!"

Cô lắc đầu:

"Không...sao! Cảm...on ông!"

Bác sĩ Trương gật đầu, ông ta tiêm cho cô một ống thuốc giảm đau, sau đó liền nói:

"Thuốc giảm đau không thể dùng tùy tiện, nếu không sẽ gây ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe sau này."

Nói rồi, ông ta rời đi. Hồng Thất nhìn quanh căn phòng lộng lẫy, cách bài trí rất sang trọng, cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh bên ngoài, tuyết rơi rất nhiều. Cô nắm chặt lấy hai bàn tay, tự vấn chính bản thân mình, vì sao lại dùng thân mình cứu hắn. Nếu như chỉ một chút nữa, mạng của cô cũng sẽ không còn.

Nhưng cô lại chấp nhận như vậy sao?

Ưông Hy Vấn.

Cái tên vừa gần vừa xa.

Hồng Thất ngẩn ra, đây là phòng của hắn ư? Nghĩ đến đây cô lại không muốn ở lại đây một chút nào nữa. Cố gắng nhònm người dậy, cô xuyt nữa là bật khóc vì đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, bước xuống khỏi giường, bàn chân lạnh ngát chạm phải nền nhà càng trở nên co cứng. Cô bước chần chịt ra khỏi giường, đi xuống lầu rồi xuyên qua màn tuyết, định sẽ trở về căn phòng của chính mình. Mỗi một bước đi ngày thêm khó khăn. Gió tuyết tình tha hồ quật tung mái tóc ngang vai của cô.

Dáng người nhỏ nhắn vẫn kiên trì bước đi trên tuyết bằng chính đôi chân trần của mình.

Cô chợt nghe tiếng bước chân chạy tới rồi cảm thấy bản thân được nhắc bổng lên, ngoảnh lại mới nhìn thấy Thẩm Dịch Đình chính là người đang bế mình lên. Cô lập tức đẩy anh ra.

Anh nói:

"Để yên. Bị thương như thế mà còn bướng bỉnh à, tôi đưa em về phòng."

Cô khẽ gật đầu, nở một nụ cười rất tươi nhìn anh, trong lòng nhớ về hình ảnh của anh trong giấc mơ của mình, thật là kì diệu, có lẽ anh chính là người mà

ông trời sắp đặt cho cô nên cô mới mơ thấy giấc mơ như thế.

"Thẩm Dịch Đình!"

"Gi?"

Cô cười cười:

"Thẩm Dịch Đình!"

"Gi?"

"Em thích gọi như thế.... Tên Thẩm Dịch Đình thật.... là hay, rất an toàn..."

Anh cười.

Cô không nói gì.

- - - - -

Cô mất rất lâu mới có thể hồi phục, nhưng cô đã ra khỏi giường rất sớm.

Một buổi sáng rất lạnh Hồng Thất mở mắt nhìn trần nhà, trong lòng vô cùng trống rỗng, đến khi cánh cửa phòng chợt mở ra, người đi vào chính là Dung Hoa, trong một tuần qua luôn quan tâm chăm sóc cô. Lúc này, Dung Hoa mang theo một lồng cháo gà, miệng cười ngọt ngào nói:

"Có đồ ăn sáng rồi đây! "

Cô ngồi dậy, đáp:

"Cảm ơn cậu!"

Hồng Thất ăn khá ít nên Dung Hoa thấy lo lắng, hỏi:

"Cậu...tớ thấy cậu không ổn!"

Hồng Thất đáp:

"Tớ không muốn tiếp tục ở lại đây, tớ nhớ nhà. Lần đó khi Uông Hy Văn mua tớ từ chỗ người phụ nữ đó, tớ đã từng có ta định bỏ trốn. Nhưng cuối cùng..."

"Cốc cốc cốc"

Người mở cửa chính là Tiểu Tuyết, cô vui vẻ đi vào trong, ngồi xuống bên cạnh:

"Cậu thấy khỏe không?"

"Tớ ổn lắm!" Hồng Thất đáp.

Họ nói chuyện một lúc lâu, sau đó Tiểu Tuyết đi trước, lát sau Dung Hoa đi sau. Sau khi họ rời đi, Hồng Thất khoác thêm áo ấm đi ra ngoài, hôm nay tuyết đã rơi dần, không khí cũng ấm lên hẳn.

Cô đi ra bãi tập, đứng hồi lâu nhìn Thẩm Dịch Đình đang bắn súng. Anh quay đầu lại, nhìn thấy cô liền ngay lập tức chạy đến, đỡ lấy người cô nói:

"Sao em không nghỉ ngơi đi, ra đây làm gì?"

Cô lắc đầu, đi cùng anh vào trong, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, nói:

"Anh sẽ tìm em nếu em không ở bên anh nữa chứ?"

Anh im lặng hồi lâu rồi mới hỏi lại cô:

"Em sao vậy?"

"Không sao cả. Nhưng sẽ tìm em chứ?"

Anh gật đầu.

Cô khẽ cười nhẹ.

Cô đứng trước gương, xem vết thương của chính mình, cô thực tế đã liệu trước được nó sẽ để lại sẹo. Tuy nhiên, bác sĩ Trương đã rất cố gắng, vết sẹo không quá lớn, cũng rất mờ. Hồng Thất thở hắt một hơi. Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ tháng tới thôi cũng đã là sinh nhật của Dung Hoa, cô cũng ham muốn được trở về nhà, nên khi nghĩ đến sinh nhật, cô càng nhớ gia đình mình hơn.

Hồng Thất ra khỏi phòng, cùng Dung Hoa đi dạo một vòng trong vườn.

Dung Hoa đã đề nghị cùng nhau bỏ trốn với Hồng Thất. Cô còn có sẵn kế hoạch rất chi tiết rút ra trong thời gian qua. Lần này, hai cô gái thực sự có quyết tâm bỏ trốn. Nhưng trong lòng Dung Hoa rất lo ngại, người cứu cô là Ông Hy Vãn, hẳn xuất phát từ đâu lại làm như vậy, lúc này làm sao cô có thể bỏ trốn đây. Cũng đôi lúc, cô hỏi hần, vì sao lại cứu cô nhưng hần không nói gì cả, cũng tuyệt đối không cho phép cô quay về nơi cũ, hẳn muốn cô phải ở đây, trong toà thành này.

Cô và Hồng Thất đi dạo rất lâu trong vườn. Cả khu vườn thoang thoang mùi hoa rất dễ chịu những khóm cúc bách nhật dọc theo viền của vườn hoa, bên trong vô số các loại hoa khác nhau, có hoa oải hương, hoa dạ lan hương, còn có những loài hoa mà cả hai cô gái đều chẳng biết tên, nhưng mùi hương của chúng như hoà vào không khí, khiến cả toà thành dễ chịu trong hương thơm êm dịu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bỏ trốn

Buổi tối một ngày cuối tháng mười hai, trời đã trở nên âm hơn những ngày trước, Dung Hoa ở trong căn phòng đẹp, nhìn xuống bên dưới, chỉ chờ khi những tên thuộc hạ thay ca.

Mười giờ tối.

Dung Hoa đi xuống dưới, ra một góc khuất ở hành lang, chờ cơ hội. Cô đã hẹn trước với Hồng Thất, theo con đường phụ ở phía Tây, đi ra bên ngoài, ở khoảng thời gian này, vệ sĩ thay ca liên tục, việc trà trộn đồ cũng dễ dàng hơn.

Âm thanh ban đêm tĩnh lặng đến kì diệu.

Hồng Thất thay một bộ quần áo màu đen, nhanh chóng lên ra phía sau.

Ánh đèn soi xuống lớp tuyết mỏng, không gian nhẹ nhàng mùi hương hoa, Hồng Thất đi ra, chạy thật nhanh trên đường, cô chỉ nhìn thấy một tương lai ở bên gia đình. Dung Hoa đã nói ra khỏi được toà thành, chạy đến một góc trong khu phố bên ngoài.

Vì toà thành nằm riêng biệt nên đoạn đường rất xa, cô rất sợ Ông Hy Vãn xuất hiện, có thể hần sẽ bán cô trở lại cho quán bar.

Đến khuôn cô nhìn thấy ánh đèn neon trên những con phố dài, cô mới dừng lại thở hổn hển. Chút cần ở đây chờ đến khi Dung Hoa xuất hiện, hai người nhất định sẽ đến đồn cảnh sát, rồi hai người sẽ trở về nhà.

Tiếng nhạc trong những phòng trà vắng vắng, cô cứ chờ ở góc phố rất lâu.

Nhưng không biết gì sao Dung Hoa lại không xuất hiện, Hồng Thất vô cùng sốt ruột, liên tục ngoảnh đầu về phía con đường kia chỉ để chờ sự xuất hiện của Dung Hoa. Nhưng cô vẫn chưa xuất hiện.

Cô thấy rất mệt, còn vết thương thì đau nhức vô cùng.

Trên phố không còn bao nhiêu người qua lại nữa, một đám thanh niên kéo nhau ra khỏi quán bar. Họ nhìn thấy Hồng Thất, bắt đầu buông lời dơ bẩn. Cô sợ hãi bỏ chạy, họ liền đuổi theo. Chạy rất lâu, vì tổn thương ở phổi khiến cho cô hô hấp khó hơn bình thường, chạy nhiều nên vết thương cũng rất đau, cô đành trốn vào một con hẻm nhỏ, nhưng đám người cũng đã nhìn thấy.

Một tên cạo trọc đầu, hần ta xăm trổ tất nhiều ở cánh tay những hình xăm rồng phượng, còn xăm rất nhiều kí hiệu khác nhau trước ngực ẩn hiện sau lớp áo ba lỗ, hần nói bằng chất giọng khàn đặc do dùng rượu bia:

"Cô bé này, được một mình như vậy không sợ sao?"

Cô cắn răng nhớ về những thông tin trước đây mình đã học, tự nhủ bản thân phải lí trí lên... lí trí lên.

"Tôi không quen các người!"

Bọn họ cười lớn.

Cô chợt nhận ra, chẳng hề có tác dụng gì cả. Vì cuối cùng, câu nói đó cũng chỉ là chọc cười họ.

Những con mắt lang sói soi qua cơ thể, khiến cô phát giác đến gọn tóc, trong lòng cố gắng trấn an phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Cô sẽ chạy? Không sẽ không chạy thoát được. Cô đánh lại? Không, cô không giỏi đến thế. Thế thì phải làm sao đây? Con sợ hãi cứ như con sóng đập vào lòng cô khiến nó run rẩy. cử chỉ của cô cũng run sợ. Họ ngày càng tiến lại gần cô, cô lại càng lùi về sau, càng lùi thì cô càng bị dồn vào đường cùng, đến khi, cô quyết định mình sẽ chạy. Họ rất đông, cô không chạy thoát. Một giọt nước mắt của sợ hãi rơi xuống, trong lòng cô đột nhiên xuất hiện hình ảnh của một người:

"Ông Hy Ván, cứu..."

- ----

Chiếc ferrari đắt tiền rẽ vào cổng. Người bước xuống cũng chỉ có Ông Hy Ván, hắn đi lên lầu trên tay cầm theo một hộp quà nhỏ nhắn màu đỏ. Hắn mở cửa phòng Dung Hoa sau khi gõ cửa một lúc mà không ai trả lời.

Hắn chợt nhìn thấy một hức thư trên hagn, đọc xong. Hắn liền ngay lập tức chạy xuống lầu, ra lệnh cho Thẩm Dịch Đình:

"Nhanh lập tức tìm Dung Hoa cho tôi, rà soát càng rộng càng tốt!"

Sau khi Thẩm Dịch Đình rời khỏi, Ông Hy Ván ném hộp quà nhỏ lên bàn lái xe chạy đi.

"Thất Thất, em định đi đâu ở nơi này, sẽ bị bắt lại ngay lập tức. Những bọn khốn nạn..."

Hắn càng nghĩ tới điều đó thì càng phóng xe nhanh hơn.

Hắn lái xe đến trung tâm, nơi chìm ngập trong tuyết lạnh, Hồng Thất không hề biết, đây không giống như thành phố T, thành phố ăn uống tuyết lạnh, băng nhóm xã hội đen cùng những ông trùm tai to mặt lớn, chuyện đen tối ở đây không thiếu.

Hắn lái xe khắp những ngõ hẻm, cùng hắn có tới mấy mươi người đi tìm Hồng Thất, nhưng rất lâu sau vẫn không có tin tức gì.

Ông Hy Ván xuống xe, chạy quanh tìm kiếm, trong lòng như dầu sôi ùng ục, vừa đảo mắt tìm kiếm vừa gọi:

"Hồng Thất! Hồng Thất!"

Chợt nhìn thấy một đám người trong một con hẻm nhỏ, hắn liền vội vàng chạy tới. Chưa bao giờ hắn lo lắng đến vậy, nhất là khi đối với một cô gái như Hồng Thất.

Một đám người lao vào xô xé một cô gái, người đầu tóc rối bù, qua chút ánh sáng le lói hắn nhìn thấy Hồng Thất với đôi mắt sợ hãi, còn miệng bị bịt lại bằng một nắm vải cuộn, cô không thể kêu cứu. Hắn như điên cuồng lao vào đám người kia, khẩu súng trong túi bị lôi ra.

"Pằng.. pằng..pằng..."

Tới mấy tên bị bắn ngã xuống, hắn chỉ kịp nhìn thấy Hồng Thất quay người chạy đi.

Chỉ cần chạy được khỏi đây, cô sẽ có cơ hội quay về nhà, cô cứ nghĩ như vậy, cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân chạy sát phía sau mình, cô ngay lập tức bị tóm vào lồng ngực của một người, một câu uy hiếp:

"Không được bỏ trốn, nếu không tôi sẽ bán em ngược lại về chỗ cũ! Cho em sống không bằng một con nô lệ quý dưới chân người khác, cuối cùng là chết một cách thê thảm nhất có thể."

Ngày hôm nay hắn lại giết người, phạm pháp có lẽ là con đường cuối cùng dành cho hắn.

Cô ngất đi, hắn chợt nhìn thấy vết dao cứa trên cổ cô để lại một vết máu vẫn còn chảy, hắn vội dùng mảnh vải xé ra từ chiếc áo sơ mi đen mình đang mặc bọc lại vết thương cho cô rồi nhanh chóng đưa cô trở về Thương Thành.

- ----

Dung Hoa cũng bị Thẩm Dịch Đình đưa về Thương Thành, tới nơi, cô nhìn thấy vết thương trên cổ của Hồng Thất, cô hốt hoảng cứ tưởng đó là vết thương do Ông Hy Ván làm.

Lúc này cô cũng vì lo ngại đám thuộc hạ đứng bên ngoài nên phải rất lâu mới có thể ra khỏi toà thành, rồi mất rất lâu mới chạy hết được đoạn đường kia, nhưng còn chưa kịp tìm thấy Hồng Thất, cô đã bị bắt lại.

Cô khóc lóc thảm thiết bất chấp sự ngăn cản của mọi người, chạy đến phòng của Ông Hy Ván hỏi cho ra lẽ, không ngờ vừa đến nơi lại cùng lúc Ông Hy Ván xuất hiện, cô vừa khóc lóc vừa la hét:

"Vi sao anh lại làm như vậy? Tôi còn tưởng anh là người tốt nên mới cứu chúng tôi, tôi còn tưởng anh là người tốt nên trước khi đi còn đặc biệt viết thư để cho anh, thế mà...tại sao anh buộc phải làm thương tổn đến Hồng Thất, cô ấy chờ cho anh một viên đạn còn không đủ hay sao?"

"Không như..." Hấn chưa nói hết câu thì dì Hà đã kéo Dung Hoa đi khỏi đó. Dì Hà chỉ sợ câu chuyện của những năm trước lại tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Em gái nuôi?

Đó chỉ là một câu chuyện buồn của vài năm trước. Uông Hy Vãn có một cô em gái nuôi, cô ấy là một cô bé mồ côi.

Sau khi được hấn nhận nuôi, cô bé được đổi tên thành Uông Diễm Tâm.

Diễm Tâm tròn 18 tuổi, nụ cười ngây thơ và đôi mắt đen láy thực sự khiến con người tàn nhẫn như hấn cũng phải rung động.

Năm Diễm Tâm 20 tuổi, cô giới thiệu bạn trai của mình cho hấn, hấn tức giận, khi ấy Diễm Tâm nói:

"Anh lấy có gì ngăn cản tôi với bạn trai, sau cùng, anh chẳng là gì với tôi cả."

Đêm hôm đó mưa rất lớn, hấn cướp đi đồng trinh của Diễm Tâm, đưa mối quan hệ anh em của họ trở thành mối quan hệ nam nữ, hấn muốn Diễm Tâm là người phụ nữ của hấn.

Nhưng cô gái ương bướng vốn dĩ không có tình cảm với hấn. Diễm Tâm bỏ trốn khỏi Thương Thành vào ngay một đêm không trăng.

Uông Hy Vãn vốn là người có rất nhiều kẻ thù, hơn nữa, Diễm Tâm ban đầu đã là tâm điểm chú ý của bọn họ.

Cô gái đáng yêu đã không bao giờ cười nữa, cô ấy không may mắn như Hồng Thất hôm nay, còn Uông Hy Vãn chẳng thể làm cho Diễm Tâm sống lại. Ngày hôm nay, lặp lại những việc ấy một lần nữa, trong lòng hấn chẳng thể nào dễ chịu, nếu ai còn tác động đến Uông Hy Vãn, hấn sẽ giết kẻ đó ngay lập tức.

Hồng Thất nằm yên tĩnh trên chiếc giường màu trắng trong một căn phòng đơn giản. Bác sĩ băng vết thương lại cho cô xong liền đi ra ngoài.

Màn đêm dày đặc, tuyết đã như dùng rơi hấn, không khí vẫn lạnh vô cùng, Thẩm Dịch Đình chỉ biết lo lắng cho Hồng Thất mà chẳng cách nào lên thăm cô được.

Nửa đêm, cô tỉnh dậy không gian trong phòng rất yên tĩnh, đó là một căn phòng vô cùng đơn giản, cách bài trí cũng gọn gàng, rèm cửa tung bay theo từng đợt gió thổi qua vừa sờ sát đất.

Hồng Thất bước xuống khỏi giường, rời khỏi căn phòng, bên ngoài cũng vắng lặng, giống như không ai ở đây cả, đèn chùm trên trần nhà rơi màu vàng nhẹ nhàng xuống nền nhà lạnh lẽo.

Trong thứ ánh sáng màu nhiệm kia cô chợt nhìn thấy một bức tranh rất lớn được treo trên cầu thang. Từ cửa chính nhìn thẳng vào đã thấy cầu thang rẽ sang hai hướng khác nhau còn chính giữa là bức tranh ấy. Bức tranh vẽ chân dung của một người phụ nữ, đôi mắt xinh đẹp, có lẽ là tranh sao chép từ những bức tranh từ thời kì phục hưng.

Cô đứng sững nhìn bức tranh rất lâu, càng nhìn cô càng thấy đau lòng, người phụ nữ có cái nhìn vô cùng mất mát.

Cô chợt ngoảnh đầu bắt chợt nhìn thấy Uông Hy Vãn, hấn chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu đen ôm vừa với cơ thể, dáng người cao lớn che khuất tầm nhìn của cô.

Hấn với tay kéo cô sát về phía mình, một tay còn lại nắm lấy cổ tay trái của cô. Cô không cố tình tránh né, ngược nhìn hấn một cách rất xa lạ:

"Xem như là đền ơn anh đã cứu tôi!" Cô nói.

Hấn nhủ mảy, ôm chặt cô hơn một chút, nói khẽ, giọng nói âm trầm như một cơn gió thổi qua tai cô:

"Không lạnh sao?"

"Không lạnh. Tôi muốn trở về phòng mình!" Cô nói.

Bàn tay hấn siết chặt tay cô, hấn cúi xuống hôn cô, bất ngờ nên cô sững người hồi lâu đến khi đôi môi nóng bỏng của hấn điều luyện tách môi cô, cô vội vã đẩy hấn ra, chạy đi. Hấn liền đuổi theo cô.

Bên ngoài băng tan thành nhiều vũng nước lạnh, trong lòng Hồng Thất cũng vui cùng nhón nhanh, chẳng phải hắn có tình cảm với Dung Hoa mới giữ cô ấy lại, vậy vì sao lúc này lại hôn cô?

Màn đêm rất trên tỉnh, Ưông Hy Vãn rất nhanh đuổi kịp cô bé xốc cô lên tây đi trở lại vào trong, mặc cho cô giãy giụa đến mức nào.

Đem cô ném lên chiếc giường của mình, hắn chỉ dùng hai tay đã có thể cố trụ được cô trong lòng hắn, nhưng cô vẫn bướng bỉnh giãy giụa tìm cách thoát, đến khi hắn tức giận nói lớn:

"Nếu em còn tiếp tục, tôi sẽ không giữ lời hứa đâu!"

Cô giật mình, lời hứa? Trước đây, hắn chọn cô, chẳng phải là chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình thôi sao, vậy thì khi cô còn ở đây, bất cứ khi nào hắn đều có thể có được cô chỉ là lần đó, hắn nói chọn cô trở thành thuộc hạ, nên cô cứ nghĩ sẽ không sao. Đến cuối cùng, cô vẫn là không thể thoát khỏi hắn được.

Trong đầu cô cứ hiện đi hiện lại câu nói của hắn:

"Không được bỏ trốn, nếu không tôi sẽ bán em ngược lại về chỗ cũ! Cho em sống không bằng một con nô lệ quý dưới chân người khác, cuối cùng là chết một cách thê thảm nhất có thể."

Chết thê thảm nhất có thể? Không! Cô có ước mơ chưa thực hiện được, có khao khát được sống cùng gia đình mình, không! Cô không muốn mình tàn lụi trong tay hắn. Nên cô im lặng, hắn cũng liền dịu dàng xoa xoa lấy mái tóc của cô, thanh âm cũng cũng nhẹ hắn đi:

"Ngoan lắm, một cô bé nhỏ phải ngoan như vậy!"

Chỉ một lát sau cô nghe thấy tiếng thở đều đặn, ngẩng đầu đã nhìn thấy hắn nhắm nghiền mắt ngủ ngon, trong lòng nhớ đến những lần gặp hắn, chỉ thấy hắn khẽ nhủ mấy khuôn mặt rất lạnh nhạt, không có cảm xúc gì đặc biệt.

Nhưng thực ra, khi hắn ngủ cũng rất đáng yêu, hàng lông mi rất dài và cũng giống như con gái, đôi khi run run, cánh mũi, da không tì vết, tối hơn cô một bậc. Hắn ngủ rất yên tĩnh. Tối mức thấy hắn thật hiền lành.

Cô chợt lắc đầu, đằng sau vẻ bề ngoài đẹp đẽ có lẽ là một tâm hồn đen đặc, ban đầu cô cũng giống như những nữ nhân khác, có thể trước đây cũng đã có những cô gái đáng thương rơi vào tay hắn, rồi bị ruồng bỏ một cách đáng thương, những cô gái ấy có lẽ cũng như cô, bị về ngoài của hắn thu hút.

Hắn chợt cử động, hai cánh tay gọng kìm ôm chặt cô kéo sát vào người:

"Còn chưa ngủ? Đang làm gì vậy?"

Cô giật thót mình:

"Anh chưa ngủ!"

Nhưng hắn không nói gì cả, tất cả chỉ còn sự vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trói chặt

Sáng..

Cô thức dậy, Ưông Hy Vãn vẫn nằm ngủ, cô liền bước xuống giường, mở rèm cửa, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng, cô nhìn quanh. Căn phòng rất đẹp, bố trí vô cùng mực thước, tủ quần áo, giá sách, bàn làm việc được xếp ngay ngắn.

Không hiểu vì sao cô vô cùng tò mò một bức ảnh hắn để trên bàn làm việc, dẫn đo một hồi cô mới chầm chậm đi đến bàn làm việc.

Vừa cầm khung ảnh lên tay, giọng của Ưông Hy Vãn chợt vang lên:

"Không được lấy!"

Giọng nói vào buổi sáng của hắn rất khàn khiến cô giật mình, làm rơi tấm ảnh xuống đất, vỡ ra từng mảnh, cô vừa nhìn lướt qua, người trong tấm ảnh là một cô gái, nhưng...nhìn kìa! Chính là Dung Hoa, nhưng lạ quá, nhìn kĩ thì không hẳn giống lắm, chỉ có đôi nét, nhìn qua có vẻ như người trong hình lớn tuổi hơn cô và Dung Hoa.

Hắn rất tức giận khom người xuống nhặt những mảnh vỡ còn lại ra khỏi tấm ảnh, cảm bức ảnh lên, hắn kẹp nó vào một cuốn sổ trên bàn.

Hồng Thất thấy vô cùng áy náy, cứ lo lắng mãi, cuối cùng cũng lên tiếng:

"Xin lỗi, tôi không nên lấy đồ của anh khi chưa được cho phép."

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, cất giọng lạnh lùng:

"Đứng đấy!"

Cô hơi sợ ánh mắt đó của hắn, trong vô cùng hoang dã, còn rõ ràng hắn lên những tia máu sắc lạnh.

Hắn không nói gì cả, nhanh chóng đi ra ngoài, đến khi cô nghe thấy tiếng "rắc", cũng là lúc cô phát hiện hắn đã khoá chặt cửa phòng, cô vội đập cửa hét toáng lên:

"Xin anh, mở cửa!...Uông Hy Vãn!"

Nhưng bên ngoài yên ắng, dường như hắn đã bỏ đi mất rồi.

Cô thất vọng ngồi xuống nền nhà, sát cạnh bên cánh cửa, giường đôi mắt mong chờ nhìn ra cửa sổ.

Rồi đột nhiên cánh cửa mở ra, cô bất ngờ ngoảnh lại đã nhìn thấy Uông Hy Vãn đứng ở đó, bên cạnh bác sĩ Trương đang nhìn cô bằng đôi mắt bàng hoàng. Cô ngay lập tức đứng lên, lùi đi mấy bước.

Bác sĩ mang theo một hộp gì đó khá lớn, ông ta ngồi xuống ghế, đang lấy ra thứ gì đó, điều này khiến cô vô cùng lo lắng.

Uông Hy Vãn trước sau vẫn không có chút biểu cảm gì, kéo cô nằm xuống giường. Cuối cùng, cô cũng sợ hãi mà hỏi:

"Anh định làm gì vậy?"

Hắn rất dịu dàng trả lời:

"Gắn định vị, để sau này em không bỏ trốn nữa."

Cô nghe xong khiếp đảm, định đẩy cánh tay trời chạt người cô của hắn ra nhưng lực đạo của hắn rất mạnh, dễ hiểu là cô không thể đẩy ra được, cô hoảng loạn hét:

"Anh không được...không được làm như vậy!"

Trong đầu cô chỉ thoáng qua những hình ảnh cả cuộc đời này cô phải ở nơi như một con ác mộng này, không vào giờ quay về nhà được nữa, phải luôn bên cạnh hắn như thế, cô không kim lòng được mà vô cùng bất mãn.

Hắn trừng mắt nhìn cô hỏi ngược lại:

"Vậy còn muốn bỏ trốn một lần nữa? Bác sĩ Trương, tiêm thuốc mê!"

Bác sĩ Trương ngay lập tức tiêm ống thuốc vào tay cô, lực nắm tay của Uông Hy Vãn cũng nhẹ dần, Hồng Thất chỉ nhìn thấy mọi thứ mờ dần.

- ----

Thẩm Dịch Đình cũng biết chuyện Uông Hy Vãn cấy chip định vị lên người của Hồng Thất, nhưng anh không cách nào có thể ngăn cản được Uông Hy Vãn. Cả ngày anh cứ chạy bộ không ngừng, trong lòng tự trách bản thân mình thật tệ hại không thể làm điều gì tốt đẹp cho người mình yêu thương, chỉ biết đứng nhìn cô chịu dày vò từng chút, lòng anh như có hàng ngàn con dao găm vào tim đau đến nghẹt thở.

"Thẩm Dịch Đình, cậu mau đến bến cảng nhập hàng đi! Uông tiên sinh đã cho phép cậu được tự mình giải quyết!"

Thẩm Dịch Đình khựng lại nhìn Trịnh Thiên đứng ở đó, hỏi:

"Vì sao lại là tôi?"

Trịnh Thiên nhướn vai:

"Chẳng biết!"

"Tôi đi!" Thẩm Dịch Đình nói.

- - - ----

Ánh chiều tà đỏ xuống, cả Thương Thành khoác lên mình bộ sao màu nắng nhạt, cái nắng đầu xuân mang đến mùi hương tươi mới cùng mát lạnh.

Hồng Thất chợt bừng tỉnh, nhìn ra cửa sổ chỉ thấy một màu nắng chiều thì trong lòng rất buồn, chợt phát giác trên cổ có gì đó nhói đau. Cô dùng tay sờ, chỉ thấy như bị băng gạc bó lại, cô nhớ trước khi mình ngủ thiếp đi, Uông Hy Vãn đã nói cây chíp định vị cho cô, hấn cây ở đây? Cô nghĩ như vậy nên nén đau, tháo băng gạc ra.

Vết khâu rất đều, nhưng cô biết, bên trong nó có một con chíp nhất định sẽ chống lại cô, cô liền cắn chặt răng, nhất định phải đem nó ném đi. Nhưng vừa như cái đầu khiến cô càng run rẩy càng run càng không tập trung cuối cùng đau đến cùng tận nhưng chẳng làm được gì, máu đã ra ướt tay cô, cô cắn chặt môi tới bật máu.

Cô gái nhỏ cuối cùng cũng tự làm đau mình!

Cánh cửa mở ra rồi đóng sầm lại, cô chỉ nghe thấy tiếng quát của Uông Hy Vãn:

"Em làm gì vậy?"

Hấn giật lấy tay cô, đôi bàn tay đầy máu tươi, vết thương trên cổ đã nhuộm đỏ cả một lớp áo bởi máu.

Cô đẩy hấn ra, bước xuống giường, cứ ngox là cô sẽ có thể bỏ chạy nhưng thật là tệ, vì cô nằm giường lâu, chân không có lực, cô vừa quay bước thì đã ngã, Uông Hy Vãn chỉ kịp đỡ lấy cô, kéo ngược trở lại, tức giận nói:

"Em muốn tôi đưa em trở về quán bar chứ?"

Hấn liền kéo cô đứng dậy, đem cô xuống tầng dưới, đẩy cô vào xe hơi, một bước phóng xe đi. Chớp mắt, cánh cửa quán bar hiện ra, lúc này trời cũng chập choạng tối, ánh đèn neon sáng loá chiếu sáng tên tấm biển "Thủy Tinh".

Uông Hy Vãn xuống xe, kéo Hồng Thất vào trong.

Mọi người bên trong ngẩn người nhìn cô, ngsey cả người phụ nữ đó.

Bà ta ngạc nhiên nhưng cũng sớm hiểu ra ý của hấn. Đợi khi hấn vừa rời đi, bà ta liền bước tới, cất giọng ngọt ngào đầy thâm hiểm:

"Con ngoan, mau đi thôi!"

Cô sợ hãi lùi vào một góc, nhưng bên ngoài, hai kẻ đã từng bắt cóc cô nhìn vào, ánh mắt đó, độc ác, khiến cô sợ hãi vô cùng. Cô vẫn còn nhớ rất rõ những hình ảnh trong buổi đêm hôm đó, cô bé còn rất nhỏ, cái xác đó mãi mãi bị chôn vùi ở nơi thật lạnh lẽo, không ai quan tâm đến.

Cuối cùng cô phải đi theo người phụ nữ, bà ta bắt cô thay quần áo, thay đổi tất cả, trang điểm lòe loẹt.

Cô chẳng biết phải làm gì lúc này cả, vì vô không muốn quay về chỗ Uông Hy Vãn, cũng không muốn ở lại nơi này.

Đêm càng chìm vào trụy lạc, khi cả quán bar tấp nập người ra vào. Nơi ăn chơi không có điểm dừng, vô số góc khuất cũng như ẩn hiện trước mắt cô.

Những kẻ bặm trợn đứng sẵn bên ngoài chờ cô, bọn họ sẽ đưa cô đi đâu đó.

Giống như lần trước, cô bị dẫn vào một căn phòng, nhưng bên trong tối đen, cũng không có ai bên trong. Bỗng cô nghe thấy tiếng ly thủy tinh va vào nhau, cô nghiêng đầu nhìn theo hướng âm thanh, ánh đèn bỗng bật sáng, chẳng có ai cả, trong lòng cô có chút lo lắng, ngoài những âm thanh bí hiểm thì chẳng có bóng người nào cả.

Một cánh cửa cũng mở ra, ánh sáng rực rỡ, tiếng nhạc xập xình, cuối tầm nhìn đó là những nữ nhân ăn mặc hở hang, như con rắn uốn éo trên chiếc cột cao, đám người bên dưới reo hò. Cô vừa quay đầu định chạy đi đã bị chặn lại bởi hai tên vệ sĩ lực lưỡng.

Họ đẩy cô ra giữa sân khấu, ánh đèn đột nhiên chiếu về phía cô, giọng nói của người phụ nữ tự xưng là "mẹ" lại vang lên:

"Xin giới thiệu với mọi người Tiểu Thất, mọi người có thích không ạ?"

Bên dưới rộn vang tiếng trả lời "có", âm thanh càng khiến Hồng Thất hoảng loạn, cô đứng như tượng nhìn hai cô gái bên cạnh, với thời tiết thế này, mặc như thế thật là hành hạ con người ta, thiếu trên hở dưới, còn phải mĩa uốn éo trên cột sắt. Cô nhìn xuống bên dưới, ở đó có rất nhiều đàn ông, họ nhìn cô bằng ánh mắt càn rỡ đến nỗi khiến cô thấy nổi da gà, lùi lại mấy bước lại bị kẹt hai tên bảo vệ kia. Cô không biết mình nên làm gì.

Hai cô gái kia nhìn cô lạnh lùng nói:

"Quái! Không múa đi? Người mới thì đứng có đỉnh đánh không sống lâu được đâu!"

Sức ép từ tất cả khiến cho tinh thần Hồng Thất suy sụp hoàn toàn, cô chỉ biết run rẩy bám lấy cái cột sắt, bắt chước những cô gái kia.

Bên dưới lại rộn rã tiếng chê cười, có người nói rất lớn:

"Cô bé thanh thuần thế, chỉ hợp để cung chiều trên giường mà thôi, chị Cà, giá?"

"Tiểu Thất...rất trong sạch, giá một vạn, đây là đêm đầu tiên của Tiểu Thất."

Rồi tiếng kì kèo trả giá, người tranh giành, người chê bai, tất cả càng khiến Hồng Thất vô cùng xấu hổ, cô lại bị bán, tiếp theo cô sẽ phải làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Về bên tôi

"Chốt giá một vạn hai trăm!"

Rồi hai tên vệ sĩ lôi cô đi, cô chống trả, bị họ trói chặt, cô la hét, tất cả đều không có tác dụng, cô bị bọn họ nhốt vào căn phòng vô cùng sang trọng, cô vừa đập cửa vừa hét:

"Các người mau mở cửa ra,...tôi không tiếp khách...nhất định không tiếp khách!"

Hồng Thất gào thét đến khản cả giọng, nhưng chẳng ai đến, chẳng có gì thay đổi. Ngoài âm thanh âm mưu của phòng bên kia vọng lại khiến trong lòng Hồng Thất vừa tức giận lại vừa sợ hãi thì chẳng còn gì khác. Những việc như thế này đúng là không thể hợp với một cô bé mười mấy tuổi, làm sao cô có thể xử lý việc này?

Rồi cũng đến một lúc, khi cánh cửa phòng mở ra, mùi rượu xộc vào khiến Hồng Thất khó chịu, bóng dáng một tên đàn ông tiến vào.

Hắn cười rất vô sỉ, nói bằng thứ chất giọng khàn đặc do hút thuốc và uống rượu quá nhiều:

"Tiểu Thất, Tiểu Thất đâu rồi?"

Cô gái nhỏ im lặng, lẩn vào một góc. Thế nhưng, bàn tay nanh vuốt vẫn bắt được cô.

Cô biết chuyện gì sắp xảy ra với mình, cô đẩy hắn ra, vớ lấy bình hoa trên bàn, nện một cú thật mạnh vào đầu hắn rồi hốt hải chạy ra ngoài.

Tiếng hét đau đớn của người đàn ông kia kinh động tới hai tên vệ sĩ, họ nhìn thấy cô. Một người ngay lập tức bắt trói cô một người chạy vào trong phòng xem xét tình trạng của "khách hàng". Chị Cà cũng biết tin ngay, hốt hải chạy tới, mặt mày đã đỏ bừng vì tức giận, buông cái nhìn sắc lạnh với Hồng Thất, tức giận quát:

"Một vạn hai của tôi, bây giờ đã không có lại còn phải đền bù! Đem đi xử lí đi!"

Người đang trói cô sau khi nghe câu nói của chị Cà liền ngay lập tức lôi cô đi.

Cô vừa la hét vừa giãy giụa:

"Thả tôi ra, anh đưa tôi đi đâu... Mau thả tôi ra!"

Hắn ta kéo cô đi xuống một tầng bên dưới, đưa cô vào một căn phòng chỉ có ánh sáng le lói, lúc này cô mới chợt nhìn thấy ánh mắt đầy bạo lực của hắn ta. Cô xô hắn, chạy ra ngoài, tim như ngừng đập, nhưng hắn vừa lúc tháo được đai thắt lưng, dùng đai lưng trói chặt hai tay cô lại.

Lâm vào hoàn cảnh như thế này, Hồng Thất mới thấy mình thật yếu đuối. Dù cho cố chống cự đến mức nào cũng không thể trốn thoát. Hắn buộc cô vào một cái cột, bên cạnh là roi da, nhìn qua đã biết đây là nơi dùng để làm gì.

Từng lần roi da giáng xuống thì da thịt cô như bị bóc ra, từ lúc nào, cô khóc, cô sợ hãi, cô rất đau, cô thật sự không muốn bản thân mình lâm vào tình trạng như vậy. Bao nhiêu lâu cô chưa về nhà, cô không rõ, từng giây từng phút trôi qua cô đều muốn trở về nhà, nhưng chiếc máy định vị trên cổ, và cát sỏi dây trói bây giờ đang siết lấy cô, làm sao vô hoa thể trở về nhà. Vết mổ trên cô không được khử trùng đã bắt đầu đau nhức, da thịt của cô cũng hằn lên vô số vết máu.

Đột nhiên, điện thoại trong túi hắn ta rung lên, hắn khó chịu nhíu mày bắt máy.

"Đem cô ấy đến!"

Hắn ta liếc mắt nhìn Hồng Thất, mặt mày nhăn nhó, quát:

"Cô may mắn rồi!"

Hắn liền cời trói, đem cô đi đâu đó.

Lúc này cô chẳng thèm quan tâm đến hắn ra đưa mình đi đâu, cô rất mệt, cô không ăn gì hơn một ngày, cô bị đánh, cô không thể đứng vững.

Đến một căn phòng, hắn mở cửa, một nơi rất quen, đây là nơi lần đầu tiên cô gặp Uông Hy Vấn.

Cô núp theo sau người đàn ông đó, nhìn tới phía trước đã nhìn thấy chị Cả quỳ gối dưới sàn, trên mặt vẫn còn nét sợ hãi chưa tan hết.

Uông Hy Vấn vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Hồng Thất đứng đó, lướt qua cơ thể bị thương của cô, hắn nắm chặt nắm tay, trừng mắt nhìn uy hiếp với tên bảo vệ gì đó rồi nói:

"Thất Thất, em ra ngoài đi!"

Hồng Thất từ đầu tới cuối cũng không hề nhìn Uông Hy Vấn một lần, âm thầm đi ra ngoài.

Bên trong phòng, Uông Hy Vấn ném cho tên bảo vệ một khẩu súng, nói:

"Tự mình làm."

Tên vệ sĩ nhặt khẩu súng lên mà tay không ngừng run rẩy, chị Cả thấy vậy liền hoảng hốt giải thích:

"Ông chủ, là do tôi, tôi không nên phạt Tiểu Thất!"

"Cô ấy bị thương rất nặng!" Uông Hy Vấn dựa người ra thành ghế, chất vấn.

Chị Cả quỳ trên mặt đất, giật lấy khẩu súng trên tay tên bảo vệ kia, tự chìa vào đùi mình, nói:

"Tôi phạt mình, chỉ mong ông chủ tha cho Chu Tường Hình."

Nói hết lời, Chu Tường Hình không kịp ngăn cản chị Cả, phát súng đã nổ, viên đạn cũng xuyên qua đùi chị Cả, máu toé ra bắn vào mặt Uông Hy Vấn, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng của hắn bây giờ bị dính máu tươi càng thêm tà mị độc đoán đến khó dò.

"Ra ngoài!"

Chu Tường Hình đỡ chị Cả nhanh chóng đi ra ngoài.

- - - - -

Hồng Thất đi ra ngoài có rất nhiều cô gái nhìn cô. Người thấy thương xót, cũng có người chế nhạo, còn có người nói:

"Cô gái đó là người lúc trước được ông chủ mang đi, nhưng bây giờ đúng là đã "thất sủng" nên mới bị mang về đây."

"Ông chủ trước nay không giữ một người quá lâu, cũng thường thôi." Một cô gái có vẻ rất trưởng thành nói.

Hồng Thất chẳng biết mình đi đâu nữa, cứ ddi như thế, đến khi tới ngõ cụt. Cô lại đi ngược lại, hướng về căn phòng đó.

Mở cửa, bên trong có một vài người ngoảnh lại nhìn cô, cô bị họ nhìn đến hoá đá.

Uông Hy Vấn ngẩng đầu nhìn cô, nói:

"Lại đây!"

Cô chần chừ rồi bước vào, những người khác đều hiểu ý mà đi ra ngoài hết. Trong phòng chỉ còn hai người.

Hắn ngồi ghế người ra sau thành ghế. Chờ đợi cô bước vào.

Cô vừa bước vào liền quỳ xuống, cúi người thật thấp, giọng nói khàn đi do trời lạnh và nhiều lần la hét cất lên:

"Tôi xin anh...xin anh đưa tôi đi khỏi đây!"

Uông Hy Vấn từ đầu tới cuối đều không có biểu cảm gì, nhìn những vết thương trên người cô, bộ dáng yếu đuối, đôi mắt mất đi sức sống, môi nhợt nhạt, hắn không khỏi thấy sốt ruột.

"Đòi lại thứ gì?" Hắn hỏi.

"Tất cả của tôi." Cô đáp.

Hắn lấy áo khoác của mình bỏ lên bàn, nói tiếp:

"Lại đây, về bên tôi."

Cô đứng lên, đến bên cạnh hắn, hắn liền dùng áo khoác của mình choàng vào cho cô, để cô ngồi trong lòng mình. Hắn có việc cần bàn với những người khác nên tạm thời hắn có thể ở đây đêm hôm nay.

Cô dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, cảm thấy rất yên ổn, cái đau trên da thịt cũng giảm bớt, thói quen của hắn chính là không ngừng gõ ngón tay lên bàn khi đang làm việc, tạo ra giai điệu rất nhịp nhàng, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hắn rất để ý tới cô, xem cô dựa vào người hắn ngủ như thế nào, những vết thương như thế nào. Khi ngủ cô hay giật mình thức giấc, ngẩng đầu nhìn hắn rồi ngủ tiếp.

Đến khi mọi chuyện ổn thỏa, hắn đỡ cô nằm xuống giường, một mình đi ra bên ngoài, hút một điếu thuốc. Trong đêm lạnh, làn khói lượn lờ xung quanh khuôn mặt góc cạnh cùng ngũ quan tinh xảo của hắn càng khiến cho hắn toát ra một tố chất cao ngạo dị thường.

Hắn quay về phòng, đã là ba giờ sáng, ngồi xuống giường, hắn nhìn qua vết thương của cô, vết mổ trên cổ vẫn còn rỉ máu.

Hắn đang khiến cô trở thành thứ gì thế này, hắn thật sự điên rồi mới đem cô đến quán bar này làm việc, hắn thật sự điên rồi, điên vì cô.

Cô nằm mơ thấy gì đó mà nước mắt cứ chảy dài.

Người đàn ông này đôi lúc rất nguy hiểm, cũng có đôi lúc, ấm áp như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cây muôn lạng mà gió chẳng ngừng

Uông Hy Vãn gọi điện cho Thẩm Dịch Đình. Hắn chờ khá lâu Thẩm Dịch Đình mới bắt máy, khi trả lời điện thoại, Thẩm Dịch Đình nói rất gấp:

"Hàng bị chặn ở cửa thông quan số 7. Lão Tứ không giải quyết được."

"Những lần trước đều rất trót lọt, sao lần này lại..." Uông Hy Vãn đáp.

Thẩm Dịch Đình nói:

"Tôn Thừa Ân không nhận tiền, không chịu cho hàng qua!"

Uông Hy Vãn nhếch môi, đáp:

"Chắc chắn anh ta đã nhận tiền của Bạch Vu, nếu không... Thẩm Dịch Đình cậu bảo quản hàng cho tốt, tôi sẽ giải quyết việc này sau."

- - -

Dung Hoa nhìn thấy Hồng Thất trở về liền vội vã thăm hỏi. Nhưng Hồng Thất không nói gì quá nhiều.

Lần bỏ trốn đó, Hồng Thất bị bắt trở về, Dung Hoa vô cùng lo lắng, vì có thể Uông Hy Vãn sẽ bán Hồng Thất đi. Nhưng cũng thật may mắn, hắn không làm như vậy.

Trong lòng Dung Hoa cũng chớm nở một đóa hoa tình yêu rực rỡ, cô vẫn còn nhớ vào đêm mưa tầm tã, Uông Hy Vãn đã cứu cô, cho cô cuộc sống bình yên như bây giờ. Chỉ là có thể hắn cũng thích cô nên mới giữ cô lại mà không cho cô trở về. Nghĩ đến đây cô liền thấy hạnh phúc vô cùng. Uông Hy Vãn trong mắt Dung Hoa vô cùng tốt, thực sự rất phù hợp với cô.

Cô gõ cửa phòng hắn, như mọi lần, hắn nói vọng ra:

"Là Dung Hoa phải không?"

Rồi hắn cho phép cô vào phòng.

Dung Hoa sớm đã quen thuộc với cách bài trí trong phòng hắn, liếc mắt qua kệ tủ, nơi có một tấm ảnh, cô liền nói với hắn:

"Anh Hy Vãn, em nghe thuộc hạ của anh nói, anh có một căn biệt thự ở Úc."

Uông Hy Vãn ngẩng đầu, không nhìn vào máy tính trên bàn nữa, đáp:

"Em muốn căn biệt thự đó? Anh cho em!"

Dung Hoa đột ngột lắc đầu:

"Không phải. Em muốn hỏi, trước đây anh có nói với em, anh có thể thực hiện những yêu cầu mà em muốn. Em muốn được đi du học Úc, lúc đó em có thể sống ở Úc, em mới có thể ở bên anh, giúp anh quản lý công ty."

Hắn hơi bất ngờ:

"Em còn biết tôi có công ty nữa ư? Nếu em muốn, anh sẽ làm thủ tục cho em, vấn đề là, em không thể quay về nhà của mình. Từ nay về sau, em là người nhà họ Uông, không có ba mẹ nào nữa."

Dung Hoa im lặng.

Hắn nói tiếp:

"Anh còn chưa thực sự phạt em vì tội bỏ trốn. Trong thành phố này, ngoài đi chung với vệ sĩ hay có võ phòng thân thì không còn cách nào khác để tự bảo vệ mình. Ngày hôm đó, thật sự rất nguy hiểm!"

Dung Hoa vội cúi đầu:

"Em xin lỗi."

Trong lòng vô từ lúc nào đã chìm vào những quên lãng, nơi chỉ có hình ảnh của cô và hắn cùng hạnh phúc bên nhau.

Ở Úc khí hậu ôn hoà hơn, sẽ rất hoàn hảo cho một cuộc sống nhẹ nhàng. Dung Hoa thầm tưởng tượng ra những hình ảnh rất đời mới mẻ và hạnh phúc, những câu chuyện, những cánh đồng hoa và cả một bầu trời ấm áp.

Có lẽ, ai đó cũng quên mất, nếu như họ là người bình thường thì mơ mộng một chút cũng chẳng có sao. Nhưng đáng buồn, họ đang bị bắt cóc, bị trói buộc bởi một ông trùm ma túy ở phía Bắc, người sẽ ngay lập tức chôn sống họ ngay khi họ có chút phản kháng.

Hồng Thất quay về căn phòng nhỏ, Tiểu Tuyết đã chờ ở đó từ lâu. Nhìn thấy cô, Tiểu Tuyết mừng rỡ nói:

"Cậu có bị thương không?"

Nhưng nhìn qua cơ thể Hồng Thất, Tiểu Tuyết không giấu nổi sự bàng hoàng mà hét toáng:

"Sao lại ra nông nỗi này, sẽ để lại rất nhiều sẹo, làm sao đây?"

Hồng Thất nhẹ nhàng đi vào trong, ngồi xuống giường, nói khẽ:

"Để lại sẹo hay không để lại sẹo vốn dĩ đã không còn quan trọng nữa rồi!"

Tiểu Tuyết "hừ" một tiếng, nói:

"Dù sao cũng bôi thuốc vào cái đấy!"

Nói dứt lời ắt ẽu tuyết liwfn mở hộp thuốc, lấy ra một lọ nhỏ nặng cánh tay của Hòbgf Thất lên, bôi thuốc vào đó.

Thuốc rất nóng, còn vết thương thì bị bong ra. Hồng Thất thực sự đau đến cắn hết răng vào môi dưới.

Tiểu Tuyết vừa bôi thuốc giúp cô vừa hỏi:

"Ông chủ đưa cô về sao?"

Hồng Thất gật đầu.

Tiểu Tuyết chép miệng, nói:

"Kì lạ. Trước nay, ông chủ từng đưa rất nhiều người đến quán Thủy Tinh, rồi chẳng ai được đưa trở về cả. Còn nhớ có một lần, à, đúng rồi, chính là Du Mỹ. Cô ấy bỏ trốn khỏi quán Thủy Tinh, tìm được đường về Thương Thành. Lúc đó đã yếu ớt tới mức tưởng như sẽ không xong rồi. Cô ta cầu xin ông chủ, nhưng chẳng ích lợi gì.

Tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của ông chủ hướng về phía Du Mỹ, ông chủ cho người mang Du Mỹ cho bọn tay sau thấp nhất trong tổ chức, họ toàn những tên bản thủ và rất kinh khủng. Du Mỹ cũng không bao giờ xuất hiện ở Thương Thành một lần nào nữa. "

Hồng Thất chỉ nhìn thấy một màn sương rất dày đặc, tâm trí cô cứ quẩn quanh với câu chuyện của Tiểu Tuyết. Hắn tàn nhẫn như vậy, vì sao lại đưa cô về đây? Hay hắn thấy chưa chơi đủ, cho nên muốn giàu có cô thêm chút nữa rồi mới để mặc cô?

Cô thấy sợ con người hắn, bề ngoài thì rất thu hút, nhưng sự thật là chỉ cần dính tới hắn, người đó sẽ không thể sống.

Tiểu Tuyết lại tắc lưỡi:

"Thật là. Cậu bảo tớ chỉ đường cho cậu, nhưng tớ cũng đã nói là. Thành phố này tập trung những người có máu mặt, nguy hiểm vô cùng, vì sao cậu lại dám bỏ trốn một mình như vậy, nếu không may..."

Hồng Thất cũng yên lặng không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đưa hàng hoá qua biên giới

Cô đi cùng Uông Hy Vãn đến một tỉnh phía Bắc. Tết âm lịch sắp đến, không khí xuân cũng tràn ngập. Ở phía Bắc rất hay xuất hiện mưa lay bay. Những cơn mưa xuất hiện với tần suất rất dày đặc, vì thế mà không khí cũng vô cùng ẩm ướt.

Hồng Thất đi cùng Uông Hy Vãn đến một vùng vô cùng hẻo lánh, xung quanh chỉ toàn có hoa anh túc, sắc hoa rất nhẹ.

Hắn từ đầu tới cuối không nói lời nào, lấy từ ngăn trong xe ra hai khẩu súng màu đen, một cho hắn, một cho cô.

Đến nơi thì trời tối, cô qua ánh đèn xe nhìn ra bên ngoài, theo lẽ đường mọc đầy hoa anh túc, cô cứ theo loài hoa đó. Hoa cứ gọi lên một chút kí ức gì đó đẹp đẽ, còn có một chút đau thương.

Xuống xe, gió lạnh thổi qua, cô đứng cạnh mui xe chờ chuyển biến từ phía Uông Hy Vãn.

Hắn xuống xe, khoác thêm một chiếc áo, lấy ra một chiếc áo khác đưa cho cô, giọng khàn đi vì lạnh nói:

"Mặc thêm áo vào, tối nay chúng ta sẽ vượt rừng biên giới, tới Cam-pu-chia."

Cô khẽ gật đầu.

Hắn đi trước, cô theo sau, nắm theo đèn pin, cô hoàn toàn thụ động.

Qua mấy đoạn đường mòn, đi vào một khu rừng nhiệt đới ẩm, lá khô lép cộp dưới chân. Ở những nơi như thế này sẽ có rất nhiều rắn, để đề phòng, hắn mang cho cô một đôi ủng cao su cao tới đùi. Hắn không nói gì, nhưng suốt dọc đường luôn để mắt tới cô.

Chiếc ba lô lớn hắn đang mang, còn chiếc nhỏ là cô mang. Vì đây là lần đầu tiên cô phải đi bộ xa đến vậy nên rất nhanh đã mệt đến muốn đứt cả hơi sức.

Uông Hy Vãn đi rất nhanh, giống như đã rất quen thuộc với địa hình ở đây, dù leo qua mấy tảng đá lớn cũng đều rất nhanh nhẹn. Nhưng lần nào cũng quay ngược lại kéo Hồng Thất lên để vượt qua mấy tảng đá lớn.

Nhân duyên giống như một đoạn văn vậy, có đầu, cũng có cuối. Đầu là câu mở đoạn, ở giữa là các ý giải thích, lập luận và chứng minh cho câu đầu. Câu cuối là tổng hợp, cũng chính là kết quả của nhân duyên. Đã là kết quả thì chẳng cần đúng sai, chúng đều thuyết phục cả.

Màn đêm phủ xung quanh cô. Hồng Thất vốn là người sợ tối, cứ tưởng tượng xem, nếu hôm nay cô đi một mình, cô quả thật không thể bước tiếp được.

Đi một lúc, Hồng Thất thật sự rất mệt, nhưng cũng không muốn dừng lại, đành cố tiếp tục đi. Uông Hy Vãn còn đi nhanh hơn trước, hắn như vội tìm thứ gì đó, rồi chợt đến một tảng đá cao, hắn leo lên, từ phía trên chìa bàn tay ra, nói:

"Nắm lấy tay tôi, tôi kéo em lên đây!"

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, phía sau hắn là cả một bầu trời đầy sao. Hắn cười. Sao cô thấy thật ấm áp? Lại thật, thế quái nào hắn cười đẹp đến thế! Xuyt nữa... Cô xuyt động lòng.

Cô nắm chặt lấy tay hắn, cố leo lên tảng đá đó. Đó là một tảng đá rất to tầm nhìn ra bên ngoài cũng rất rộng, trên nền trời có rất nhiều sao. Hắn mở ba lô, lấy ra một tấm khăn choàng rất lớn, khoác lên người, kéo cô ngồi vào trong lòng mình. Hắn hàng động đột ngột khiến cô rất bất ngờ, vì hành động ấy mà ngồi gọn trong lòng hắn. Hắn lấy ba lô của cô bỏ qua một bên, mở ra, lấy một bình giữ nhiệt nhỏ, rót ra một ít trà còn ấm, nói với cô:

"Uống đi, em lạnh đến tím cả môi rồi kìa."

Cô nhận lấy ly trà ấm, đưa lên miệng uống một ngụm, cơ thể liền cảm thấy vô cùng ấm áp.

Thời tiết bình thường đã rất lạnh, trong khi rừng ở chân núi này còn lạnh hơn rất nhiều lần, chỉ mặc có hai lớp áo, khó trách Hồng Thất lạnh đến tái môi.

Trong vòng ôm của Ưông Hy Vãn, Hồng Thất ngẩng đầu nhìn sao trên trời, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy rất thoải mái. Ở gần một người, im lặng lắng nghe nhịp thở của họ, lắng nghe tim đập theo từng nhịp đều đặn, thật yên bình. Trước nay sao cô không nhận ra điều này nhỉ? Cô cứ một mình làm tất cả, chưa bao giờ cảm nhận việc có người nào đó ở bên cạnh mình thì cảm giác thế nào. Cô thấy mình rất nhỏ bé, cũng rất nhẹ nhàng.

Hắn ở bên cạnh cô, nói bằng thứ chất giọng khàn khàn vì lạnh:

"Em từng bao giờ đến Nga chưa?"

Cô lắc đầu.

"Vậy sao? Ở đó còn lạnh ở đây rất nhiều. Người ra uống nhiều rượu, không phải vì thích, mà vì chống chọi cái lạnh đấy!"

Cô ngẩng đầu, nói:

"Anh từng sống ở đó?"

"Ừ!" Hắn đáp.

Hắn im lặng một lúc, chợt cúi xuống hôn sau gáy cô.

Cô giật mình né ra, có chút hoảng sợ. Hắn nhận ra mình luống cuống liền cười, kéo cô ngược trở lại, nói giễu:

"Khẩu vị của tôi không có tệ đến thế."

Cô nhăn mặt:

"Tệ? Tệ thế nào?"

Hắn cười:

"Chính là vừa lùn vừa bé, mặt không xinh!"

Cô then không biết giấu mặt vào đâu, trong lòng rất tức giận nhưng không biết phải nói lại hắn như thế nào đành vờ giận dỗi quay mặt đi.

Hắn thấy cô giận liền không cười nữa, quay sang phía cô, giọng nghiêm túc hẳn:

"Tôi chỉ đùa thôi, em không xinh đẹp nhưng rất đáng yêu!"

Cô nhăn mày:

"Sao anh ăn nói giỏi thế? Chuyện gì cũng nói được cả!"

Hắn nhìn cô, thực sự không hề chớp mắt. Đôi mắt màu xanh như biển cứ chăm chăm nhìn cô, hắn nói chắc nịch:

"Tiểu Thất thực sự trông rất đáng yêu!"

Cô đứng lên, quay đầu tránh ánh mắt hắn, nói rất chanh chua nhưng nụ cười đã ở trên môi từ lúc nào:

"Quá thôi!"

...

Cả hai người cùng đi tiếp.

Không biết qua bao nhiêu mồm đá, qua bao nhiêu đoạn đường rừng không theo một lối mòn nào, Hồng Thất cứ đi theo sau Ưông Hy Vãn, tiến về phía trước.

Đi suốt một đêm, cuối cùng một khoảng đất rộng cũng mở ra. Cùng lúc trời cũng dần mờ ảo, có chút ánh sáng bắt đầu xuất hiện, lúc này cô nhìn thấy ở xa xa, có một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Giống như cô đoán, hắn đi thẳng về hướng ngôi nhà đó.

Ở ngoài cửa ngôi nhà, có hai người đàn ông đứng canh phòng, nhìn thấy Uông Hy Vãn, họ liền thay đổi sắc mặt, cúi người chào một cách nghiêm túc. Hai chiếc balo của cô và hấn cũng được bọn họ mang đi giúp.

Lúc này hấn mới quay lại, nói với cô:

"Em mau vào trong, sẽ có dì Mai sắp xếp nơi ở giúp em. Ngoan ngoãn ở trong phòng, tôi không muốn bị gặp rắc rối."

Cô đi vào trong căn nhà gỗ, mặc dù căn nhà tổng khá nhỏ nhưng thực tế lại trái ngược hoàn toàn.

Vừa vào tới cửa cô đã bắt gặp một người đàn bà tầm bốn mươi, có khuôn mặt hình trái xoan rất hiền lành. Bà cúi đầu khi nhìn thấy Hồng Thất:

"Tôi sẽ giúp cô chuẩn bị phòng nghỉ ngơi."

Hồng Thất chỉ đáp khẽ:

"Cảm ơn dì, dì cứ gọi tên con là Hồng Thất."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dẹp Tôn Thừa Ân cho tôi!

Dì Mai dọn giúp cô một căn phòng có tầm nhìn rất tốt, cũng khá rộng rãi, cô dọn một ít bộ quần áo vào tủ, chợt nhớ đến câu nói của Uông Hy Vãn, tự hỏi, chẳng lẽ cô gây rắc rối cho hấn hay sao?

Đến căn nhà này đã được hai hôm, thế mà ngoài quanh quẩn trong nhà ra thì cô chỉ phụ giúp được ít việc nhà, Uông Hy Vãn cũng không thấy trở lại.

Cô giật mình vì có tiếng mở cửa ở sau lưng, cô vừa ngoảnh đầu đã nhìn thấy dì Mai bưng một ly nước cam vào. Cô nhận lấy ly nước cam, nói:

"Cảm ơn dì!"

Dì Mai ngồi xuống ghế, nói:

"Sao cô không đi dạo ở đâu đó?"

Hồng Thất nhìn ra cửa sổ, đáp:

"Hôm nay con hơi mệt!"

Dì Mai gật đầu.

Không khí tĩnh lặng, điện thoại của dì Mai chợt reo.

Dì Mai đi ra ngoài mới nhấn nút nghe. Bên kia đầu dây vang lên giọng nói nam tính:

"Đồng Tích đang chờ bên ngoài, đưa Hồng Thất đến chỗ tôi!"

Ngay lập tức, Hồng Thất giống như nhận lệnh, răm rắp đi ngay.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Đồng Tích là một cô gái rất cá tính, khoác cả một bộ quần áo da màu đen, cũng dễ dàng nhìn thấy trên thắt lưng giắt một khẩu súng màu đen. Cả quãng đường đi Đồng Tích cũng không nói gì hết.

Qua không biết bao nhiêu con đường, cô cũng được Đồng Tích đưa đến một căn nhà lớn hơn căn nhạc gỗ kia rất nhiều, người canh phòng bên ngoài rất đông, xem ra ở đây được bảo vệ rất cẩn mật.

Bất giác Hồng Thất xò vào túi, nơi có khẩu súng mà Uông Hy Vãn từng đưa cho cô trước khi băng rừng biên giới. Khẩu súng này, hấn đưa cô để cô tự vệ, cũng có thể bảo vệ cho những người khác hoặc làm nhiệm vụ. Nhưng rõ ràng, đã lâu hấn không giao nhiệm vụ cho cô.

Đến nơi, Đồng Tích dẫn cô đi vào bằng cửa sau của căn nhà, đến một căn phòng, đưa cho cô một bộ váy ôm sát cơ thể, hơn nữa còn ngắn, nhưng Đồng Tích, đây là chỉ thị của Uông Hy Vãn. Sau khi biết điều đó, trong lòng Hồng Thất càng lo lắng hơn rất nhiều.

Ngồi trước bàn trang điểm, Hồng Thất hơi bối rối vì tất cả những thứ trước mặt. Đồng Tích lặng im lấy từng loại từng loại bôi trát trát vào mặt của Hồng Thất. Do dự hồi lâu, cuối cùng Hồng Thất mới hỏi:

"Rốt cuộc mặc bộ váy kia cùng trang điểm mục đích là gì vậy?"

Đồng Tích ngẩng đầu, đáp:

"Ông chủ giao nhiệm vụ mới cho cô."

Hồng Thất ngẩn người, hỏi:

"Nhiệm vụ gì lại kì lạ như vậy?"

Đồng Tích lắc đầu.

Đồng Tích dẫn cô vào một căn phòng vắng vắng tiếng nói cười, mở cánh cửa ra, một màn bia rượu thối nát cũng xuất hiện. Đồng Tích lạnh lùng nói một câu:

"Nhiệm vụ của cô chính là làm vui lòng ông chủ Tôn, chỉ có thể đưa hàng qua biên giới bằng con đường này!"

Cô ngơ ngẩn nhìn những gì bày trước mặt, là cô ư? Cuối cùng cô cũng đi đến bước đường này. Để lấy được mạng sống, cô phải làm. Nực cười! Con người ta khi nào lại vì bữa cơm manh áo mà bán đi cả danh dự vào nhân phẩm.

Cô gái trẻ cứ tự huỷ hoại mình, vì đâu cô lại ra nông nỗi này, cứ hi vọng một cách ngu ngốc cho đến khi cánh cửa đóng sầm lại. Cô mơ gì thế nhỉ? Ai đó đến cứu cô ư?

Cô cố xô cánh cửa, nhưng tự lúc nào nó đã đóng chặt, không gian trở nên cứng nhắc. Người được gọi là ông chủ Tôn kia là một ông già bụng bự, một đôi mắt nhỏ không ngừng nhìn cô gái.

Hắn ta tiến về phía cô, giọng điệu vô cùng dịu dàng nhưng lại khiến cô nổi hết da da gà.

Cô liên tục lẩn trốn ông ta, trong bóng tối, Hồng Thất chỉ là một con mồi yếu ớt, không tìm thấy một phương án nào để chống trả kẻ thù. Cô cũng vừa như tức giận, vì một lẽ, Uông Hy Vãn là người ra lệnh cho Đồng Tích làm điều này.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, bóng người ngược sáng che mất một phần mặt, chỉ thấy dáng vóc cao, có nét quen thuộc.

Cô chẳng có thời gian quan sát kĩ, nhanh chóng lao về phía cửa, người đó nhìn cô, là Uông Hy Vãn, hắn đến để làm gì? Muốn nhìn cô sống dở chết dở sao?

Cô nhú mày, lách qua hắn, còn chưa kịp trốn đi, hắn đã nắm lấy cổ tay cô kéo lại, ghì chặt trong lòng hắn, không muốn cô nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo.

Khẩu súng trên tay hắn chĩa về phía lão Tôn.

"Đoàng đoàng..."

Hai ba phát liên tiếp trúng vào người lão già kia, máu phun ra như vòi nước tưới cây, máu nhuộm đỏ cả nền đá lát màu trắng. Hồng Thất tuy không nhìn thấy, nhưng sớm đã quá quen thuộc với âm thanh ấy, trong đầu cũng tưởng tượng ra được khung cảnh rừng rợn kia.

Ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt đang nhìn cô chăm chú hết sức của Uông Hy Vãn. Cô tức giận đẩy hắn ra, không biết lấy dũng khí từ đâu, ném lên hắn một đồng câu:

"Anh quay lại cứu tôi? Hay là chỉ muốn xem kịch hay? Anh ra lệnh cho Đồng Tích đưa tôi tới đây, để bây giờ anh vờ nghĩa khí quay lại cứu tôi! Bì ời!"

Uông Hy Vãn hoàn toàn không có phản ứng gì với tất cả những gì cô nói. Hắn khẽ nâng cằm cô lên, cúi sát cô, chỉ cách chừng vài milimet. Ở khoảng cách này, Hồng Thất không còn cách nào là phải nhìn thẳng về hắn, tim run rẩy không thôi.

Uông Hy Vãn tà mị ghé sát tai cô, phả một làn hơi thở nóng khiến cô nổi cả da gà, giọng thâm trầm lại cất lên:

"Hồng Thất, em phải luôn nhớ, những gì em có được bây giờ chính là con số 0, ngay cả tính mạng của em cũng nằm trong tay tôi. Tôi bảo em làm gì thì em phải làm theo điều đó!"

Hồng Thất nhìn vào đôi mắt xanh biển của hắn, hoảng sợ tột độ, cố giằng tay khỏi sự kiểm soát của hắn, nhưng kết quả chính là không có tác dụng.

Hắn nói không sai. Mạng của cô là do hắn cứu. Trách nhiệm của cô với vai trò là thuộc hạ của hắn chính là hoàn thành nhiệm vụ mà hắn giao, nhưng những việc cô không muốn thì sao?

Chương 17: Liên lạc với gia đình - Mail

Hồng Thất theo Uông Hy Vãn về căn nhà gỗ đó.

Cả ngày cô bị giao một công việc duy nhất chính là dọn dẹp nhà cửa, cuộc sống vì thế mà nhạt nhẽo vô cùng.

Mưa rơi bên ngoài cửa sổ, giữa tháng 1, không khí cũng chuyển dần sang không khí tết.

Khắp khu miền Bắc diễn ra những cuộc họp chợ phiên miền núi. Hồng Thất chỉ có thể đứng trong căn nhà gỗ, ngược nhìn ra bên ngoài. Ở nơi đông đúc đó, có rất nhiều người đang đi du lịch, họ cầm những chiếc máy ảnh đắt tiền, chụp những hình ảnh trên đường.

Trong lòng cô nhộn nhạo, những ngày thế này, ở lớp, cô đã có thể chuẩn bị mua quần áo tết, cũng là những ngày rộn rã nhất trong năm, khi học sinh cùng cắm trại xuân hoặc tham gia các hoạt động văn hóa. Cô chợt giật mình, sao cô không tìm cách liên lạc với họ? Họ có thể giúp cô liên lạc với gia đình?

Cô chạy xuống lầu, chợt nhìn thấy hai ba tên vệ sĩ đứng trực bên ngoài, trong lòng cô lại cố gắng áp chế những ý định, suy cho cùng cô cũng chỉ có một cơ hội, làm sao cô có thể vượt qua hai tên vệ sĩ kia để chạy ra bên ngoài, và con chip định vị trên người cô nữa, cô phải thật khéo léo để trở về nhà.

Tối hôm đó, di Mai không ở nhà, những tên vệ sĩ cũng bắt đầu lơ là, cô lên ra nơi hàng rào bị phá bỏ để thoát ra ngoài.

Hai bên đường hoa cúc đại nỏ rộ, hình ảnh ấy vô tình lướt qua trong mắt Hồng Thất. Cô liên tục chạy một mạch đi, cô chỉ chú ý phía xa xa, nơi có rất đông người, cô sẽ có chút hi vọng cầu người giúp, cũng sẽ cứu được những người từng bị bắt cóc như cô.

Nhưng họ đa số đều không phải người Trung Quốc, những điều cô nói họ không hiểu.

Cô cứ liên tục chạy, va vào rất nhiều người khác nhau, cô cứ chạy, cứ chạy...

Đến khi cô vấp ngã, chân đập rất mạnh xuống đất, cô đau đến không thể đứng dậy. Rồi chợt một bàn tay đẹp đẽ vớt cô, giọng nói của người ấy cũng ấm áp vô cùng.

Anh ta là một người con trai rất trưởng thành, nở nụ cười thân thiện nói với cô bằng tiếng Trung:

"Cô không sao chứ? Có cần giúp đỡ gì không?"

Cô ngẩn người hồi lâu, đáp:

"Có thể giúp tôi không?"

Anh gật đầu, người xuống trước mặt cô, cô rõ ràng cảm nhận thấy nỗi cô đơn trong đáy mắt anh. Cô nói:

"Tôi là Hồng Thất, bị bắt cóc vào tháng 10 năm trước. Quán bar Thủy Tinh, nơi đó rất nhiều nạn nhân như tôi."

Anh ngạc nhiên, nói:

"Đi! Đi cùng tôi! Tôi là Tô Yến Thâm!"

Cô lắc đầu, nhìn về xa xa đã thấy bóng dáng của những tên vệ sĩ mặc áo đen. Thất kinh, cô đẩy Tô Yến Thâm, vội nói:

"Mau...anh mau đi đi. Đừng để họ bắt được anh. Nếu như bây giờ tôi theo anh, họ sẽ nghi ngờ mà cảnh giác, rất khó cho việc điều tra."

"VẬY..."

Cô đẩy anh, nói vội:

"Làm ơn! Hãy giúp chúng tôi!"

Trước đây cô cũng từng nghĩ đến việc cầu cứu, nhưng người ở đây không hiểu cô nói gì. Thật may mắn, vì Tô Yến Thâm đã hiểu.

Cô vội đi đến một sạp hàng hóa gần đó, nhưng chưa kịp đến nơi đã thấy đầu óc choáng váng, cô ngã xuống mặt đất lạnh lẽo trước khi đám vệ sĩ mà đứng đầu là Đồng Tích kịp tới nơi.

Chưa kịp báo tin cho Uông Hy Vãn thì Đồng Tích đã nghe tiếng xe jeep dừng lại sát bên cạnh. Uông Hy Vãn bước xuống xe, đi về phía Hồng Thất, chẳng nói chẳng rằng, bế Hồng Thất lên.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo khoác đen, có thể nhìn thấy khẩu súng màu đen ẩn giấu ở thắt lưng, trên bàn tay cũng có vết thương, máu chảy rất nhiều. Hắn ném chìa khóa xe cho Đồng Tích, nói:

"Cô lái xe đi."

Nói rồi hắn bế theo Hồng Thất đi vào trong xe.

Đồng Tích khởi động xe, lao vun vút về nhà.

Nửa đêm, Hồng Thất tỉnh lại. Ở nơi này, chỉ có một thầy thuốc, mà hôm nay ông ta lại không nhận chữa bệnh kịp, cuối cùng chỉ cho một thang thuốc. Cả đêm đi Mai ngồi canh nồi sắt thuốc cho Hồng Thất.

Hồng Thất xuất hiện triệu chứng dị ứng, đến mức ngất đi. Uông Hy Vãn ngồi bên cạnh giường, trầm ngâm rất lâu. Đến khi cô tỉnh lại, hắn mới hỏi:

"Ai cho phép em đi khỏi đây?"

Cô ngăn người, lúc này mới nhận thức được, cô không biết vì sao bản thân lại ở đây, trong một căn phòng xa lạ. Rồi cũng chính vì suy nghĩ điều đó, cô phớt lờ câu hỏi của hắn.

Trong phút chốc, không khí đã trở nên vô cùng căng thẳng. Hắn im lặng, trầm lặng bên giường cô. Bên ngoài là khoảng không tĩnh lặng, không khí lạnh lẽo xuống trong lòng người một chút gì đó kì lạ vô cùng.

Uông Hy Vãn nghiêng người, với tay lấy hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, bật lửa vút sáng lên, vừa đủ mời lửa; rồi đốm sáng cũng nhanh chóng vụt tắt.

Hắn đứng lên, đi về phía cửa sổ, nhìn về hướng nào đó rất xa, tấm lưng rộng quay về phía cô. Cô cảm nhận sự đau thương, hụt hẫng thấm đẫm trên tấm lưng cô đơn đó.

Sao vậy, cô làm gì sai ư!? Cô không biết, bởi vì nhiều lẽ. Vì cô không hiểu cái sai trong suy nghĩ của hắn là gì. Vì cô không hiểu rõ bản thân đã làm gì.

Hắn thờ lẩn khói trắng bao trùm lấy không gian tối tăm, lạnh lẽo, không một chút sức sống. Cũng là thứ âm trầm, đến mức đáng sợ.

Hắn đột nhiên quay lưng, đi nhanh về phía cô. Khi cô nhận thức được mối nguy hiểm gần kề cô liền định tránh đi thì đã không kịp nữa, hắn đã nhanh chóng cố định tay cô lại. Chớp mắt, cô đã kịp cảm thấy đôi môi ấm áp còn vương mùi thuốc lá, một cái hôn ngọt ngào. Hắn hôn cô, u uất, đau đớn...tất cả đều dồn vào.

Có một chuyện mà cô không biết, hôm nay là ngày Diễm Tâm xa rời thế giới của hắn: 24/1.

Hôm nay hắn thấy rất khó chịu. Sáng sớm đã lái xe đi ra ngoài, uống một ít rượu, không hiểu sao lại tức giận đâm lên thân cây, để bị thương như vậy.

Cô chỉ cảm nhận được mùi vị thuốc lá cay nồng trong cuống họng, hai cánh tay bị hắn giữ chặt lấy, không một chút sơ hở.

Hắn buông cô ra, nhưng cánh tay thì vẫn giữ chặt tay cô không để cô có cơ hội thoát. Cô thì chẳng bận tâm điều gì khác ngoài việc hít thở cho ổn định. Trong bóng tối mờ ảo, tuy không nhìn thấy rõ, nhưng cô có thể nhìn được ra nụ cười nhẹ trên môi hắn, rất nhẹ rồi biến mất ngay.

Hắn biết cười, đúng vậy, thế mà...cô cứ nghĩ, con người hắn bị hóa băng đến quên luôn cách cười.

Uông Hy Vãn!?

Hắn nhích nhẹ thân mình nằm xuống cạnh cô, hầu như đem thân bọc cô lại vậy. Hai cánh tay choàng tới, ôm chặt cô.

Cô chưa kịp nói gì, hắn đã nói trước:

“Hôm nay tôi thấy mệt, nằm yên ở đó.”

Cô nằm yên, nghe tiếng thở rất đều của hắn, gần như thế, đến nỗi nghe cả tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Bên ngoài không khí lạnh ứa vào phòng, còn có âm thanh vỗ vỗ của nhánh cây vào khung cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Liên lạc với gia đình – Mail (tt)

Tuyết vẫn rơi rất nhiều.

Buổi tối hôm ấy, Hồng Thất lên vào một căn phòng, cô biết, ở đó có máy tính, cô có thể liên lạc với bên ngoài.

Mở cửa, cô nhìn vào trong, ngoài giá sách và một cái bàn cùng vài cái ghế thì chẳng có gì.

Cô đi vội vào trong, mở máy tính, đăng nhập vào mail. Khi hộp thư hiện ra, cô chỉ vội ghi vài lời cầu cứu, gửi cho một vài người bạn mà cô tìm thấy.

Bên dưới nhà đã vang lên tiếng động cơ xe, Uông Hy Vãn đã về. Trong lòng cô lo lắng tột cùng, ngón tay run đến gõ phím không đều. Gửi xong cô liền ngay lập tức đăng xuất, xóa hết lịch sử, chạy vội ra khỏi căn phòng đó.

Cô vốn dĩ đã để ý đến căn phòng này rất lâu, hằng đêm, Uông Hy Vãn rất hay ở đó. Trên bàn – khi cô vừa vào phòng – cũng nhìn thấy một ly trà đã cạn ở đó. Có lẽ nào đêm qua hẳn cũng ở trong căn phòng đó?

Cô vừa ra khỏi phòng, cùng lúc Uông Hy Vãn đi lên. Nhìn thấy hẳn, cô cố trấn an mình không được sợ hãi, nếu không hẳn sẽ phát hiện. Cô tỏ ra thường ngày rất có thể, nhìn thấy hẳn vẫn có chút sợ hãi.

Tuyết rơi rất đẹp. Hẳn đột ngột dừng lại trước mặt cô, dáng người vượt trội, đôi bàn tay đeo găng tay bằng da, hẳn vừa tháo găng tay ra đã nâng cằm cô lên, đôi mắt màu xanh thăm nhìn cô, hỏi:

“Lén lút làm gì?”

Cô như giật thót mình nhưng cố trấn an bản thân hết mức, đáp:

“Tôi không có!”

Hắn hơi nhíu mày, nhưng sau đó lại chẳng có chút biểu cảm gì, quay lưng bỏ đi.

Cô như thở phào nhẹ nhõm.

Chắc là hẳn sẽ không nghi ngờ cô, có lẽ thế.

Nhưng cô cũng chợt nhớ đến người cô đã gặp trong đêm trước. Anh ta sẽ giúp cô ư? Cô cứ nghĩ mãi.

Cô vẫn nhớ về đêm mà Uông Hy Vãn đưa cô vượt biên. Cô vẫn cho rằng đó là lần đầu tiên hẳn khiến cô thấy hẳn chân thật, đến mức cô thấy hẳn rất bình thường, sống có tình cảm. Còn bao lần khác, cô thấy hẳn giống một ý niệm nhiều hơn. Đây chính là chấp niệm.

Uông Hy Vãn mở cửa phòng, tất cả đều như cũ, mở máy tính, kiểm tra lịch sử, xem lại số lần đăng nhập, nhìn thấy một lần đăng nhập từ nick bên ngoài, trong lòng hẳn biết cô đã làm gì. Cô không biết, đây là laptop của hẳn, tất cả mọi thứ hẳn đều theo dõi trong lòng bàn tay. Có điều, hẳn không muốn truy cứu, cô gửi lời kêu cứu thì sao? Chẳng ai có thể tìm thấy nơi hẳn ở cả.

Hồng Thất nhìn ra cửa sổ, tuyết vẫn rơi hoài. Cô nhớ Dung Hoa, không biết Dung Hoa có ổn không? Tô Yến Thâm rốt cuộc có báo cảnh sát hay không?

Cánh cửa sau lưng cô bật mở, cô quay lưng lại, nhìn thấy Uông Hy Vãn trong lòng cô có chút bất an.

“Đi thôi!” Hẳn nói.

Vừa lúc đó cô nghe thấy tiếng vỗ cánh quạt rất mạnh, bên ngoài cửa sổ, đó là một chiếc trực thăng đậu vững chãi trên bãi đất trống.

“Đi đâu?” Cô hỏi.

“Trở về!” Hẳn nói xong liền bắt lấy cánh tay cô, kéo đi.

Cô bị đem lên trực thăng mà chẳng hề biết mình sắp đi đâu.

Cô quay về Thương Thành, Dung Hoa không còn ở đó.

Cô vừa lo vừa sợ chạy vào phòng Uông Hy Vãn, hốt hoảng hỏi:

“Dung Hoa đang ở đâu?”

Uông Hy Vãn ngẩng đầu, khó chịu đáp:

“Tôi đang bận!”

Hồng Thất tức giận nhìn hấn đang ngồi trên bàn làm việc, nói lớn:

“Dung Hoa...có phải bị anh đem bán rồi hay không?”

“Điên à? Cô bé đó nói muốn quay về nhà. Tôi hỏi điều kiện, cô ta nói sẽ đổi em lấy tự do đấy. Em có tin không?”

Cô lắc đầu quyết liệt:

“Tôi không tin!”

“Nhưng đó là sự thật!”

Hồng Thất thấy mình như bị ngạt thở. Làm sao? Dung Hoa có thể không thân thiết với cô, nhưng thời gian qua, cô và Dung Hoa cùng sống với nhau, lẽ nào...

Đáng tiếc, cô gái mười bảy tuổi không biết lòng người khó đoán.

Uông Hy Vãn đóng laptop, quay sang hướng Hồng Thất, chờ đợi điều gì đó từ cô.

Nhưng không...sự im lặng của cô làm hấn thấy lo lắng. Hấn vội nói:

“VẬY EM CÒN NHỚ, EMAIL EM GỬI ĐI CHỨ?”

Em đột nhiên ngẩng đầu, cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

“Sẽ chẳng có tác dụng! Nhưng có một chuyện, nếu tôi để em quay về, ai sẽ trả công cho tôi, mua em về, bảo vệ em?”

“Anh muốn cả một người, một người làm việc cho anh?” Cô nói.

Hấn im lặng, quay đầu nhìn sang hướng cửa sổ sát đất, trầm giọng nói:

“Ra ngoài đi!”

Cô đành phải đi ra ngoài nhưng trong lòng căm phẫn: Vì sao Dung Hoa lại đối xử với cô như vậy?

Cô thực tế chẳng hiểu lí do mình phải ở lại đây.

Hồng Thất giật mình tỉnh giấc, cô nhìn quanh, ở đó chỉ bao bọc bởi những bức tường trắng và một người đàn ông cúi đầu ngủ quên bên giường cô. Cô giật mình hoảng hốt, làm cho hấn cũng tỉnh dậy.

Nhìn thấy cô tỉnh lại, hấn mừng rỡ chạy ra ngoài gọi bác sĩ. Ngay sau đó, một đội ngũ bác sĩ y tá bước vào, họ làm một loạt kiểm tra sơ bộ trước ánh mắt kinh hoàng của cô.

Khi bác sĩ tiêm thuốc cho Hồng Thất, Tô Yến Thâm rõ ràng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô, hấn liền trấn an:

“Em yên tâm, họ sẽ không làm em đau!”

Cô chẳng biết hấn là ai, trong đầu cô cũng trống rỗng đến kì lạ. Cô chẳng thể nhớ ra thứ gì, ngay cả tên mình, hay vì sao cô ở đây? Người đàn ông kia có quan hệ gì với cô?

Bác sĩ tiêm thuốc xong thì tất cả mọi người cũng theo ông ta đi ra ngoài.

Vị bác sĩ đứng tuổi nói với Tô Yến Thâm:

“Theo quan sát ban đầu của tôi thì tình trạng của cô Hồng rất ổn, chỉ có một việc, tôi thấy hình như cô ấy không nhớ gì, ngoài ánh mắt lạ lẫm nhìn cậu ra thì vẫn còn tâm thế hoang mang lo sợ. Tôi sẽ kiểm tra kĩ về vết thương ở đầu cho cô ấy!”

Tô Yến Thâm trầm mặc một hồi rồi mới cất giọng nói:

“Nếu thật vậy phiền bác sĩ giữ kín việc này giúp tôi, và còn cả nhân thân của Hồng Thất...tôi cũng muốn giấu kín!”

Vị bác sĩ vẫn còn nhớ, suốt một năm Hồng Thất hôn mê không tỉnh, Tô Yến Thâm ngày ngày đến thăm cô, trò chuyện cùng cô. Với thỉnh cầu nhỏ này, làm sao ông có thể không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tỉnh giấc

Hồng Thất tỉnh dậy trong cơn đau đầu, cô chỉ nhìn thấy vãn một bóng người quen thuộc đang ngồi bên giường cô, ngủ quên từ lúc nào.

Thấy động Tô Yến Thâm liền tỉnh dậy.

Hồng Thất thấy đầu rất đau, và với người trước mặt, cô dường như thấy vừa có chút quen thuộc lại vừa có chút gì lạ lẫm.

Tô Yến Thâm bắt đầu suy nghĩ một điều gì đó, rồi nói:

"Bác sĩ nói sau tai nạn em bị mất trí nhớ, với vết thương nặng như vậy, có thể cả đời này em chẳng thể hồi phục!"

Hồng Thất từ thẳng thốt đến kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc sang hoảng loạn:

"Anh nói gì cơ? Mất trí? Tôi...là ai? Sao lại ở đây... Anh còn chưa cho tôi biết."

Tô Yến Thâm ghi chặt lấy vai cô, nói:

"Em tên là Hồng Thất, là trẻ mồ côi, cũng là vợ hôn phu của anh. Vào một năm trước, vì giận anh em đã vội vàng đến sân bay. Tài xế taxi hôm ấy sức khỏe không ổn định, lái xe để xảy ra tai nạn, ông ta chết ngay tại chỗ, còn em...hôn mê một năm mới tỉnh lại."

Hồng Thất bước vội xuống giường, nhìn qua gương, khuôn mặt tuy ngầy thơ nhưng rất tiêu tụy, xanh xao, còn hơn thế nữa, khuôn mặt này với cô là hoàn toàn lạ lẫm. Cô chẳng nhớ gì cả, một mảnh ký ức cũng không.

Tô Yến Thâm quay đầu nhìn cô gái lạ lẫm với tất cả kia, trong lòng hẳn có chút gì lóe lên rồi chợt tắt, ngày hôm ấy, nếu không phải vì người đàn ông kia, có lẽ cô cũng không bị rơi vào tình trạng như thế và hẳn thật tâm không muốn cô nhớ về ngày kinh hoàng ấy.

Bốn năm sau là khoảng thời gian cô học tập, ra trường một năm, cô làm việc tại một công ty đa quốc gia có trụ sở chính ở Nga. Dự định rằng một năm nữa cô và Tô Yến Thâm sẽ kết hôn. Nhưng vì lịch chuyển công tác của cô sang Nga mà đám cưới phải hoãn lại.

Đặt chân đến Moscow, Hồng Thất tới ngay công ty. Ở đây hoàn toàn khác biệt so với ở công ty chi nhánh: không gian làm việc chất lượng, nhân viên nghiêm túc, vì là trụ sở nên tần suất các cuộc họp hội đồng quản trị luân phiên xảy ra.

Tiếp quản công việc phát triển dự án ở phòng kế hoạch, Hồng Thất đã mất một tháng để làm quen mọi thứ. Có một chuyện mà cô vẫn luôn băn khoăn không biết vì sao chủ tịch lại ít đến công ty đến vậy.

Một tháng nữa thì đã qua mùa thu, khí hậu ở đây trở lạnh, so với ở Trung Quốc thì chưa gì đã lạnh hơn rất nhiều, vì thế mà Hồng Thất mấy ngày gần đây cứ hay nóng sốt, uống thuốc nhưng vẫn chưa thấy khá hơn.

Cuối tháng 9, không khí ẩm đậm, Hồng Thất vẫn cứ cúi đầu vào máy tính, lâu lâu lại ra ngoài quan sát tiến độ công trình cùng phó giám đốc dự án. Ít nhiều vì thế mà cái nóng sốt của cô có phần nặng thêm.

Một buổi sáng, khi cô đang yên ổn ngồi trong phòng có máy sưởi ấm áp thì chuông báo vang lên, các nhân viên ngay lập tức đứng dậy. Anna - đồng nghiệp ngồi cạnh cô nhắc nhở:

"Eli, mau...chủ tịch tới!"

Hồng Thất từ khi đến Nga đã dùng tên Eli để đồng nghiệp dễ gọi. Cô nghe thấy Anna nói thế liền nhanh chóng đi theo mọi người xuống lầu, theo thứ tự nhất định xếp thành hàng dài nghênh đón đại chủ tịch.

Cô được xếp phía sau nên đứng là vẫn không giấu nổi sự tò mò, thường xuyên cố nhìn tới trước, muốn xem xem rốt cuộc vị chủ tịch tài giỏi xuất chúng mà mọi người vẫn thường hay nhắc đến phải chăng là một ông già hói đầu hay không.

Một chiếc Land Rover dừng lại trước cửa, tài xế vội vàng chạy tới mở cửa xe, một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi chừng chạc lịch lãm bước ra, trên người khoác một chiếc áo lông sần điệu và ấm áp, đi theo sau ông ta là năm sáu người bộ dạng nghiêm túc. Ông ta đi đến đâu, nhân viên cúi đầu đến đó. Nhưng cũng có những nữ nhân viên ngẩng đầu nhìn lên chủ tịch.

Hồng Thất vẫn còn nhớ mỗi khi Anna kể về ông ta đều có ánh mắt đầy ái mộ, nhưng cô ấy cũng từng nhắc đến, một cô tên Dung Hoa lúc nào bên cạnh hẳn, có người nói cô ta là bạn gái ông ta, nhưng chủ tịch chưa từng thừa nhận.

Cô chỉ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn ra đi cạnh ông ta có một người phụ nữ rất xinh đẹp. Người giàu có thì đúng là có khí chất của người giàu có,

nhìn sơ qua chiếc túi trên tay cô gái xinh đẹp ấy nếu Hồng Thất nhớ không lầm thì chiếc túi này được làm thủ công từ một nhà thiết kế người Ý, hơn nữa trên cả thế giới này chỉ có hai chiếc. Hồng Thất còn nhớ mình từng nhìn thấy nó trên một tạp chí thời trang, giá của nó...thật sự rất đắt.

Vị chủ tịch dường như ít quan tâm tới người phụ nữ đi bên cạnh mình, suốt một đoạn ông ta chẳng nhìn cô ấy một lần trong khi lại nói chuyện tự nhiên với các cổ đông của công ty. Hồng Thất điếng người khi chủ tịch vô tình nhìn lướt qua cô, ông ta trông rất quen, hình như cô gặp ông ta ở đâu rồi, hình như cả cô gái kia nữa, cô ta và ông chủ tịch khiến Hồng Thất cảm thấy rất ngọt ngào. Cô chẳng dám nhìn lên nữa, hoảng hốt cúi thấp đầu. Bên cạnh cô, Anna thấy cô như vậy liền hỏi:

“Eli, cô bị sao vậy?”

Hồng Thất lắc đầu.

Sau khi chủ tịch đi khỏi, ai cũng giải tán về phòng làm việc của mình, khi Hồng Thất về phòng đã thấy tất cả mọi người tập trung làm việc.

Cô mở máy tính, có một mail vừa được gửi tới, cô mở ra, một đoạn video do Tô Yến Thâm gửi tới. Hấn nâng một chiếc bánh sinh nhật trên tay, vừa vui vẻ vừa hát:

Mừng ngày sinh thần của em

Mừng ngày em sinh ra đời

Gửi đến em lời chúc mừng.

Hấn nói rất buồn vì không thể tổ chức sinh nhật cho cô, nói rằng sẽ bù lại khi cô trở về. Cô nhìn lên hộp lịch ngày tháng: 12/10, hôm nay là sinh nhật cô, sao cô không thấy giống, tự trong thâm tâm cô có điều gì vô cùng kì lạ.

Tan tầm, đường xá đông nghẹt người, Hồng Thất choàng khăn choàng vào người. Vô thức nhìn ra cửa sổ, cô chợt nhớ đến giấc mơ mà vẫn cứ nhìn thấy hằng đêm.

Tuyết toi dày trắng xóa, cô mặc độc một bộ quần áo mỏng, dưới cái lạnh cắt da thịt không thể chịu nổi, nhưng đích đến của cô còn rất xa, một người đàn ông đã cùng đi với cô, che tuyết cho cô. Không hiểu vì sao cảm xúc lại dào dạt đến vậy. Người đó, dường như đối với cô rất quan trọng, nhưng chắc chắn không phải là Tô Yến Thâm, và cô cũng hỏi hấn, hấn phớt lờ không biết. Hấn nói rằng do cô nghĩ nhiều, nên có vô số chuyện đi theo hướng sai, nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ được. Có thể đó là manh mối để cô nhớ lại quá khứ.

Cô ghé chân vào một shop hoa, mua một bó hoa dạ lan hương. Dạ lan hương mang ý nghĩa mà theo mặt mã Pháp thì nó mang ý nghĩa: “Anh yêu em nhưng đồng thời cũng hủy diệt em”. Thật đáng thương. Đóa hoa này đẹp đến thế, nhưng nó bị cho là mùi hương quá gay gắt, ít người chịu được. Vậy mà thật kì lạ, từng có một người rất thích loài hoa này. Nhưng Hồng Thất không nhớ, chẳng nhớ nổi tên hay hình dáng, chỉ nhớ một hình ảnh mình cùng ai đó đến một shop hoa, và cô được căn dặn phải mua một đóa dạ lan hương cho một người vô cùng quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Gặp gỡ

Sáng sớm Hồng Thất ngủ quên, lúc thức dậy đã muộn giờ làm, cô đón taxi đến công ty nhanh nhất có thể. Cô vừa quẹt thẻ điểm danh, bác bảo vệ nhắc:

“Ely, đi làm muộn mất hai mươi phút đấy.”

Cô vội vàng đáp lại một câu:

“Vâng, là lỗi của cháu. Chú cứ ghi vào danh sách đi ạ!”

Cô nói xong liền chạy đi, bác bảo vệ nhìn theo cười hiền, trong lòng vô cùng êm ái.

Cô nhìn thấy thang phía trước đang dần đóng cửa lại thì vội vã nói:

“Đợi đã!”

Cô lao vào thang máy như tên bắn, đến khi vào rồi mới biết mình đại đến nhòng nào, đó chẳng phải là chủ tịch sao? Có nhân viên nào đã đi muộn lại vào cùng thang máy với chủ tịch như cô không? Thật là... mà khoan đã, thật kì lạ, đi thêm một đoạn là thang máy riêng của chủ tịch và khách quý, sao ông ta không đi nhỉ? Cô nghĩ.

Cô cúi đầu không dám nhìn hấn một lần. Trái lại, vị chủ tịch kia thì chốc chốc lại nhìn sang cô, cũng để ý thấy bảng tên của cô: Eli, bộ phận phát triển dự

án.

Cô cứ nhìn mấy ngón chân trong đôi giày cao gót của mình đang cựa quậy, sao thế nhỉ? Khí thế của vị chủ tịch thật bức người mà. Hấn khiến cô thấy sợ hãi, qua mắt kính, ánh mắt của hấn càng sắc bén hơn gấp mấy lần bình thường.

“Ting”, cuối cùng cũng đến tầng 10, cô thoát khỏi thang máy bằng một cái cúi đầu chào chủ tịch rồi chuồn ngay lập tức. Nhưng cũng có lúc, cô thấy như có ai đó phía sau nhìn mình chằm chằm, nhưng khi cô quay lại thì chẳng có ai cả.

Công việc văn phòng đúng là quá nhàm chán, ngày qua ngày, cô cũng chỉ bao nhiêu đó công việc. Nhưng đến trưa thì trưởng bộ phận phát triển kế hoạch Thẩm Ninh Vy đi tới chỗ cô, hỏi:

“Eli, hôm nay em tăng ca được không? Bản báo cáo dự án lần này cần được hoàn thành gấp, là chủ tịch muốn kiểm tra sơ bộ tiến trình!”

Hồng Thất liền ngần ra, hỏi lại:

“Dự án chưa hoàn thành, làm sao em có thể báo cáo được?”

“Đúng là có như thế thật. Nhưng ý cấp trên ban xuống, ai mà dám cãi. Em cứ báo cáo tất cả tới thời điểm này, để đối phó thử xem sao?”

Hồng Thất trước giờ thường xuyên làm báo cáo, việc này khi ở Trung Quốc cô cũng làm, bây giờ từ chối thì thật thương cho chị trưởng phòng. Cô đành đồng ý.

Vào giờ ăn trưa, Anna rủ cô đi ăn lẩu. Trong lòng thì Hồng Thất muốn làm nốt công việc của ngày hôm nay nhưng cô lại nghĩ, thế nào cũng làm, vậy thì đi ăn gì cho ấm bụng đã rồi tính tiếp. Thế là hai cô gái lái xe đến quán lẩu ở gần công ty. Nói món ăn ở đó ngon thì chưa, nhưng chẳng có thì giờ nên quán ăn đó là lựa chọn tốt nhất.

Sáu giờ chiều, nhân viên bắt đầu tan làm cũng là lúc Hồng Thất ăn chiếc bánh sandwich mà Anna mua cho cô. Tuyết vẫn cứ rơi là tã. Đó là mùa đông của Nga. Chẳng hiểu vì sao mà cô lại yêu mùa đông đến vậy, chỉ là thấy tuyết thì nhớ đến điều gì đó chẳng hiện hữu trong trí óc cô, nó cho cô cảm giác ấm áp, thân thuộc.

Cô bắt đầu tập trung vào những con số, nhưng dần dần, cô thấy bụng ngày một đau, đau đến không chịu được.

Công việc tăng ca này chính là do Ưông Hy Vãn cố tình sắp xếp cho cô, hấn âm thầm đứng bên ngoài quan sát cô, đồng thời cũng nhìn thấy cô ngất đi. Hấn liền vội vàng bế cô đi bệnh viện.

Một giờ đồng hồ trôi qua, cô cũng ra ngoài trong tình trạng hôn mê. Bác sĩ chuyển cô vào phòng hồi sức, Ưông Hy Vãn đều theo sát quá trình.

Ngồi bên cạnh giường cô, hấn quan sát cô gái của những năm trước, cô năm ấy mười bảy tuổi, độ tuổi đáng yêu thanh thuần nhất, lần đầu tiên hấn nhìn thấy cô, đã định rằng sẽ giữ cô bằng được. Hấn vẫn còn nhớ, cô ngày ngày theo sát hấn, là thuộc hạ của hấn, hấn đi đâu theo đó. Cũng nhớ cả đôi mắt căm phẫn của cô khi hấn cấy chip vào người cô. Hấn thuận tay sờ lên cổ cô, con chip đã bị lấy ra từ lâu, cũng chẳng để lại vết sẹo nào, điều này khiến hấn vô cùng nghi vấn.

Đúng là mấy năm qua hấn không tìm được cô chính là vì con chip này đã bị hủy. Nhưng nhất định khi lấy con chip ra khỏi cô, ở cổ sẽ có sẹo, dù là có phẫu thuật thẩm mỹ, vết sẹo chỉ ít cũng không thể hoàn toàn được xóa sạch thế này.

Cô đã làm gì để xóa bỏ hấn vậy? Hấn nghĩ.

Nữ nhân này, cô rốt cuộc muốn làm gì?

Ưông Hy Vãn dựa đầu ra thành ghế, nhìn cô, chờ cô tỉnh lại.

Tám giờ tối, cô cựa mình, người đầu tiên cô nhìn thấy khi vừa mở mắt ra chính là Ưông Hy Vãn, cô bàng hoàng lùi về sau lấp bắp:

“Ông...chủ tịch...tôi!”

“Em còn vờ như không nhận ra tôi ư?” Hấn nói.

“Tôi...không quen ông từ trước. Sao...sao có thể vờ không nhận ra?”

Hấn nhòm người về phía cô, nhíu mày nói:

“Tôi từng nói, dù chân trời góc bể, tôi nhất định sẽ tìm được em!”

Hồng Thất ngồi dậy, tháo kim truyền nước, vội vã chạy ra ngoài, nhưng nửa đường đã bị Ưông Hy Vãn kéo ngược trở lại, cánh tay hứu lực của hấn giữ chặt hai tay cô, dùng lực đạo của cơ thể siết chặt cô, làm cô đau đến thét lên:

“Đau... tôi khờn biết ông là ai ngoài thân phận chủ tịch và địa vị trong thương trường của ông, làm ơn thả tôi ra đi!”

“Không nhớ gì về tôi, không sao, tôi giúp em nhớ lại vậy!”

“Buông tôi ra!”

Hồng Thất giật mình tỉnh giấc khỏi giấc mơ. Bên cạnh cô Anna đang ngủ quên, thấy cô tỉnh lại, Anna cũng tỉnh dậy, nói:

“Xin lỗi, vì bánh sandwich của tôi mà khiến cô nhập viện!”

Hồng Thất lắc đầu:

“Không sao! Cô cũng vì quan tâm tôi. Vậy còn báo cáo?”

“Chủ tịch nói không cần báo cáo nữa?”

Chủ tịch ư? Vậy hóa ra...

Cô chợt nhớ ra điều gì đó.

Những ngày sau khi cô xuất viện mọi việc trải qua vô cùng suôn sẻ.

Một buổi sáng đầu xuân, không khí rất trong lành, Hồng Thất đến công ty và phát hiện bàn làm việc của mình đã không còn nữa, trưởng phòng thì nhanh chóng đi tới báo với cô:

“Chúc mừng đã được cất nhắc! Eli, cô được chủ tịch chỉ định làm trợ lý riêng rồi, bàn làm việc cũng là do Uông tổng cho mang đi!”

“Cái gì?” Cô hốt hoảng:

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ...”

Cô lại nhớ lần trước ở bệnh viện...

Cô thà làm việc đầu bù tóc rối ở văn phòng này còn hơn là hằng ngày nghe lệnh hần sai bảo, ở bên cạnh hần 12/24. Rồi sau này khi hần đi công tác, cô buộc cũng phải đi công tác cùng.

Cô bỏ túi xách xuống bàn làm việc bên cạnh đang trống, nhanh chóng đi về phía thang máy, vào trong, cô nhấn thẳng tầng 34.

Thang máy chạy khá lâu, cô cứ mãi nhìn con số trên đầu thang máy đang nhảy dần. Cuối cùng thang máy cũng mở ra.

Cô nhìn thấy dòng chữ văn phòng chủ tịch hiện ra, tự dưng trong lòng cô có chút lo sợ. Nơi này là nơi mà cô chưa từng nghĩ mình sẽ tới lần nào, cũng sẽ chẳng gặp chủ tịch để làm gì.

Vị nam thư kí nhìn thấy cô, không những không cản mà còn nói:

“Chủ tịch đang ở bên trong. Cô Hồng! Mời.”

Cô đi vào trong, nhìn thấy một phòng khách khá rộng rãi, kiến trúc cũng rất sáng sủa, cửa sổ sát đất lắp kính trong suốt chịu lực, một góc phòng, Uông Hy Văn đang đọc một tập văn kiện.

Cô đi về phía hần, hít một hơi đồng dục nói:

“Thưa chủ tịch! Ông không thể chuyển công việc của tôi như thế này được!”

Hần ngẩng đầu, mái tóc vuốt lộ vàng trán cao, hần tháo kính, hỏi cô:

“Em vừa gọi tôi là gì?”

Cô chợt lắp bắp:

“Là...chủ tịch!”

Hần dựa người ra ghế sau đó mới giương đôi mắt xanh biển nhìn cô, nói tiếp:

“Đúng vậy, tôi là chủ tịch, đối với công ty của chính mình thì quyền lực ở đâu mới là giới hạn cơ chứ?”

“Ông...”

“Tôi đã chuẩn bị riêng cho em một bàn làm việc riêng, máy tính của em cũng được chuyển lên rồi. Ngồi xuống, làm công việc của mình!”

Đối với người vừa quyền vừa thế như hân quả nhiên chẳng dễ dàng đối phó, cô đành chấp nhận công việc này, ngày ở gần hân, đôi khi cô bị hân quở trách vì pha cà phê không ngon, hay chuẩn bị com cho hân mà lại chẳng trình bày đẹp mắt một chút. Nhưng cũng tốt, cuộc sống của cô từ lúc nào rất thú vị, rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cắm trại

Mùa xuân ở Nga có lẽ là thời gian đẹp nhất trong năm để tổ chức các chuyến hoạt động ngoài trời bổ ích. Theo lời mà Uông Hy Vãn muốn tổ chức một chuyến cắm trại cho nhân viên cấp cao của các phòng thì phòng Marketing của công ty đã lên sẵn những kế hoạch mong được sự thông qua của hân. Vì chi phí chuyến đi do công ty chi trả nên ai cũng muốn được đi, ngay cả Hồng Thất cũng nóng lòng không biết mình có nằm trong danh sách nhân viên được tham gia cắm trại.

Thật là không may vì đợt cắm trại này chỉ dành cho nhân viên các phòng như trưởng phòng hoặc phó phòng, một số giám đốc bộ phận cũng không thể đi nên đã giao lại nhiệm vụ ấy cho trợ lý, ngoài ra các nhân viên làm việc một năm trở lên cũng sẽ được đi, cho nên Hồng Thất không được đi.

Anna thì may mắn hơn cô nhiều, Anna dù sao cũng là phó phòng, năng lực làm việc khá, đã gắn bó với công ty hơn ba năm.

Buổi trưa, Uông Hy Vãn có một cuộc hẹn với đối tác ở cách xa trung tâm Moscow. Đó là một nhà hàng sang trọng, không khí rất tốt. Buổi trưa Hồng Thất chưa kịp ăn uống gì đã phải chuẩn bị hồ sơ và văn bản hợp đồng cho cuộc làm ăn sắp tới của Uông Hy Vãn.

Cô đã dần quen với công việc này, Uông Hy Vãn lúc nào cũng rất lạnh nhạt, khi làm việc cũng rất nghiêm túc, điều này một phần nào làm cô quên đi hân lúc trong bệnh viện.

Đến nhà hàng, tài xế mở cửa xe cho hân, còn cô thì đã bước ra ngoài từ lâu để chờ lệnh hân. Một khi hân bước xuống xe, nguyên tắc là cô không được đi trước hân, không được gần hân quá ba bước, trừ phi hân nhắc tên cô, cô không được gọi “chủ tịch là như thế này, thế kia...” tất cả những điều ấy là do cô học tập từ vị thư kí đáng kính của Uông Hy Vãn.

Đối tác bên kia là một công ty vật tư xây dựng có tiếng ở Nga, vị giám đốc kinh doanh kia cũng là người Nga. Cũng vì lần nói chuyện đó của hân và vị đối tác mà cô mới mở mang tầm mắt về tiếng Nga, không ngờ, hân lại giỏi tiếng Nga đến thế. Nghe nói, trước đây Uông Hy Vãn đa số sống ở Trung Quốc, chỉ đến trụ sở khi có công việc cần giải quyết, còn lại hân giao cho các giám đốc từng bộ phận phụ trách, thông qua báo cáo mà làm việc tại nhà. Không ngờ hân giỏi tiếng Nga thế, có rất nhiều từ cô chẳng hiểu gì, vì đa số cấp cao ở công ty đều là người Trung Quốc, văn bản mà cô làm ra cũng không cần đánh máy bằng tiếng nga.

Ăn trưa đối với cô chắc là cả một cực hình, có lẽ vì cô rất đói nhưng phải ăn rất hạn chế, hơn nữa phải uống khá nhiều rượu. Cô thấy chẳng thoải mái một chút nào.

Sau khi đối tác rời đi, Uông Hy Vãn cũng ra xe, nửa đường bỗng dừng lại, quay đầu hỏi cô:

“Em muốn đến nơi đang tổ chức cắm trại không?”

Cô có chút ngạc nhiên, trong lòng vô cùng hứng thú:

“Muốn, tất nhiên là muốn!”

Hân gật đầu, lên xe, ngồi vị trí cũ.

Hôm đó hân cho cô tham gia cắm trại, cô cứ nghĩ hân sẽ về trước nên ở lại tới tối. Đến khi cô rời khỏi khu cắm trại ra ngoài và nhìn thấy xe hân vẫn đỗ ở đó, cô hoàn toàn bất ngờ, hân đã cho tài xế về nhà trước, một mình hân ở lại trong xe chờ cô.

Cô vội vã chạy về phía hân, gõ nhẹ cửa, rồi mở cửa vào xe, gấp gấp hỏi hân:

“Chủ tịch, sao ông không về trước?”

Hân không trả lời câu hỏi của cô, thay vào đó lại hỏi cô:

“Em giả vờ không nhớ hay đã quên thật sự?”

Cô ngơ ngác:

“Ông nói gì vậy?”

Hắn khởi động xe, lái về hướng đường cao tốc.

“Tôi đã nói vào năm đó rồi cơ mà, em không được phép rời khỏi!”

Cô nhìn hắn khó hiểu, ông ta đang nói gì vậy, cô chẳng thể hiểu nổi. Chỉ có một chuyện, cô không muốn dây dưa gì với hắn nữa. Nhưng đó cũng là lúc cô nhận ra hắn đang đi đúng đường nhà cô.

Cô xuống xe, chẳng hiểu vì sao, cô chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa nhà mình và khi quay đầu lại thì hắn đã đi đâu mất. Cô còn định hỏi hắn, vì sao hắn biết đường nhà cô mà đưa cô về, nhưng hắn đi nhanh quá, cô có muốn cũng chẳng có cơ hội.

Ngày hôm sau, cô đến công ty thì thư kí Chu Tường Hình báo với cô chủ tịch đã đi công tác, còn để lại cho cô một số hồ sơ cho cô soạn ra và đem phân phát cho các phòng.

Cô đối với vị Chu thư ký kia thấy có chút lạnh cảm, cảm giác này càng khiến cô càng xa lánh anh ta, cô ít nói chuyện với hắn, hơn nữa, suốt ngày ở trong phòng chủ tịch chuẩn bị hồ sơ, đến chiều muộn thì cô chuẩn bị tắt máy tính cũng đúng có một cuộc gọi video call, nhìn qua cô đã xuyết giật mình: là hắn.

Bật cam, cô ngồi chính diện trước máy tính, khác với với cô, hắn hình đang thoải mái ngồi trên sofa, nhìn thấy cô, hăm cất giọng quen thuộc:

“Số hồ sơ hôm nay giao cho em đã làm xong hết chưa!”

“Đã làm xong hết rồi, thưa chủ tịch!” Cô đáp.

Hắn nhìn cô, đôi mắt màu xanh sắc sảo như mắt chim ưng:

“Đã nói rồi, gọi tôi là ông Uông.”

Cô hoảng:

“Vâng. Ông Uông.”

“Phía sau, kệ tài liệu, ngăn thứ tư từ dưới lên có hơn 10 tập hồ sơ...”

Cô vừa nghe hắn nói liền đứng lên, đi về phía kệ tài liệu.

“...của các nhân viên từ phó phòng đến phó giám đốc. Trong vòng một tuần này, em xem thái độ hoạt động, làm việc của họ tới mức nào, đánh giá báo cáo cho tôi. Nhớ, việc này làm thâm lặng, không được cho ai biết.”

Cô gật đầu. Cô chưa kịp hỏi hắn nhận xét trên phương diện nào thì hắn đã kết thúc cuộc gọi.

Cô ngồi lặng im trước màn hình máy tính một lúc lâu, tự hỏi, vì sao hắn phải video call cho cô, vốn dĩ hắn chỉ cần gọi điện cho cô?

Chiều muộn, cô quay về nhà. Trên đường đi cô ngang qua một tiệm thú cưng, dừng lại trước cửa kính, cô nhìn thấy một chú chó lông màu xám, hình như là chó thuần chủng loại thường, không hiểu sao cô lại thấy rất thích. Cô ghé vào cửa hàng, mua ngay chú chó đó cùng một chai sữa tắm chó và một túi thức ăn cho chó.

Cô dắt chú chó về tới tận nhà, cho chú chó một góc trong căn nhà nhỏ.

Suốt một tuần cô rất hay trao đổi công việc với hơn 10 đối tượng mà Uông Hy Vãn chỉ định, hơn nữa, còn quan sát cả cách họ đối xử với cấp dưới.

Vào chiều thứ sáu cô vẫn chưa làm báo cáo, hôm trước, Chu Tường Hình nói chủ tịch có lẽ sẽ về sau chủ nhật tuần này nên cô cũng không vội làm báo cáo hoàn chỉnh.

Hôm nay cô về muộn hơn thường ngày vì phải ngồi lại công ty thu xếp một ít ghi chép của mình. Chu Tường Hình đã rời đi từ lâu, trước khi đi cũng có nói chủ tịch công tác lần này là vì việc quan trọng, có việc gì cần hỏi cứ liên hệ anh ta, không nên quấy rầy chủ tịch.

Cô tắt điện, lúc đi ra thì va phải một người làm cô xuyết ngã nhào xuống, nhưng may mắn, người đó đã đỡ kịp cô. Cô vì trờ tối mà chẳng thấy người trước mặt là ai, nhưng đột ngột một đôi môi ấm áp phủ lên cô, cô chưa kịp chống cự thì người đó đã đi mất. Cô vội vã chạy khỏi đó ngay lập tức. Sao có thể chứ? Văn phòng chủ tịch, trừ phi cửa mở, ngoài ra khi khóa thì có mặt mã riêng mà chỉ cô, Chu Tường Hình và chủ tịch biết. Người vừa rồi vào được đây, chẳng nhẽ cửa chưa khóa? Nhưng vừa rồi Chu Tường Hình ra ngoài đã khóa rồi cơ mà. Thật là khó hiểu.

Suốt dọc đường về, cô cứ mãi băng khoăn, rốt cuộc người đó là ai? Hay công ty xuất hiện biến thái?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chủ tịch trở về

Hồng Thất vì sự việc vừa rồi mà trong những ngày còn lại luôn rất cảnh giác, không những vậy còn báo cáo việc này cho phòng an ninh của công ty về vụ việc này nhằm điều tra và vạch mặt kẻ biến thái, dẹp bỏ sự lo lắng cho các đồng nghiệp nữ khác.

Thứ bảy, chủ tịch trở về. Hấn vắn vào công ty trong sự đón tiếp của các nhân viên.

Uông Hy Vắn đến thẳng văn phòng làm việc, lạnh nhạt đi vào trong, nhìn thấy Hồng Thất nằm ngủ quên trên bàn trợ lý giấc giấc.

Hồng Thất thì ngủ rất say, tới mức Uông Hy Vắn vào lúc nào cũng không biết.

Cô thật sự không biết, hôm trước hấn đã về nhưng không quay lại công ty sớm, vì nhớ cô nên hấn đến công ty, trong bóng tối, hấn thực sự không thể nhìn được mà hôn lấy cô, không ngờ cô gái này vô cùng cá tính, đem việc này báo cho công ty, còn lấy danh tìm biến thái. Nghĩ đến đó thôi cũng đã thấy lòng dịu dàng hấn.

Hấn bế cô vấp phòng nghỉ, vừ đặt cô xuống giường thì cũng vừa lúc điện reo, hấn đi vội ra ngoài rồi nghe máy. Bên kia đầu dây, Thẩm Dịch Đình nói:

“Ông chủ, ngài Snirth cần gặp ông gấp về bản hợp đồng xây dựng nhà hàng ở Odessa. Ông ta nói nhất định phải gặp bằng được chủ tịch. Tôi không còn cách nào khác!”

Uông Hy Vắn quay người nhìn về phía Hồng Thất đang ngủ say, đáp:

“Nói với ông ta tôi sẽ đến!”

Cuối hạ, một vài cơn mưa xuất hiện, Uông Hy Vắn phải ra sân bay chuẩn bị lên máy bay cất cánh sang Odessa, trong khi đó, Hồng Thất đi cùng bên cạnh cố gọi điện thoại cho Tô Yến Thâm. Gần đây cô gọi cho anh không được, thế là cô lại gọi cho một cô bạn trước đây ở Trung Quốc để hỏi xem Tô Yến Thâm có chuyện gì lại không trả lời điện thoại của cô. Uông Hy Vắn mặc dù vẫn tập trung vào điện thoại nhưng cũng để ý thấy tâm trạng hết sức lo lắng của cô.

Cô vẫn thấp thỏm cho đến khi lên máy bay và được tiếp viên hàng không nhắc nhở. Tuy nhiên, cô đã tắt điện thoại rất lâu, cô vẫn cảm thấy mình quên mất thứ gì đó.

Cô quên mang thức ăn cho chó, trước khi đi, cô đã hỏi ý của Uông Hy Vắn xem có thể mang theo Kid (tên của chú chó) vì nếu để nó ở nhà thì sẽ chẳng có ai chăm sóc nó. Hấn cũng cho phép. Có điều, cô quên mang theo thức ăn cho Kid, đến Odessa phải mua thêm một túi thức ăn khác, cô chỉ sợ làm hấn bất tiện.

Cô lén nhìn về hướng Uông Hy Vắn, thấy hấn đang đọc tạp chí rất chăm chú. Bỗng hấn cất giọng:

"Trên mặt tôi dính gì à?"

Cô giật mình, ấp úng:

"Tôi...à không!" Cô tránh mặt hấn.

Uông Hy Vắn ngẩng đầu, hỏi:

"Có chuyện gì? Nói đi!"

Cô ậm à ậm ừ một lúc mới đáp:

"Tôi quên mang theo thức ăn cho chó. Sợ làm phiền anh!"

Hấn hơi nhướn mày, nói tiếp:

"Một lát xuống máy bay tôi sẽ cho người mua! Em sẽ không biết đường xá ở đó!"

Cô hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của hấn. Thật là kì lạ, cô cứ nghĩ hấn rồi sẽ nhắc nhở mà than rằng cô phiền quá. Thật không ngờ, hấn lại...

Cô nhìn ra cửa máy bay.

Từ Moscow đến Odessa không phải quá xa, hơn nữa, thời tiết hiện tại rất tốt, máy bay bay rất êm.

Máy bay hạ cánh, cô ra khỏi máy bay, xộc vào người cô là không khí trong lành đầu thu của Odessa, cảm giác se lạnh làm cô thấy gay mũi, khẽ hắt hơi mấy cái. Nếu không phải hơn một năm trước cô cắt amidan thì bây giờ cô đã không nhạy cảm với thời tiết như thế.

Uông Hy Vắn đi trước tuy im lặng nhưng vẫn rất để ý đến biểu hiện của cô.

Kéo hành lí ra xe đã đậu sẵn ở cửa sân bay, ngồi ghế sau, cô hít hơi liên tục. Tài xế lái xe bắt đầu khởi động xe, cô thì cứ nhìn qua kính xe quan sát khung cảnh đang lướt nhanh qua tầm mắt.

Chẳng biết đi được bao lâu, xe dừng lại trước một căn biệt thự to và đồ sộ. Hồng Thất ngạc nhiên ngược nhìn những gì trong tầm mắt. Đây là nơi cô sẽ sống trong một tuần tới? Có lẽ mọi thứ sẽ rất ổn.

Cô đi vào trong, luôn luôn theo sau Ông Hy Vấn. Đến phòng khách, một bà quản gia đứng chờ sẵn, cúi đầu chào.

Mai quản gia nhìn thấy cô, sững sờ thốt lên:

"Hồng tiểu thư."

Cô sững sờ nhìn đi quản gia, hỏi:

"Cháu có quen đi sao?"

Mai quản gia còn chưa kịp đáp lời thì Ông Hy Vấn đã nói:

"Di Mai đem Eli lên phòng đi!"

Nói xong hần quay sang phía Hồng Thất, dặn dò:

"Xếp hành lí xong xuống phòng làm việc của tôi!"

Cô khẽ gật đầu rồi đi theo di Mai.

Vừa đi, di Mai chỉ hỏi cô một câu:

"Tiểu thư Eli trước đây có từng gặp tôi chưa?"

Cô rất ngạc nhiên, ngập thơ đáp:

"Đây là lần đầu tiên cháu gặp di!"

Di Mai cũng gật đầu. Trong đầu di cứ bán tính bán nghi, Eli thật sự rất giống Hồng Thất. Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng di Mai vẫn nhớ rất kĩ khuôn mặt lẫn giọng nói của cô, di rất ấn tượng với cô bé này, từ lâu vẫn rất yêu quý cô, cái chết cô năm đó thật sự đã để lại nỗi kinh hoàng, chẳng ai dám nhắc đến cô trước mặt Ông Hy Vấn lần nữa.

Sắp xếp một ít quần áo vào túi đồ, cô nhanh chóng chạy đi tìm phòng làm việc của hần. Nhờ sự hướng dẫn của di Mai, cô cũng tìm được.

Mở cửa phòng, bên trong không có ai. Cô đi vào trong, tiến về phía bàn làm việc, trên bàn bố trí một vài vật dụng rất gọn gàng.

Bên cạnh máy tính còn có một tấm ảnh, cô vừa có ý định lấy lên xem thì cùng lúc đó Ông Hy Vấn bước vào. Cô quay đầu nhìn thấy hần, có chút hốt hoảng, ấp úng:

"Chủ tịch..."

Hần đi vào trong, trên tay cầm một tập tài liệu, nhìn thấy cô liền hỏi:

"Ở đây có một số khu dùng tiếng Ukraina. Còn lại thì dùng tiếng Nga. Tiếng Nga em không được tốt, đừng ra ngoài nhiều, nếu không sẽ bị lạc."

Cô liền đáp:

"Vâng. Tôi biết rồi."

Hần ngồi xuống ghế, cô vẫn đứng đối diện bàn làm việc. Trong lòng cô có chút thấp thòm.

Ngày hôm sau...

Ông Hy Vấn rất thường xuyên ra ngoài, Hồng Thất ở nhà thấy rất buồn chán, cô liền ra ngoài đi dạo. Odessa quả thật có bầu không khí rất trong lành, tiết trời se se lạnh khiến cô thấy cay cay mũi. Cô đi dạo đêm trên vỉa hè thành phố khá lâu. Bất chợt nhìn thấy một đám người đang đứng trong góc tối ăn hiếp một cô bé nhỏ. Máu anh hùng trong cô lại nổi lên, chẳng biết vì sao lại lao tới bênh vực cô bé kia.

"Các anh đang làm gì vậy? Có tin tôi báo cảnh sát không?"

Họ nói bằng thứ tiếng kì lạ nên Hồng Thất chẳng hiểu gì. Cô nhào tới nắm tay cô bé kia kéo đi. Cả đám người kia cũng đuổi theo.

.....8h tối, Ông Hy Vấn về nhà, hần vừa về tới nơi đã hỏi Hồng Thất ở đâu. Di Mai thì không rõ, tất cả mọi người đều không rõ.

"Trong nhà bao nhiêu người, một Eli thôi cũng không quan sát được hay sao?"

Di Mai cùng một vài người làm khác cúi đầu, di Mai cũng giải thích:

"Lúc chiều tôi vẫn thấy tiểu thư Eli ở nhà, không hiểu sao bây giờ lại..."

Hắn nhú mày ngồi xuống ghế, tức giận nói:

"Cho người tìm khắp ngõ ngách cho tôi!"

Mọi người đều tủa ra đi tìm, Uông Hy Vãn đi nhanh ra gara xe, lái xe vòng quanh khắp ngõ hẻm tìm cô. Cảm giác lo lắng cũng giống như năm đó, hắn đi tìm cô, sợ hãi, hắn sợ cô xảy ra chuyện không hay. Cậu nói ury hiếp đó, hắn chỉ là che dấu cho sự sợ hãi của mình mà thôi. Thoáng chốc trước mắt hắn tràn đầy những giọt nước mắt của cô: đó là nước mắt của Hồng Thất, đồng thời cũng giống như nước mắt của Diễm Tâm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cứu em

Hồng Thất bỏ chạy thực mạng với cô gái kia, cô ta chỉ đường cho cô chạy đi rất xa, mà dường như đám người kia cũng không còn đuổi kịp nữa. Cô dừng lại, thở hồng hộc, cứ tưởng đã thoát được đám người đó, không ngờ, cô gái kia cũng là đồng lõa với bọn chúng. Một đám người từ trong bóng tối đi ra, trên tay lăm lăm vũ khí, một lòng muốn vây bắt cô. Lúc này Hồng Thất mới tỉnh ngộ mình vừa làm việc ngu ngốc như thế nào. Cô chỉ muốn làm việc tốt thôi mà, sao lại tệ thế này cơ chứ. Cô quay đầu cố thoát ra khỏi vòng vây. Nhưng làm sao thoát được mười mấy tên đó.

Cuối cùng cô bị vây lại, chụp thuốc mê rồi bị kéo lên một chiếc xe xa lạ.

Uông Hy Vãn cùng rất nhiều thuộc hạ tìm cô không ngừng, đến gần sáng, không có tin tức của cô, Uông Hy Vãn không thể chợp mắt. Mờ sáng, Uông Hy Vãn chợp mắt một chút, trong giấc mơ của hắn, hắn nhìn thấy Diễm Tâm, cô cuối cùng cũng chỉ còn là cái xác không hồn. Năm đó, hắn tìm kiếm cô, nhưng cô đã trốn tránh hắn, lâm vào tình trạng khó khăn vậy mà Diễm Tâm cũng không chịu cầu xin hắn.

Lần cuối cùng Diễm Tâm ôm lấy hắn cũng là lúc cô trút hơi thở cuối cùng, lần đầu tiên hắn thấy tim hắn như bị bóp nghẹt, đau đến không thể thở nổi.

Giật mình khỏi giấc mơ, hắn nhìn quanh, cố tìm hình bóng của Hồng Thất nhưng chẳng có ai. Hắn đột nhiên nhớ ra gì đó, đứng lên đi về phía máy tính. Nếu hắn nhớ không lầm thì gần ở Odessa rộ tin bắt cóc bán người, chẳng lẽ, Hồng Thất...

Hắn vội vã mặc thêm áo khoác, đi khỏi phòng.

"Chặn các chuyến tàu buổi sáng hôm nay ở cảng biển đen ngay cho tôi!" Uông Hy Vãn gọi điện thoại cho Thẩm Dịch Đình.

"Tôi biết rồi!"

Nếu không phải Uông Hy Vãn nghĩ sai thì Hồng Thất đã bị bắt cóc, sáng hôm nay nhất định sẽ bị đem lên tàu tẩu tán. Uông Hy Vãn phóng xe thẳng đến bến cảng, xuống xe, đưa cho thuộc hạ một tấm ảnh của em, phát lệnh lục soát toàn bộ tàu thuyền xuất nhập cảng.

Tìm hơn mười mấy tàu, vẫn không có chút tin tức của cô, Thẩm Dịch Đình sau khi nhận được bức ảnh Uông Hy Vãn đưa cho đã vô cùng bất ngờ. Đó chính là Hồng Thất, là cô gái năm đó gây ra sóng gió khiến mọi người tới tận bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Hắn chỉ cần chặn tàu, cho người lục soát, chắc chắn sẽ tìm được cô. Thẩm Dịch Đình bắt đầu dẫn mười mấy người không ngừng tìm kiếm. Đến một con thuyền nhỏ, Uông Hy Vãn đứng bên ngoài, vừa lúc ấy một đám người bề ngoài giống hệt ngư dân đẩy một chiếc xe đẩy trên tú đầy những tấm lưới.

Họ đi qua, nói chuyện bằng tiếng bản địa, họ cứ tưởng đã thoát được, không ngờ nửa đường, Uông Hy Vãn nghi ngờ ngăn cản họ liền bỏ chạy.

Giật tung những tấm lưới kia ra, không ai, chính là Hồng Thất. Ngay lúc đó, Thẩm Dịch Đình cũng vừa chạy tới, trước mắt là cô gái năm ấy...nhưng anh không nói gì cả, đứng nhìn Uông Hy Vãn đưa cô đi rồi chỉ lặng lẽ đi phía sau. Có lẽ, đó không phải là Hồng Thất, tai nạn đó là chính mắt anh và Uông Hy Vãn chứng kiến, làm sao cô có thể sống sót?

Uông Hy Vãn vội vã đưa Hồng Thất tới bệnh viện.

Thành phố T. 10h tối.

"Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..." Giọng nói êm êm của phía tổng đài cất lên.

"Em đã đi đâu vậy?" Tô Yến Thâm tự hỏi, bình thường mỗi tuần cô và anh đều gọi cho nhau. Vậy mà hai tuần qua, chẳng nhận được cuộc gọi nào từ cô, anh gọi thì cô không bắt máy.

Odessa, 10h tối...

Bệnh viện ở trung tâm thành phố vẫn ngập ánh đèn, không ít người ra vào bệnh viện, Uông Hy Vãn đứng trên ban công nhìn xuống cổng bên dưới, trên ngón tay điều thuốc vẫn bốc cháy, tỏa ra làn khói trắng lượn lờ càng làm cho diện mạo hần càng thêm u lạnh.

Năm năm rồi, chuyện cũ vẫn như ngày hôm qua, hần cứ khư khư giữ mãi những khát vọng có được cô, vậy mà....

Giảm liều thuốc tắt ngấm, hần đi vào phòng bệnh của Hồng Thất. Đứng cạnh cô, hần khoanh tay lạnh lùng, gương mặt sắc bén lặng lẽ nhìn cô. Đột nhiên, hần bế cô lên, trong đầu chỉ nhớ tới hình ảnh năm năm trước, khi cô đỡ cho hần một viên đạn, sau đó vì không muốn thông tin về cô bị phát hiện hần đã đem cô ra khỏi bệnh viện đó.

Lái xe thật nhanh về nhà, lúc hần bước xuống xe thì đi Mai đã đứng chờ sẵn, Uông Hy Vãn vừa bế Hồng Thất xuống xe, đi đã vội hỏi:

"Cô Eli làm sao vậy?"

Nhưng Uông Hy Vãn không đáp, đi thẳng lên lầu.

Hồng Thất được hần đem về phòng mình, nhẹ nhàng đặt lên giường, Uông Hy Vãn ngay lập tức gọi bác sĩ riêng tới nhà ngay.

Đến nửa đêm, Hồng Thất mở mắt, cô nhìn xung quanh, không gian tĩnh lặng vô cùng. Đột nhiên, cô nhìn về phía cửa sổ sát đất, nơi tấm màn không ngừng đung đưa vì gió, Uông Hy Vãn đứng đó, rất cô độc, trong những ngón tay thon dài, hần cầm chắc một chiếc ly chân đế cao thường dùng uống rượu vang, bên trong là loại chất lỏng sóng sánh, dường như phát sáng dưới ánh đèn lập lòe.

Uông Hy Vãn không phát giác được sự tỉnh dậy của cô, hoàn toàn chìm đắm trong thứ cồn cao, một không gian mà hần vẽ nên. Giữa lúc ấy, cô cũng chợt phát hiện, Uông Hy Vãn còn thần bí hơn những gì cô tưởng nhiều.

Cô nhẹ nhàng bước xuống khỏi giường, hướng về phía hần, cô muốn hỏi hần một chuyện, có phải trước đây hần từng quen biết cô, làm sao mỗi lần cô gặp hần đến có cảm giác gần gũi nhưng rất vô tâm, lạnh nhạt?

"Chủ..."

Hần quay đầu lại, khuôn mặt hần đứng ngược sáng trở nên khó đoán:

"Tỉnh dậy rồi sao? Tôi từng dặn như thế nào? Tôi không cho phép em tự ý ra khỏi biệt thự này nữa bước!"

"Chủ tịch, tôi...xin lỗi, tôi...chỉ là...thấy hơi ngột ngạt...nên mới!"

"Bốp!" "Leng keng!" - tiếng vỡ vụn của ly thủy tinh vừa bị hần ném lên đầu giường, mảnh vỡ sắc nhọn như dao văng ra đầu trên giường, nếu như vô tình ngã xuống giường ấy, chắc là sẽ bị cắt đến không thể nhận ra.

"Thất Thất, nơi này làm em thấy ngột ngạt sao? Nó sẽ là nhà em sau này!" Hần quát lớn.

Cô cũng chẳng kém, cự cãi:

"Chủ tịch, mặc dù tôi gây rắc rối cho ông, nhưng ông cũng không thể đem nhốt tôi như thế được."

Uông Hy Vãn mất đo hần lên tia máu, mày nheo lại, giống như chim đại bàng đang ngắm con mồi một khoảng cách rất xa, tập trung cao độ.

Hần bước tới nắm lấy hai cổ tay cô, chỉ còn vài xăng ti mét thì hần có thể đã chạm môi mình lên môi cô:

"Tôi nói cho em biết, cho dù nhớ hay quên, Hồng Thất hay Eli đều là người của tôi."

Không cho Hồng Thất có cơ hội phản bác, hần mãnh liệt hôn cô, trong bóng hần bấy giờ chỉ chưa xốt, môi cô bị hần cắn đến bật máu, mùi máu tanh càng khiến tâm ma trong hần trở dậy điên cuồng độc chiếm Hồng Thất, bấy giờ đột nhiên trong vị máu tanh, nước mắt mặn đắng của Hồng Thất cũng hòa lẫn khiến hần như bùng tỉnh.

Cô hoàn toàn không biết những gì Uông Hy Vãn nói là gì, cô bị hần làm vậy không thể không kích động để trốn tránh, uất ức, cô chẳng thể chống lại cánh tay vừa cứng vừa hữu lực như của hần.

Hần vừa buông tay cô ra thì trên cổ tay đã có vết ghì siết đỏ ửng, hần đẩy mạnh khiến cô ngã cuống sà nhà. Cô chống tay đứng lên, nhắm hướng cửa phòng mà chạy thật nhanh, nhưng cánh cửa phòng đóng chặt, bấy giờ tim cô chợt run rẩy một hồi, cô đang ở đâu vậy, xung quanh tối đen như mực, cô hoảng hốt khi Uông Hy Vãn đang tiến về hướng cô, trong tâm trí cô chợt lóe lên hình bóng mập mờ. Uông Hy Vãn trong đêm tối bước xuống xe, đôi mắt như quỷ dữ bắt lấy cô, cô khóc rất nhiều, nhưng cũng quyết liệt chống cự hần.

"Đừng lại gần tôi!" Cô hét lớn.

Nhưng hắn vẫn không dừng lại, cô dốc hết sức cô vịn tay nắm cửa, một bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay cô kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Muốn kết hôn sao? Em đừng mơ!

“Bỏ tôi ra!”

“Làm thế nào? Làm thế nào để tôi có thể trói chặt em ở đây?” Hắn cảm phần hỏi cô, một tay cố định cô trên tường, một tay xé toạc một bên vai áo cô.

“Tôi không biết, tôi không biết người anh nói đến là ai! Tôi có bạn trai rồi, chúng tôi sắp kết hôn rồi, anh không được làm như vậy!” Cô nửa sợ hãi nửa giận dữ đáp.

Trong bóng đêm mờ ảo, cô khẽ nhìn qua đôi mắt màu xanh biển của hắn, bàn tay nắm lấy mảnh áo thật chặt. Nhưng người trước mặt cô đã dường như quên đi hết tất cả những giới hạn, từng chút từng chút một xâm chiếm cô. Cô nghĩ mình nên kêu cứu, nhưng cô cũng vô tình nhớ ra, biệt thự này to như vậy, hơn nữa, người trong biệt thự đều là người của hắn, cô không chắc ai đó dám cứu cô.

“Sắp kết hôn?” Ông Hy Ván bóp chặt cằm cô, gần từng chữ một:

“Tôi không cho phép!”

“Tôi...”

Không để cô kịp nói hết câu, phần váy ngủ của cô đã bị hắn từ lúc nào kéo ra khỏi cô.

“Tốt lắm! Kết hôn? Để xem thằng đàn ông nào muốn giúp tôi đồ vỏ!”

Nói rồi mặc kệ sự chống cự yếu ớt của cô, hắn đẩy cô ngã xuống một góc giường, ngay lúc cô không chú ý nhất đem cô chìm vào trầm luân...

“Anh có được cơ thể tôi, nhưng tuyệt đối, sẽ không bao giờ có trái tim tôi.”

Cô đau đớn bấu lấy ga giường cũng nhất quyết không kêu đau, vô tình cô chạm phải những mảnh vỡ ly thủy tinh lúc này, chúng cắt vào lòng bàn tay những vết cắt vừa sâu vừa dài. Nhưng nỗi đau không phải ở tay hay hạ thể mà từ trong tim cô, cô thấy mình có lỗi với Tô Yến Thâm.

Bất giác cô rơi nước mắt, miệng niệm thầm:

“Xin lỗi anh, Tô Yến Thâm, Tô Yến Thâm...”

Nhưng không may, những lời nói đó đều lọt vào tai Ông Hy Ván, hắn vươn tay bóp chặt lấy cổ, nghiến răng nói:

“Tôi không thích người phụ nữ đang ở dưới thân mình lại gọi tên người đàn ông khác! Cô chỉ tuyệt đối nhìn tôi, gọi tôi mà thôi!”

Cô nắm lấy cổ tay hắn, cố hô hấp nhưng dường như không thể, cô chỉ nói một cách khỏ sở một câu:

“Không...a!”

Hắn đẩy hông thật mạnh, đâm tất cả chôn vào trong cô, trên trán dường như đã hiện rõ sự giận dữ:

“Không gọi? Rồi em sẽ cầu xin tôi!”

“A..! Làm ơn...tôi không muốn, dừng lại!”

Ông Hy Ván xoay người cô quỳ trên giường, hai tay khóa chặt cô, từ phía sau đẩy tới, khiến cô thét lên thành tiếng.

Cửa sổ sát đất lượn vào những đợt gió lạnh thấu xương, tuyết đầu mùa! Tuyết đầu mùa rơi rồi.

Những vết thương của cô không ngừng chảy máu, do trời tối nên chẳng ai để ý, trên ga giường màu trắng tinh từ lúc nào đã đỏ máu.

“Tôi không...đau quá!”

“Cầu xin anh...”

Cứ như thế, đêm hôm đó, khi tuyết đầu mùa vừa rơi, Hồng Thất bị hấn dày vò không ngừng. Nhưng có một lúc, hấn cứ nhìn chăm chăm lên cổ và xương quai xanh của cô, hỏi:

“Chip định vị của tôi em đã hủy, nhưng em đã làm gì bản thân, đến tôi em cũng quên?”

Cô vừa khóc vừa quay đi, nhất quyết không nói gì, cô cũng không biết, sáng ngày mai cô có được yên ổn hay không?

Nửa đêm, cô khê cửa mình, vết thương trên tay đã không chảy máu nữa, cô mang cánh tay đầy máu cô mình thần thờ mở cửa phòng đi ra ngoài. Bên ngoài, con chó nằm ngủ trên tấm thảm của nó một cách yên ổn. Cô như hết sức lực quỵ xuống đất, chiếc váy ngủ mỏng manh không che cô khỏi gió lạnh thổi từ cửa sổ vào. Con chó không nhận ra sự hiện diện của cô ở đây, còn cô chỉ cô đơn nhìn con chó.

Hồng Thất mở hai lòng bàn tay ra, vết máu đã khô đóng trên cánh tay cô và bị bết vào da màu đỏ rực, mùi tanh vẫn còn, trong đầu cô chợt có ý nghĩ, cô có nên kết thúc cuộc đời của mình ở đây không? Đơn giản vô cùng, một nhát dao cửa qua cổ tay, máu sẽ chảy hết, cô sẽ từ từ quên đi tui nhục ngày hôm nay. Đúng vậy! Cô đi về hướng phòng bếp, với tay lấy một con dao nhỏ nhưng sắc bén, đi đến phòng tắm. Cô mở nước chảy đầy bồn rửa tay, nhìn mình vào gương cô chỉ thấy một người đàn bà dơ bẩn, trên cổ, trên tai toàn là vết hôn, môi cô bị cắn sưng tấy, tóc rối bù, đôi mắt vô hồn...Cô đập tay vào gương hét lên đau đớn, mảnh gương vỡ nát, đâm vào tay cô đau đớn, máu nhỏ xuống sàn nhà đỏ tươi. Cô ngồi xuống nền nhà vô thức, mặc kệ những mảnh vỡ sắt bén kia có làm cô bị thương thế nào cô cũng không quan tâm.

Cô nhìn tay mình chảy máu, đầu óc choáng váng, mơ mơ tỉnh tỉnh. Cô nghe thấy tiếng chú chó sủa lớn, rồi ai đó đẩy cửa phòng tắm, anh ta cầm lấy hai cánh tay cô, nói lớn tiếng nhưng không giấu được sự sợ hãi:

“Em điên rồi sao? Tỉnh lại, tôi không cho phép em chết!”

Cô chẳng nhìn thấy phía trước mắt mình có hình thù gì, tất cả đều như một màn sương.

Trên người, trên nền đất cô đều đầm máu...

Tô Yến Thâm đi làm về muộn, lúc mở tủ lạnh ra rót nước vô tình làm rơi cốc thủy tinh xuống đất, trong lòng có chút bất an. Anh gọi điện ngay cho cô, nhưng không có ai nhắc máy. Trong lòng Tô Yến Thâm thực sự rất bất an, anh liền gọi cho trợ lý đặt vé máy bay đi Nga chuyển sớm nhất. Thời tiết không ổn định thế này máy bay sẽ rất khó cất cánh, mấy ngày hôm sau sẽ có thể có tuyết lớn, các chuyến bay sẽ bị hoãn lại...

Tô Yến Thâm đóng cửa chính, giữa đêm lái xe đến nhà thờ, anh theo đạo Thiên Chúa, anh tin, Chúa sẽ luôn bảo vệ mọi người, cả Hồng Thất.

Bác sĩ túc trực ở biệt thự từ nửa đêm, vết thương của Hồng Thất vô cùng nghiêm trọng, còn bị mất máu quá nhiều, bác sĩ đành phải truyền máu tươi cho cô. Cũng thật may, trong nhóm có người có nhóm máu phù hợp để truyền cho cô.

Uông Hy Vãn ngồi bên ngoài, trên ngón tay vẫn kẹp điều thuốc đang cháy, hấn không hoàn toàn hút thuốc, nhưng trong lúc này, hấn thấy rất khó chịu, chênh vênh không thể tả. Cô ghét hấn đến thế sao? Hấn chạm vào cô liền khiến cô phải tự tử. Nhưng đúng ngay thời khắc nhìn thấy cô nằm trong vùng máu đỏ tươi, thân thể không nơi nào là không không thương tích, hấn thấy rất có lỗi, lẽ ra, hấn không nên làm đau cô, làm cô sợ hãi, tuyệt vọng đến phải tự vẫn.

Thời gian trôi qua, khi các bác sĩ đi ra ngoài, mới vội vã hỏi tình hình của cô:

“Cô ấy..!”

“Tiểu thư bị thương rất nặng, có thể, sẽ để lại sẹo!”

“Tôi muốn các ông...bằng mọi cách đừng để lại sẹo cho cô ấy. Trên người phụ nữ tuyệt nhiên không nên có sẹo!”

“Chúng tôi biết rồi!”

Nói rồi nhóm bác sĩ rời đi. Uông Hy Vãn lặng lẽ mở cửa phòng, nhìn cô đang nằm yên trên giường, hấn chăm chăm tiến vào. Cô nhắm nghiền mắt, nhưng dường như, cô không ngủ, cô biết sự có mặt của Uông Hy Vãn ở đây.

Hấn thì ngược lại, hấn không biết cô vẫn tỉnh, đi đến bên giường, hấn ngồi xuống, quan sát những chỗ băng bó của cô, trên tay, trên chân, và hình như còn có cả trên lưng nữa. Hấn ngồi nhìn cô hồi lâu, hấn đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên trán cô. Bây giờ cô chợt thấy thứ gì ấm nóng đổ xuống má mình, giống như... nước mắt vậy.

Cô từng nghe ở một nơi, người đàn ông chỉ khóc duy nhất một lần cho người con gái mà họ yêu thương. Thật vậy sao? Cô không tin. Bởi vì, Uông Hy Vãn chắc chắn không yêu cô.

Một lát sau, Uông Hy Vãn rời đi, cô mở mắt, nhìn thấy trên bức tường đối diện là một bức tranh, trong tranh là khung tuyết rơi vào một đêm đen, bóng tối như bao trùm lấy không gian, thứ phát sáng duy nhất chính là ánh đèn của một người phụ nữ đang đứng đợi ai đó. Tuyết rất lớn, nhưng cô ta vẫn ngồi đó, tuyết rơi dày trên mũ áo và khăn choàng của cô ta.

Cô nhắm mắt, lòng bình yên lạ thường, số phận đã đặt như thế ư? Cô cũng không rõ nữa, thật kì lạ!

Chương 25: Bỏ trốn

Vết thương của cô rất nặng, mấy ngày sau mà tình trạng đau nhức vẫn không khỏi. Hồng Thất đề ý thấy hình như Uông Hy Vãn muốn tránh mặt mình, đã một ngày cô không nhìn thấy hấn rồi.

Ở tầng ba, cô buộc phải nằm trên giường hoàn toàn. Đúng lúc cô đang thở dài thì nghe thấy tiếng xe hơi bên dưới. Cô nhắm mắt, chỉ sợ Uông Hy Vãn đã về rồi.

Một lát sau cô vẫn không thấy động tĩnh gì, cô cố cựa mình, xoay người xuống giường. Kid nhìn thấy cô ngồi dậy liền cất tiếng sủa, cô liền đưa tay lên miệng “xuyt” một tiếng, chú chó liền yên lặng. Hai bàn tay cô ngờ nghếch chống cơ thể đứng lên, cô từng bước từng bước đi ra khỏi phòng. Vừa bước tới cửa đã nhìn thấy một cô gái. Nếu cô nhớ không nhầm, đó là cô gái từng đi cùng Uông Hy Vãn đến công ty, tên gì nhỉ? Hình như là...Dung Hoa.

Dung Hoa nhìn thấy Hồng Thất đứng đó trờ mắt ngạc nhiên, không phải...không phải cô ta đã chết trong vụ tai nạn đó rồi sao? Tại sao có thể xuất hiện ở đây?

Hồng Thất nhìn cô ngơ ngẩn.

Dung Hoa đánh giọng hỏi:

“Sao cô lại ở đây?”

Hồng Thất hỏi lại:

“Cô biết tôi sao? Đây là lần đầu chúng ta gặp nhau cơ mà?”

Dung Hoa nhú mày, cười khẩy nói:

“Cô đùa với tôi à? Cô làm gì ở đây? Có phải sẽ lại quyến rũ anh Hy Vãn nữa, có đúng không?”

Thật hay! Hồng Thất tức giận nói:

“Mong cô tự trọng, chúng ra là lần đầu tiên gặp, cô lại nói tôi như vậy!”

“Còn giả ngây! Cô thật là đóng kịch quá giỏi rồi!” Dung Hoa nói.

“Cô hãy thể hiện mình là người có giá trị chút đi, không phải cái gì cũng nói được đâu!” Hồng Thất đáp.

Dung Hoa nhăn mày, giận đến đỏ mặt, vung tay tát Hồng Thất. Thật may mắn Hồng Thất kịp né tránh, nhưng không ngờ, Dung Hoa mất thăng bằng, trượt chân ngã xuống cầu thang.

Ngay lúc ấy, Uông Hy Vãn cũng đi vào, nhìn thấy Dung Hoa ngã xuống vội vàng đỡ cô ta. Nhìn thấy Uông Hy Vãn cô ta liền bù lu bù loa lên nói:

“Anh Hy Vãn, anh phải đòi lại công đạo cho em. Em vừa đến đây đã nhìn thấy cô ta, định chào hỏi không ngờ cô ta không nói lí lẽ đẩy em ngã xuống cầu thang. Hôm nay may mắn, nhưng nếu có lần khác, xảy ra chuyện gì thì sẽ thế nào?”

Uông Hy Vãn lặng thinh, nghe rõ rồi nhưng đúng là không biết phải làm sao.

Trước thái độ lạnh im của Hồng Thất, Uông Hy Vãn gọi di Mai đưa Dung Hoa đi bệnh viện.

Dung Hoa tuy không đồng tình nhưng cuối cùng cũng phải đi.

Sau khi di Mai đưa Dung Hoa đi khỏi, Uông Hy Vãn từng bước đi lên lầu. Hồng Thất đảo mắt, lùi dần về sau, trong lòng có chút bất an, cô quay đầu định đi về phòng thì hấn đã kịp kéo tay cô trở lại.

“Sao lại ra đây?”

Cô tránh mặt hấn, cố giật tay ra khỏi tay hấn.

Cô né được hấn rồi, đi thẳng về phòng. Hấn thả tay cô ra là vì sợ làm cô đau. Nhìn xem, hai tay cô hôm qua không nơi nào không dính máu, chắc chắn ngày hôm nay sẽ đau đến phát khóc.

Hắn đứng bên ngoài một hồi lâu, cuối cùng mới mở cửa phòng, im lặng đi vào. Ngồi xuống giường nơi cô đang nằm, hắn ngoảnh đầu nhìn cô, cất giọng ôn nhu:

“Từ nay, có thể cam tâm ở bên tôi được không? Tôi nhất định sẽ cho em một mái nhà an yên!”

Cô ngoảnh đầu, vừa lúc bắt gặp ngay ánh mắt của hắn, cô cắn môi, kiên quyết đáp:

“Chủ tịch...tôi không thể!”

Bên ngoài cửa sổ có một chiếc lá bay xuống, tuyết rơi chậm chạp.

Hắn tức giận, nắm chặt lấy cổ tay cô, gằn giọng:

“Tôi đã nói, đừng gọi tôi như thế! Tôi xa lạ đến thế sao? Người đó là ai? Vì sao nhất quyết phải cưới hắn ta mà không phải tôi?”

Cô nghiêng chặt răng, gằn giọng:

“Cho dù thế nào, tôi vẫn không phải là người anh nhắc đến!”

Hắn buông tay cô ra, một vết máu loang trên gối trắng, cô vội bỏ chạy khỏi phòng, để hắn một mình trên giường gục đầu khó chịu.

Cô không biết từ lúc nào mình đã khóc, trước nay cô rất mạnh mẽ, nhất định không chịu khuất phục trước chuyện gì, vì sao, khi đối diện với hắn, cô luôn có gì sợ hãi ám ảnh, tồn sùng nhưng cũng vô cùng chán ghét. Rốt cuộc cô đã quên điều gì gay chỉ là người giống người thôi.

Cô chạy vào phòng khách, lấy điện thoại bàn, ấn số gọi điện cho Tô Yến Thâm. Chuông điện thoại reo một lúc, anh nhắc máy:

“Hong Thất, em đang ở đâu? Anh gọi cho em không được!”

Cô cố trấn tĩnh nhịp thở, đáp:

“Em đang đi công tác. Có một chuyện em muốn hỏi anh. Trước đây, trước khi bị tai nạn ấy, có việc gì mà em đã quên không?”

Tô Yến Thâm hơi kinh ngạc, nói:

“Em hỏi gì lạ thế? Quên ư? Em không quên!”

“Em muốn...hoãn đám cưới lại!”

Tô Yến Thâm thấy lòng bất an:

“Sao em lại đột ngột đến vậy?”

“Em chỉ muốn suy nghĩ một số chuyện. Có thể, em đã quên đi chuyện gì đó! Hoặc cũng có thể, bây giờ em chưa sẵn sàng cho việc kết hôn!”

Tô Yến Thâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ quả lắc đang quay trên tường, khẽ đáp:

“Vậy thì anh sẽ đợi lại! Em cứ suy nghĩ cho kĩ đi. Yêu em!”

“Em cũng vậy!”

Cô cúp máy, nhìn ra cổng nhà, lúc này trời đã về chiều, cô nhìn xung quanh, không một bóng người. Trong đầu cô đang nghĩ mình nên đi đâu giữa mênh mông tuyết trắng này đây? Cô chẳng biết nữa, nhưng cô phải đi thôi, cô bắt đầu chạy thật nhanh, cô không quay đầu nhìn lại một lần nào.

Cô chạy ra khỏi nhà trong tình trạng toàn thân nhuộm chút máu đỏ, vết thương ở tay càng chảy máu nhiều hơn. Tuyết trắng rơi xuống tóc, đậu trên vai Hồng Thất đầy tinh khiết.

Cô càng đi thì càng thấy phía trước mờ mịt, càng không thấy một bóng người nào, bỗng chốc cô thấy cả bầu trời đen đặc mà cô đã ngã xuống từ lúc nào, trong phút chốc, cô nhìn thấy một màn tuyết mờ ảo, rồi cơ thể như không còn chút sức lực nào, cô ngã xuống.

Tuyết rơi rất lớn, trong cơn mơ màng, cô nằm về một chuôi dài những sự kiện về quá khứ.

Năm cô 17 tuổi, cô bị bắt cóc bán đi, cô còn nhớ rõ đêm mưa hôm ấy, khi cô bé tội nghiệp kia bị giết một cách dã man, ngay cả lần đầu tiên cô gặp được Ông Hy Vãn, lần cô bị hắn đem trả ngược lại quán bar Thủy Tinh, lần cô bỏ trốn, về câu nói hắn uy hiếp cô:

“Không được bỏ trốn, nếu không tôi sẽ bán em ngược lại về chỗ cũ! Cho em sống không bằng một con nô lệ quý dưới chân người khác, cuối cùng là chết một cách thê thảm nhất có thể.”

Ngay cả lần cô đi dưới tuyết, lạnh lẽo nhưng vô cùng vui vẻ, cô nhớ ra rồi: Thẩm Dịch Đình.

Cô giật mình thức dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường, bên cạnh là di Mai gục đầu ngủ quên bên cạnh cô. Cô muốn cất tiếng gọi nhưng cổ họng đã nghẹn ứ. Đúng lúc đó Uông Hy Vãn đi vào, trên tay còn cầm theo một ly sữa. Hấn nhìn thấy cô tỉnh lại vẫn không nói câu gì, chỉ gọi di Mai dậy, nhờ di Mai một việc gì đó. Di Mai ngay lập tức đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại mình Uông Hy Vãn và Hồng Thất, hấn đặt ly sữa xuống, nói:

"Em bị ngất đi trong đám tuyết, phổi em bị tổn thương khá nặng, bây giờ không thể nói chuyện, uống ly sữa ấm này vào sẽ thấy dễ chịu hơn."

Hấn đỡ cô dậy, đưa ly sữa kề môi cô, nhưng cô tránh ra, tự tay nâng ly sữa để uống. Hấn vẫn im lặng không nói gì, chờ cô ngủ thiếp đi mới ra ngoài.

Có lẽ, đã đến lúc rồi.

Tô Yến Thâm kéo va li bước vào sân bay, tay vẫn phải cầm điện thoại gọi điện cho trợ lý. Anh đột ngột va phải một cô gái, mà dường như sức khỏe cô gái này không ổn, lúc đứng lên lao đảo liền ngã xuống. Tô Yến Thâm liền đỡ cô đến phòng y tế của sân bay rồi mới lên máy bay.

Chuyến bay lần này, anh nhất định sẽ đến nơi Hồng Thất đang sống.

Vừa xuống máy bay, Tô Yến Thâm đã bắt taxi đến địa chỉ nhà của cô. Lúc trước cô từng tiết lộ mật khẩu nhà với anh, nên việc vào trong đã rất dễ dàng.

Một tuần trôi qua, cô vẫn chưa về nhà.

Odessa, biệt thự của Uông Hy Vãn.

Hồng Thất đã thấy ổn hơn, buổi sáng, cô không thấy Uông Hy Vãn ở đâu, đến tận buổi chiều, hấn mới trở về, nhưng hình như còn say nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hấn bị ốm

Cô chạy xuống cầu thang, vừa đứng lúc Uông Hy Vãn xiêu vẹo bước vào nhà, di Mai đang đỡ hấn. Hấn nhìn thấy cô thì né khỏi tay của di Mai, gọi:

"Em, lại đây!"

Cô hơi ngần ra, sau đó cũng bước về phía hấn, hấn dựa vào tay cô, bước lên lầu, người hấn nồng nặc mùi rượu, còn bị ướt.

Cô đỡ hấn dần lên lầu, di Mai mở cửa phòng, khó khăn lắm cả hai người mới đỡ hấn vào được phòng tắm.

Cô nhìn di Mai, di Mai cũng nhìn cô, Uông Hy Vãn say quá, phải làm sao để thay quần áo đây, quần áo đang ướt, để lâu hấn sẽ bị bệnh. Di Mai ngăn người một lát thì Uông Hy Vãn nói nhỏ:

"Đi ra ngoài đi, cô ấy giúp tôi là được rồi!"

Thế là di Mai ra ngoài, ngay cả Hồng Thất cũng không kịp nói câu nào. Hấn tựa người lên bồn rửa tay, trông khá mệt mỏi, trên cánh tay còn bị thương, đúng là cô lúc này không để ý, vết thương này là do dao gây ra, máu chảy ướt cả cánh tay hấn.

Hấn nhăn mày giục cô:

"Còn đứng đó làm gì? Cởi áo giúp tôi, tay tôi bị thương rồi!"

Cô cũng chậm chậm làm theo. Cô vốn dĩ thấy rất sợ những vết cắt, nhìn vết thương của chính mình lần trước cô đã rất sợ rồi, vết thương của hấn sâu như vậy, còn thấy thịt bên trong, cô hơi run thật.

Cô tháo từng cúc áo một, cởi xong áo cô chỉ chú ý đến vết thương trên cánh tay của hấn.

Phần còn lại là hấn tự thay, cô chỉ chờ bên ngoài, chọn lấy một bộ quần áo thoải mái cho hấn, im lặng chờ đợi. Khi âm thanh nước chảy vang lên cũng đúng lúc cô khẽ hỏi:

"Sao anh lại bị thương?"

Hỏi xong cô lại thấy rất ngượng. Nhưng hấn cũng đáp:

“Có chút việc. Phiên em lấy bông băng sẵn, băng bó giúp tôi.”

Thời tiết khá lạnh, mà máy sưởi trong phòng hình như hoạt động không tốt nên Hồng Thất thấy khá lạnh. Sau khi chuẩn bị bông băng, cô chọn lại cho hắn một cái áo dày hơn một chút.

Hắn tắm xong, bước ra ngoài với chỉ một cái khăn tắm quấn ngang hông. Hồng Thất ngượng ngùng hơi cúi đầu, đưa quần áo cho hắn. Hắn nhìn qua cô rồi vào phòng thay quần áo.

Lúc trở ra, hắn chưa mặc áo, vết thương trên cánh tay bị chảy máu.

Hắn ngồi xuống giường, ra hiệu cho cô giúp hắn băng bó. Cô ngoan ngoãn ngồi xuống sát trùng vết thương, chắc là đau lắm. Cô còn nhớ mỗi lần cô thay bông băng trong những lần trước, phải nói là đau đến chảy nước mắt. Cô nhẹ nhàng lau máu, sát trùng bằng cồn, bôi thuốc trị thương, mỗi lần hắn hơi nhăn mày là cô y như rằng sẽ giặt mình thu tay lại, sợ làm đau hắn.

Băng ga rô xong vết thương Uông Hy Vãn mặc áo vào. Đúng lúc ấy di Mai đem một ly nước chanh vào, hắn chỉ uống một ngụm rồi kéo Hồng Thất vào chăn ngủ.

Di Mai chỉ cười nhẹ rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Hồng Thất bị quấn trong chăn cố tìm nơi có thể chui đầu ra, nói:

“Anh bỏ tôi ra!”

Nhưng trái lại với cô, hắn đã nhắm mắt yên bình mà ngủ.

Cô hơi ngán ra khi nhìn thấy dáng ngủ hiền hậu của hắn. Đã từng thấy rất nhiều lần, vì sao lần nào cô cũng như cô ngốc chìm đắm vào hắn.

Không sai! Cô đã nhớ lại tất cả.

Hôm đó là một chiều mưa, quán bar Thủy Tinh bị cảnh sát điều tra. Đội cứu hộ đã tìm ra nơi chôn xác của cô bé tội nghiệp năm xưa.

Hôm ấy Uông Hy Vãn đã đến Nga, hắn hoàn toàn không hay biết cô đã được cứu về nhà. Sau khi được Trịnh Thiên báo, hắn ngay lập tức tra định vị của cô, cho người chặn cô ngang trên đường lớn. Cô không về được.

Cha mẹ cô đến sân bay đón cô, không may gặp tai nạn xe thảm khốc mà mất mạng. Cô sau khi được báo tin dữ đã không thể kiềm chế.

Hôm xảy ra tai nạn Hồng Thất tự lấy xe của hắn lái đến thành phố, tay lái của cô yếu, hơn nữa đường chính có rất nhiều xe, cô vì né một chiếc xe hơi phía trước mà tông vào dải phân cách. Chiếc xe hôm đó đã nổ tung khi cô vừa được đưa ra khỏi xe, khói lửa, tiếng khóc đau đớn của cô, Tô Yến Thâm...khung cảnh rối loạn cứ xuất hiện trong đầu Hồng Thất.

Nếu như hôm đó Uông Hy Vãn không cho người cản cô, có lẽ cô sẽ về nhìn cha mẹ lần cuối được.

Cô chợt thay đổi sắc mặt, tròng mắt, cô chỉ muốn đoạt mạng hắn mà thôi.

Đột nhiên hắn mở mắt, đôi mắt xanh ấy như chứa đựng cả một đại dương rộng lớn. Cô tự hỏi, tại sao cha hắn lại cường hiếp mẹ hắn. Người đàn ông đó, thật giống hắn bây giờ? Nhấn tâm, vô tình...?

“Đang nghĩ gì vậy?”

Cô ngước nhìn hắn, lắc đầu:

“Không có!”

Hắn nhướn mày:

“Vậy sao?”

Cô im lặng, xoay người sang hướng khác, vùi đầu vào chăn ấm. Uông Hy Vãn khoác tay qua eo cô nắm chặt hai cổ tay cô, giống như sợ cô bỏ đi.

Cô thầm nghĩ, người đàn ông này thật bá đạo, đến ngủ cũng không cho người khác chút không gian để giãy giụa.

Nếu cô nhớ không lầm, hắn là chủ mưu đường dây mua bán heroin từ Trung Quốc sang Cam - pu - chia, nếu cô tìm được chứng cứ buộc tội hắn thì cô sẽ có thể khiến hắn vào tù. Cô cần tiếp cận với hắn hơn, làm cho hắn tin tưởng cô, cô sẽ cung cấp thông tin cho cảnh sát, chắc chắn hắn sẽ không thể thoát tội.

Tô Yến Thâm ở nhà cô chờ rất lâu, một buổi sáng tuyết rơi dày, cô nhắn tin cho anh:

“Chúng ta...tạm xa nhau một thời gian được không anh?”

Anh giật mình đứng phắt dậy, mở điện thoại gọi cho một thám tử mà ạn quen biết ở Nga:

“Jason, cậu điều tra giúp tôi một người!”

“Một tuần sau đã có ngay kết quả:

Hồng Thất, tên tiếng Nga là Eli.

Thư ký của Chủ tịch công ty bất động sản Uông Chấn: Uông Hy Vãn, tên tiếng Nga là Cadi Jayki...”

Vừa nghe qua cái tên này Tô Yên Thâm đã thấy rất quen.

Thám tử nói tiếp:

“...Một tháng trước Hồng Thất và Uông Hy Vãn đều có chuyến công tác ở Odessa. Đến hôm nay vẫn chưa quay về.

Hiện tại, cô ấy đang sống ở biệt thự của chủ tịch Uông!”

Tô Yên Thâm gật đầu.

Anh ngay lập tức đặt vé máy bay sang Odessa, anh nhất định sẽ đi tìm cô về lại.

Nửa đêm, Hồng Thất thức dậy vì chạm trúng một cơ thể nóng như lửa đốt. Cô quay về phía hần mới lơ mơ thấy hần nhũ mảy, mồ hôi chảy trên trán.

Cô mở chăn ra, máy sưởi bị hỏng nên trong phòng lạnh vô cùng mà cô thì đang quấn hết cái chăn, mà hần thì chỉ vón vện một cái áo và một cái quần mỏng. Cô đưa tay sờ trán hần, không may rồi, hần sốt thật.

Cô xuống giường, chạy xuống lầu gọi di Mai. Biết Uông Hy Vãn bị sốt mà trong phòng không có máy sưởi di ngay lập tức giục Hồng Thất đỡ hần sang phòng máy sưởi không bị hỏng.

Cô vừa đỡ hần vừa thầm nghĩ:

“Ăn gì mà nặng thế không biết!”

Gần phòng này nhất chỉ có phòng cô, cô không muốn phải đi xa nên quyết định đưa hần vào căn phòng ấy.

Di Mai nói hần sốt cao quá, cần gọi bác sĩ gấp, còn dặn cô đừng đắp chăn quá dày cho hần, tốt nhất là cởi bớt quần áo cho hần ra, nếu không sẽ rất khó hạ sốt.

Cô nhúng khăn ẩm đắp lên trán cho hần.

Di Mai gọi điện thoại cho bác sĩ nhưng bác sĩ đang có một ca cấp cứu ở bệnh viện nên sẽ đến muộn.

Di Mai đi vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Hồng Thất.

Bỗng di nói:

“Thật giống với ngài Uông năm đó.”

“Con...muốn biết về chuyện năm đó!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lốt Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hần bị ốm

Di Mai nhìn cô hiền hậu:

“Đối với người ngoài thì đúng là không nên nói chuyện này với ai vì cũng không phải chuyện vui về.

Năm đó ngài Uông là một trong những thương nhân lớn đứng đầu Trung Hoa. Hô mưa gọi gió, cần gì cũng có. Năm đó ngài có một chuyến đi Nga, ở đó, ngài gặp một cô gái Nga rất thuần khiết. Nhưng không giống những cô gái khác, cô ấy nhất quyết không chịu theo ngài Uông. Ngài tức giận đem bắt

cô ấy về Trung Hoa, cô ấy không chịu đã nhiều lần đòi tự tử nhưng đều không thành. Một hôm, cô ấy dám cự tuyệt bộ y phục mà ngài Uông mua cho, đi chưa bao giờ nhìn thấy ngài Uông tức giận đến vậy, khi họ cãi nhau còn nghe thấy ngài Uông nhắc đến một người đàn ông trong lòng của cô chủ.”

Cô ngạc nhiên:

“Là người Nga sao? Vậy mắt của Uông Hy Vãn sao lại màu xanh dương. Cháu thấy người Nga đa số đều có mắt màu vàng chanh nhạt hoặc xanh lá, màu xanh dương là người anh mới đúng.”

Di Mai nói:

“Đúng vậy! Nhưng cô chủ đặc biệt hơn, mắt cô ấy màu xanh dương, giống như một đại dương vậy. Đêm hôm đó...haizz, sau khi bị ngài Uông cưỡng ép mà chiếm đoạt, cô chủ xuất huyết lâu. Cũng may là cô chủ bị ngài Uông níu lại. Nói thật thì cô chủ đúng là số khổ, ai chẳng biết ngài Uông giàu có, quyền lực không ai sánh bằng, có hàng trăm cô gái mong trở thành vợ của ngài. Còn ngài Uông chỉ một lòng yêu thương cô chủ, vậy mà...”

“Được yêu thương chưa chắc đã hạnh phúc, đặc biệt hơn là tình yêu từ bậc đế vương, day dứt vô cùng.”

Di Mai nhìn Uông Hy Vãn nói tiếp:

“Cậu chủ vốn dĩ không nên xuất hiện ngay lúc ấy! Ngài Uông có một chuyến đi Đức, cô chủ phát hiện mình mang thai nhưng im lặng không nói một lời. Một năm không gặp ngài Uông, cô chủ âm thầm sinh ra cậu chủ. Khi ấy cô chủ chỉ sống một mình, nhìn hình hài giống hệt ngài Uông được sinh ra, mà người sinh ra lại là chính mình, cô chủ nhận lúc người làm không chú ý đã cắt tay tự vẫn. Ngài Uông trở về thì đã muộn. Ngày hôm đó, có lẽ vừa chấm dứt cuộc đời cô chủ, cũng chấm dứt một ngài Uông bao dung, tốt bụng. Ngài Uông nhận tâm vô cùng, ngài giết chết người mà cô chủ yêu thương bằng cách tàn nhẫn nhất, giết hết người làm ở biệt thự chỉ trong một đêm, may mắn hôm ấy đi về quê nên thoát được cảnh đầm máu. Ngay ngày cậu chủ được sinh ra, hàng trăm mạng người cũng la đời, giống như một sinh linh được tạo ra bằng thù hận, mạng người từ đó cũng như cỏ rác. Sau đó ngài Uông luôn sống Trung Hoa, không bao giờ đến Nga lần nào nữa.”

Hồng Thất chợt rùng mình, cất giọng khàn khàn do trời lạnh:

“Cha của Uông Hy Vãn, đã mất bao lâu?”

“Sau khi cô chủ mất năm năm ngài Uông mắc bệnh nặng, ba năm sau thì mất. Năm ấy, cậu chủ mới 8 tuổi.”

8 tuổi, nắm giữ cả một gia sản khổng lồ? Uông Hy Vãn, thật sự vĩ đại đến vậy?

Hồng Thất lắc lắc đầu để mình không suy nghĩ quá nhiều việc, nhưng nhìn Uông Hy Vãn đang sốt li bì trên giường, cô không khỏi thấy mình nhỏ bé hẳn đi. Một người sống một mình với một gia sản khổng lồ, đầu chỉ thế, với gia sản như thế thì không biết bao nhiêu người nhòm ngó đến. Thời gian qua có lẽ hẳn đã phải luôn đấu tranh phi thường.

Di Mai vội ra khỏi phòng, xuống hộp y tế lấy ra một viên thuốc hạ sốt, đem lên phòng.

Di Mai cho hắn uống trước một viên thuốc, nhưng cơn sốt vẫn không thuyên giảm. Hồng Thất ngồi bên cạnh thay khăn ẩm chườm trán cho hắn. Cô quay sang hỏi Di Mai:

“Dì ơi, bác sĩ nói khu nào mới có thể tới?”

“Sẽ còn lâu đấy!” Di Mai đáp.

“Vậy thì chúng ta đưa anh ấy đi bệnh viện, cứ để sốt như thế nguy hiểm quá!”

Di Mai ngăn người rồi đáp:

“Cậu chủ không thích bệnh viện!”

Hồng Thất ngạc nhiên:

“Sao vậy ạ? Những lần cháu ở bệnh viện hẳn đều mang cháu về rất sớm!”

“Có những chuyện, không biết sẽ tốt hơn.”

Cô gật đầu.

Di Mai cũng đi ra ngoài.

Uông Hy Vãn sốt cao, còn có hiện tượng mê sảng, Hồng Thất luôn túc trực bên cạnh. Trong cơn mê sảng, hắn liên tục gọi ai đó mà cô không nghe rõ, rồi siết chặt tay cô.

Có lẽ trong thâm sâu con người Uông Hy Vãn luôn có một nỗi sợ mà bình thường hắn không bao giờ để lộ ra. Ai mà chẳng có nỗi sợ chứ? Lúc thế này cô chợt thấy thương cảm cho hắn.

Một lát sau, bác sĩ tới. Cả đêm hôm đó, không ai có thể ngủ được. Con người Uông Hy Vãn vốn rất ít bệnh, nhưng một khi đã bệnh thì thật sự rất nặng. Tô Yến Thâm bước xuống sân bay, kéo va li vào xe taxi. Địa chỉ của biệt thự anh đã có, chủ cần một bước nữa, anh nhất định sẽ tìm được cô. Lập đông...

Tô Yến Thâm đi taxi đến biệt thự Uông gia.

Đứng trước cánh cổng cao, anh bấm chuông, lúc cánh cửa mở ra, anh can đảm bước vào.

Ánh sáng chợt tắt, không khí lạnh lẽo như tràn ngập.

Uông Hy Vãn nắm chặt cổ tay của Hồng Thất, ngồi trên ghế nhìn về phía chiếc ghế đang trói Tô Yến Thâm. Uông Hy Vãn cất giọng khàn đầy từ tính nói nhỏ với cô:

“Cuối cùng, người tình của em cũng đã đến tìm em rồi!”

Hồng Thất chỉ nhìn về phía Tô Yến Thâm đang bị trói, trong lòng vô cùng lo lắng.

Tô Yến Thâm bắt đầu mở mắt, nhìn về hướng có ánh sáng đang chiếu sáng, có bóng dáng của Hồng Thất, anh khẽ gọi:

“Tiểu Thất!”

“Yến Thâm” Cô vừa gọi anh thì cũng đúng lúc cô giật mình nhận ra Uông Hy Vãn đang ngồi bên cạnh mình.

Uông Hy Vãn đột ngột đứng lên, đi về hướng Tô Yến Thâm đang bị trói, trong đôi mắt xanh dương những đợt sóng triều cũng như trào dâng.

“Cậu thật can đảm, dám bước vào đây?”

Tô Yến Thâm ngẩng đầu, cười nửa miệng:

“Hóa ra đây là Uông chủ tịch? Tôi chỉ muốn đến tìm lại hôn thê của mình.”

Thẩm Dịch Đình, Trịnh Thiên, một vài người khác vẫn đang đứng bên ngoài.

Uông Hy Vãn quay đầu lại, nhìn Hồng Thất trong một góc tối, rồi nói:

“Hồng Thất vốn dĩ không phải là gì của cậu cả. Thẩm Dịch Đình!”

Nói rồi hất phẩy tay, Thẩm Dịch Đình bước tới, trên tay cầm theo một ống tiêm, Hồng Thất nhìn thấy mới hoảng loạn chạy tới, hỏi Uông Hy Vãn:

“Anh tiêm thứ gì cho Tô Yến Thâm vậy?”

Uông Hy Vãn cười nửa miệng:

“Một chút thuốc an thần thôi!”

Uông Hy Vãn kéo tay cô ngồi xuống chiếc ghế bành phía trước, nhìn ống thuốc dần dần được tiêm vào cánh tay Tô Yến Thâm.

Cái chết vốn dĩ không phải đau đớn, hẳn phải hành hạ anh ta, đến mức anh ta không bao giờ dám mơ tưởng về Hồng Thất.

Cô ngẩng đầu nhìn người trước mặt đang dần biến sắc, Uông Hy Vãn kéo cô ngồi xuống ghế.

Sau khi mũi thuốc được tiêm xong, Tô Yến Thâm đột nhiên trợn mắt, môi bặm chặt, mồ hôi rịn ra ướt cả trán, không chịu nổi mà hét lên đau đớn.

Hồng Thất vừa ngồi bật dậy liền bị Uông Hy Vãn ghì chặt tay lại, cô hét hoảng hỏi hấn:

“Anh...rất cuộc đã tiêm thứ gì vào người anh ấy?”

Thẩm Dịch Đình ngẩng đầu, lạnh lùng đáp:

“Là chất độc của cây gympie-gympie. Tác dụng duy nhất chính là gây đau đớn kéo dài hơn nửa tiếng, người bị hành động thường sẽ lấy cái chết để thoát khỏi đau đớn, không thuốc chữa, về sau sẽ thường xuyên đau nhức!”

“Anh nói cái gì?” Cô nhìn Thẩm Dịch Đình nói.

“aaaaaaaa...Giết tôi...hãy..gi..ết tôi..đi!” Phía sau tiếng thét đau đớn của Tô Yến Thâm.

Hồng Thất không biết đã khóc từ lúc nào khi nhìn thấy Tô Yến Thâm quần quai đau đớn, cô chạy về phía anh, đỡ anh dậy.

Gympie-gympie là tên một loại cây họ Tầm ma ở Malaixia, chất độc của nó nằm ở chỗ những chiếc lông li ti trên bề mặt của lá và thân cây, chất độc khủng khiếp này đã khiến rất nhiều người tự vẫn vì không chịu nổi đau đớn.

Hồng Thất vừa khóc vừa gọi:

“Yến Thâm, Yến Thâm! Anh thể đứng lên không? Chúng ta... mau đi khỏi đây!”

Hồng Thất đỡ Tô Yến Thâm đứng lên được một nửa thì anh đã không thể kim được nữa lấy tay cô cắn thật mạnh, đến nổi bật máu.

Uông Hy Vãn nhìn Thẩm Dịch Đình, không cần ra lệnh, Thẩm Dịch Đình nhanh chóng bước tới, đánh ngã Tô Yến Thâm, đem cô trả cho Uông Hy Vãn.

Cô tức giận, mắng Uông Hy Vãn:

“Anh đúng là tên điên! Vì sao anh lại...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì Uông Hy Vãn đã ngắt lời cô:

“Tiêm thêm đi!”

Thẩm Dịch Đình bước tới, ống thuốc dần được tiêm vào người Tô Yến Thâm, mang đến cơn đau thể xác dữ dội, bông rớt, gãy xương, đè nát...chất độc đó mang đến bao nhiêu cảm giác đó, khiến Tô Yến Thâm đánh mất cả lí trí

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hủy diệt hấn

Cô tuyệt vọng nhìn Tô Yến Thâm lăn lộn trong đau đớn mà lòng cô từ lúc nào cũng đau đến không thở được. Đột ngột, cô ngẩng đầu nhìn Uông Hy Vãn đang ngồi trước mặt, giọng run rẩy vì sợ hãi cất lên khẩn cầu:

“Van cầu anh...hãy tha cho anh ấy, anh ấy sẽ đau đến chết!”

“Em đang cầu xin cho hấn sao?” Hấn nhướn mày, nhìn về phía cô.

Không gian xung quanh càng ngày càng mờ ảo...

“Cầu anh...”

Hấn nâng cằm cô lên, đôi mắt màu xanh như cá đại dương rộng lớn từng bước đem cô nhấn chìm, hấn bá đạo nói lớn:

“Lúc này còn xin cho hấn, gan em cũng thật lớn!”

Cô nhúm mày, hỏi:

“Tôi bị anh giam giữ ở đây bao lâu nay, không đủ sao?”

Hấn buông tay, ngoảnh đầu sang một bên, đáp:

“Giam giữ? Em nghĩ tôi giữ em lại chỉ đơn thuần chỉ để giam giữ?”

Cô cười khổ:

“Anh thật giống cha anh. Ngang ngược bất người khác, ngang ngược chiếm hữu, ngang ngược ghen tuông, vô tri... thật vô tri!”

Hấn nghe cô nói liền trừng mắt, cánh môi run rẩy:

“Em...dám? Ai nói cho em biết về cha tôi? Di Mai?”

“Là tôi tự biết!” Cô đáp.

“Đúng vậy! Tôi chính là ngang ngược như vậy! Em muốn nói gì?” Hấn hét, đôi mắt trừng trừng nhìn cô.

Cô bặm môi, vung tay tát hấn, nói lớn:

“Anh là đồ biến thái, đồ bệnh hoạn...”

Hấn nghiêng chặt răng, giờ tay bóp chặt cổ cô, gần từng chữ một:

“Em đừng tưởng tôi không dám giết em. Hồng Thất, tôi đúng là xem thường em rồi!”

Hấn bóp cổ cô chặt đến mức cô như ngừng thở, mặt tái xanh, nhưng cô hoàn toàn không chống cự, chỉ gắng sức nói:

“Nếu giết chết tôi... mà anh thả... Tô Yến Thâm ra... thì tôi... không chống cự!”

Hấn nhìn lướt qua cổ tay cô, từ đầu đến giờ máu vẫn không ngừng chảy, đột nhiên hấn giật mình, buông tay, cô theo quán tính mà ngã xuống đất.

Hấn vội vã bế cô lên, đi khỏi nơi đó, trong cơn mê man, cô vẫn nói:

“Xem như... tôi van cầu anh, thả Tô... Yến Thâm... ra!”

Uông Hy Vãn hít thở không đều, nói:

“Tiêm giảm đau cho cậu ta!”

Hồng Thất không nhớ mình ngắt đi từ lúc nào.

Khi bế cô lên đến phòng, Uông Hy Vãn ngay tức thì gọi điện cho bác sĩ.

Hồng Thất lại nằm mơ, cô nằm mơ thấy lần cô bỏ trốn ở thành phố T, câu nói của Uông Hy Vãn cứ lặp đi lặp lại:

"Không được bỏ trốn, nếu không tôi sẽ bán em ngược lại về chỗ cũ! Cho em sống không bằng một con nô lệ quý dưới chân người khác, cuối cùng là chết một cách thâm độc nhất có thể."

Cô tỉnh dậy, mở mắt nhìn trần nhà, người đang nhìn cô chăm chăm chính là Uông Hy Vãn. Hấn thấy cô tỉnh lại liền hỏi:

“Tay còn đau không?”

“Tô Yến Thâm... làm ơn, hãy thả anh ấy ra, tôi chỉ muốn một điều duy nhất!”

Hấn nhòm người dậy, tiến sát đến cô, hỏi:

“Em thật sự yêu hấn nhiều đến vậy sao?”

“Đúng vậy!” Cô đáp, đôi mắt đen nhìn hấn kiên quyết.

Hấn im lặng, cánh mi khẽ run, hấn không nói lời nào mà quay đi.

Cô định vội theo hấn vì sợ hấn sẽ hành hạ Tô Yến Thâm, nhưng cô chợt nghĩ, người như hấn bây giờ sẽ không hành động như thế.

‘Hấn đúng là không dễ dàng từ bỏ đồ của mình, nhưng hấn cũng hoàn toàn muốn bức ép người, hấn sẽ không làm như vậy.’ Cô nghĩ như thế.

Hấn mở cửa phòng đi ra ngoài, trong lòng đau đớn vô cùng. Không hiểu, hấn không hiểu vì sao cô lại đối xử tàn nhẫn với hấn như thế.

Năm năm trước, năm năm sau hấn đều một lòng vì cô.

Trước cục diện phức tạp, Dung Hoa đột nhiên xuất hiện một cách bất ngờ.

Dung Hoa đi vào cửa chính, nhìn thấy Di Mai liền hỏi:

“Anh Hy Vãn đâu hả di? Cháu muốn tìm anh ấy có chút việc!”

Di Mai cũng hòa nhã cười, mời Dung Hoa vào phòng khách, vừa đi vừa nói:

“Thiếu gia đang ở trên phòng, tiểu thư mời tự nhiên, tôi sẽ đi báo cho cậu chủ!”

“Vâng, cảm ơn di!”

Dung Hoa ngồi trên sofa, nhìn ra bên ngoài. Trong lòng cô chợt nghĩ, hôm nay vì sao lại có nhiều người canh giữ như thế.

Phía cầu thang vọng lại tiếng bước chân, Dung Hoa cứ tưởng Uông Hy Vãn liền vui vẻ ngoảnh đầu lại nói:

“Anh Hy Vãn.”

Nhưng hóa ra người phía cầu thang lại không phải là Uông Hy Vãn mà là Hồng Thất.

Dung Hoa thể hiện ngay một chút thất vọng, nói:

“Cậu còn ở đây à?”

Hồng Thất đi về hướng sofa, ngồi xuống rồi nói:

“Mấy năm qua, tớ quên hết mọi việc, khi gặp lại, chúng ta cũng xem nhau như người xa lạ!”

Dung Hoa khoanh tay nói:

“VẬY...cậu nhớ ra rồi sao?”

Hồng Thất im lặng một hồi mới đáp:

“Cậu còn nhớ không? Năm chúng ta 17 tuổi. Lần gặp nhau trên chiếc xe vận chuyển ấy, tớ xem cậu như phao cứu sinh vậy. Đêm chúng ta bỏ trốn, tớ từng nhìn thấy cô bé nhỏ nhất trong chúng ta bị giết và đem chôn xác, cậu có biết tớ nghĩ gì trong đầu không?”

Dung Hoa nhìn Hồng Thất. Thực ra, không phải Dung Hoa lạnh lùng, mà cô không muốn cứ mãi nhớ về quá khứ. Năm đó, cô đi Úc cũng là có lí do, ắt hẳn không hoàn toàn là ích kỷ vì bản thân.

Dung Hoa đáp:

“Cậu...ý cậu là gì? Truy tìm lại người đứng sau đường dây năm đó hay sao?”

Hồng Thất gật đầu.

Dung Hoa hỏi tiếp:

“Nhưng chẳng phải năm năm trước đã bị truy lùng rồi sao?”

Hồng Thất lắc đầu:

“Bị đứt nửa chừng, không tìm ra manh mối!”

“Chúng ta cũng chẳng làm gì được!” Dung Hoa bắt lực nhún vai.

Hồng Thất chột nói:

“Tớ muốn quay về nơi đó, tìm ra nơi chôn cô bé kia, tìm ra cô bé, liên lạc với gia đình để chôn cất tử tế. Vả lại, tớ cũng biết, kẻ tiếp tay cho đường dây này là ai.”

“Là ai?” Dung Hoa hỏi.

Hồng Thất liền đáp:

“Uông Hy Vãn. Anh ta còn buôn bán ma túy nữa. Tớ nhất định sẽ đem tội ác của anh ta ra ánh sáng!”

Dung Hoa chưa kịp nói câu nào thì đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, cô nhận thức được người đó là ai.

Hồng Thất đứng lên khi nhìn thấy Uông Hy Vãn xuất hiện. Hắn không nhìn cô, lạnh lẽo ngồi xuống sofa, hỏi Dung Hoa:

“Có việc gì quan trọng lại đến tìm tôi?”

Dung Hoa liền nhanh chóng ứng biến, mở túi xách lấy một tập tài liệu đưa cho hắn và nói:

“Kế hoạch xây dựng cầu DD ở Mat -xco- va cần được anh xem xét kĩ lại!”

“Tôi đã phê duyệt thi công rồi...”

Hồng Thất cũng lẳng lặng rời đi khỏi đó.

Cô xuống bếp, gấp di Mai ở đó, cô có chút ngại ngùng.

Di Mai nhìn vết thương trên tay cô, cả những vết sẹo khá mờ trên cánh tay bắt chợt thấy chua xót trong lòng. Trước đây Hồng Thất luôn mặc áo khoác dài tay chính là để che đi những vết sẹo này. Nói trắng ra, là con gái, cũng chẳng ai muốn bản thân phải lộ diện trước mặt người khác với hàng tá khuyết điểm. Nhưng hôm nay chẳng hiểu vì sao cô lại không mặc áo khoác mỏng bên ngoài, làm lộ hoàn toàn những vết sẹo do lần tự tử lần trước.

Vẫn còn nhớ hôm đó, Uông Hy Vãn nằm nặc buộc bác sĩ phải điều trị cho cô, tuyệt đối không để lại sẹo. Vậy mà, vốn dĩ sẹo không dễ dàng điều trị như thế. Sau cùng ở những vết thương quá sâu, vết sẹo vẫn chính là không cách nào làm mờ đi được.

Một lát sau, Dung Hoa rời đi.

Trong căn phòng tối tăm, chỉ có duy nhất một hướng ánh sáng rọi tới người đàn ông đang ngã người trên ghế, mồ hôi vẫn còn nhễ nhại trên trán anh ta.

Uông Hy Vãn ngồi trên ghế trầm tư, khó khăn lắm mới khạc ra được một câu:

“Eli, chính là Hồng Thất. Tuy nhiên, cô ấy đã mất trí, đúng không?”

Tô Yến Thâm cười nửa miệng:

“Chính là Hồng Thất, thì đã...sao, khụ...ông Uông phải biết cường cầu không bao giờ mang lại kết quả tốt đẹp.”

“Không cần cậu dạy tôi!” Uông Hy Vãn nói, sau đó lại hỏi tiếp:

“Chip định vị trên cổ cô ấy chính là cậu tháo ra?”

Tô Yến Thâm ngẩng đầu nhìn Uông Hy Vãn đầy thách thức:

“Chúng tôi sắp kết hôn rồi!”

Câu trả lời này góp phần như châm ngòi cơn thịnh nộ của Uông Hy Vãn. Hắn không nói lời nào, đi ra khỏi căn phòng tối đen đó.

Thẩm Dịch Đình nhìn theo, trong lòng anh ta lúc này như lửa đốt, có phải Uông Hy Vãn sẽ làm đau Hồng Thất một lần nữa. Anh làm việc cho hắn mười năm, cũng rõ tính cách Uông Hy Vãn, con người hắn rõ ràng tính sở hữu cực kỳ cao, vớ sự đã kích của Tô Yến Thâm, có thể kích động làm hại Hồng Thất không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Máu: Gặp Gỡ Ác Ma Đội Lót Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.